

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 20 d. BROJ 459

DVA LOPOVA I PUMA

EPIC

John Reese:

DVA LOPOVA I PUMA

LASO 459

JOHN REESE: DVA LOPOVA I PUMA

Naslov originala: TWO THIEVES AND A PUMA

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Copyright: John Reese, posredstvom G. P. A. München

Prijevod: Mirjana Turudić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljević, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO -Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Stamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n.s.u.b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, ~b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 – 1973. od 26. XI 1973.

LASO 459 izlazi 30. 7. 82

I

Jato mladih prepelica trčkaralo je ispred usamljenog jahača. Nježna je srna preplašeno nestala iza drveća, a orao je kružio visoko na nebu.

Jahač je bio vrlo miran, premda njegova budnost još nije jenjala. Budno je pratio svaki šum oko sebe. Tek ga je nekoliko kilometara dijelilo od njegova ranča „Flyng W“. Potajno je obilazio zemlju generala Lionela Hethcutta, svoga šurjaka. Već dvije godine njih dvojica nisu razgovarala, a kad bi se sreli na ulici, činilo se da se ne poznaju.

Jedina osoba koja ih je mogla pomiriti bila je Zoe, žena Alfreda Whitinga, no ona je umrla prije tri godine. Sve je počelo kada se narednik Whiting oženio Zoom Taorelli. Prije toga, otprilike godinu dana, Lionel Hethcutt je otišao u

mirovinu i oženio se Bernardinom Taorelli. U vojsci nije bilo budućnosti za vojnika koji je bio šurjak strogog oficira visokog čina, kao što je bio Hethcutt. On je zabranio svojoj ženi da održava ikakve veze sa svojom sestrom. Ona to nije mogla podnijeti i odbila da ga posluša, a Hethcutt nije bio navikao na neposlušnost.

Naredniku Alfredu Whitingu propala je tako svaka prilika da bude unaprijeđen. Napustio je vojsku i kupio posjed nedaleko od Paso Roblesa, u Kaliforniji. Imali su samo jednu kćer, Bellu. Kad joj je majka umrla, djevojčici je bilo tek četrnaest godina.

Bella je sada veći dio vremena provodila kod Taorellijevih u San Francisku, ali Bernardina Hethcutt nije napustila ranč koji je general kupio prije dvije godine. Ne može

se reći da su živjeli u dobrosusjeds-
kim odnosima.

Alf Whiting je znao da njegovo
mišljenje o generalu Hethcuttu di-
jeli većina oficira. Govorili su o
njemu da je glup, nagao, nesposo-
ban i častohlepan. Oženivši se dje-
vojkom iz ugledne porodice, nadao
se da će time zadobiti više poštova-
nja.

Bilo je još nekih pojedinosti o
generalu Lionelu, koje je znao
samo narednik Alf Whiting, no on
o tome nije nikada govorio.

Whitingu nikako nije bilo jasno
zašto je Hethcutt kupio ranč tik do
njegova. Možda je general pokušavao
nešto dokazati obitelji Taorelli.

Kad se pogoršalo stanje obitelji,
Hethcuttu se sreća nasmiješila.
Stoka mu je odlično napredovala.
Izgradio je jednu veliku kuću i ne-
koliko manjih zgrada. A Alf Whi-
ting i dalje je živio u daščari s tri
prostorije i sam sebi kuhao, osim
kad bi ga posjetila kći. Njegova su
se stada osjetno smanjila. General
je imao mnogo radnika, a Whiting
je sam vodio ranč.

Iznenada je ugledao nešto bijelo
između drveća. Slijedio je tu mrlju
puna dva sata. Sada ju je vidio
tamo gdje ju je želio vidjeti. Bio je
potpuno miran dok je okretao ko-
nja i polako se približio klancu. U
jednom trenutku jasno je mogao
vidjeti kravu i tek oteljeno pot-
puno bijelo tele.

Krava se čudesnim nagonom izd-
vojila iz stada i za svoje mladunče
pronašla skroviti kutak. Nepo-
mično je ležala na zemlji. Tele je
bilo vrlo krupno.

Na Whitingovu licu zaigrao je
jedva primjetan osmijeh. Spretno
je skinuo sa sedla kožnatu torbicu
i izvukao potreban pribor. Za neko-
liko sekundi pripremio je željeznu
šipku sa znakom T.

Željezo se brzo ugrijalo. Kao i
uvijek, Whiting ga je najprije pritis-
nuo uza zemlju i iskušao. Zadovo-
ljan onim što je učinio, čvrstim je
pokretom podigao nogu teleta i s
unutrašnje strane lagano prima-
kao željezo. Radio je to dovoljno
nježno da tele ne osjeti veliku bol.
Zatim je to još jednom ponovio.

Whiting se odmakao nekoliko
koraka i stavio željezo na zemlju
da se ohladi. Dok je čekao, izvukao
je iz džepa mali notes s kožnatim
koricama.

Do polovice okretao je listove. U
šiframa vodio je svoje zabilješke.
Imao je dvije ključne riječi ispod
kojih je stavio brojeve od jedan do
deset.

PINKF/LOWER

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Toga je dana bio dvanaesti listo-
pada i na početku stranice napi-
sao je PRXPI. Još je napisao nešto
što nitko osim njega nije mogao
razumjeti: »R i W Hfr. abt. IR, spg.«
To je značilo mjesto gdje je prona-
šao kravu s teletom. Bio je to peti
upisani slučaj toga dana.

Whiting je pospremio stvari i
uzjahao konja. Krenuo je prema
južnoj strani. Prethodno je iščupao
iz ograde držače i stavio ih u džep.
Žica je ostala labavo visiti na stu-
povima. Potjerao je konja prema
svojoj zemlji. Opuštio mu je uzde,
tako da je mogao pasti, dok je on
ponovno podigao žicu i pričvrstio
je kliještima. Ponovno je izvadio
notes i upisao još jedan X. Očito je
taj znak označavao određeno mje-
sto. Ali – koje?

Takve je bilješke vodio gotovo
tri godine. Za sve to vrijeme nitko
mu nije ništa prigovorio kad bi na
svojoj zemlji pronašao neko grlo s
njegovim znakom. No u tajnom no-

tesu brojke su pokazivale da je do tada svojim znakom označio 306 tuda gria. Danas čak pet, i to sve odlična goveda kratka roga.

Kad je mladi Alf Whiting kupio svoje bikove, zvao ih je »Durhami«. Zoe je tada bila živa i sretno su živjeli. A sada se činilo kao da sve to radi samo da osigura budućnost svog jedinog djeteta. Mogao je hodajući sanjariti i bez imalo ljutnje ili bijesa obavljati svakodnevne poslove. Lijepih događaja rado se sjećao, no zbog onih ružnih nikada se nije uzbuđivao. Barem to je naučio od generala Lionela Hethcutta!

»Durham«! Lijepe bi mu misli navirale u sjećanja svaki put kad bi izgovorio to ime. U to vrijeme tako su zvali goveda kratkih rogova. Od dvanaest »Durhama«, koliko ih je na početku imao, do danas su preživjela samo četiri.

Konj je osjetio da su krenuli prema kući i htio je u galopu pojuriti. Posrnuo je začuvši u blizini režanje pume. Kuguar, pantera, plininski lav — tako su sve zvali tu životinju. Whiting ju je ipak zvao »puma«, a to je zapravo bilo njeno španjolsko ime.

* — Smiri se, Rance — reče konju. — To je stari Sneaky! Do sada si ga mogao upoznati. Zacijelo ti neće smetati, a što se mene tiče, večeras ću imati poštenu večeru.

Bio je oko tri kilometra udaljen od kuće. Još nekoliko puta začuo je zavijanje pume prije nego što je stigao do svoje dašćare. Staza od Paso Roblesa postala je tokom vremena prava cesta. Bio je to poprečni put koji je povezivao nekoliko mjesta. Nije mu smetalo što su ljudi tako prelazili preko njegove zemlje i njegova imanja, no zahtijevao je da svaki put zatvaraju za sobom ogradu. To su i činili.

Nije vidio da izlazi dim iz dimnjaka njegove kuće. To ga je pomalo iznenadilo. Gdje je, do davo! mogao biti Lon Tsan? Još je jučer trebao doći, a svaki put kad bi posjećivao Whitinga, skuhao mu je odlično jelo.

Whiting je imao jednu kravu muzaru. Zoe mu je uvijek govorila da u kući mora biti mlijeka i sira. No i kravu je trebalo pomesti i nahraniti. U čvrstom koralu imao je desetak konja.

Pitam se, gdje li je samo ta stara skitnica, mislio je Whiting. Uveo je konja u koral i objesio sedlo na klin ispod stropa. Skupio je jaja i unio u kuću drva za vatru. Ali nije je upalio. Nadao se da će se Lon Tsan ipak pojaviti.

Nije nikada mnogo jeo ni pio, mada je u kući imao svega. Baš je sada osjetio potrebu da s nekim porazgovara i da nešto popije. Kao nikada prije, osjetio je koliko mu nedostaje Zoe, njen smijeh i radost koju je donosila. Kuća je bila prazna, peć hladna i ugašena.

Natočio je čašu »burbona« i izišao iz kuće. Htio je sjesti na klupu na kojoj su obično uvečer znali sjesti i razgovarati. Otpio je gutljaj i počeo motati cigaretu. Podigao je glavu i u tom trenutku opazio dvojicu Kineza kako prilaze njegovoj kući. Poznavao ih je, mada nije znao njihova imena. Nisu ga ni zanimala.

— Nije došao — reče im.

Jedan od Kineza bio je star i mršav. Pogled mu je bio prazan a pokreti usporeni. Drugi je djelovao snažniji, mada je bio krhke tjelesne građe. Rekao je:

— Danas je trebao doći.

— S Lonom Tsanom nikad se ne zna. Sjednite! Jeste li za piće? — upita domaćin.

Mladi je čovjek sjeo, dok je stariji ostao stajati. Mladi odmahne glavom.

– Hvala, ja ne bih! To mi ne pruža neko zadovoljstvo. I ne čini mi dobro! Ali mnogo hvala, gospodine!

Još se jednom oglasi puma i trenutak kasnije pojavi se nedaleko od korala. Bio je to ogroman, stari mužjak, no konji i krave već su bili navikli na nj. Pomalo su se uznemirili, ali nije bilo panike. Pilići su potrčali u zaklon jer im je to bila prirodna reakcija. Sneaky je obožavao piliće. Nekoliko ih je već stradalo od njegovih oštih zubi.

– Mačka! – reče mladi Kinez.

– Da, znam! Ali nije mi jasno je li doista vidio Lona Tsana ili samo misli da je vrijeme da se pojavi.

– Mislim da zna. Mislim da ga je vidio.

– Možda.

U tom trenutku puma se okrene i nestane iza korala. Whiting se nasmiješi. Dvojica Kineza uzvrate osmijeh.

– Mislim da imaš pravo – reče Whiting. – Ipak je to on!

U tom trenutku pojavi se i treći Kinez. Polako je išao prema njima. Bio je vrlo snažan i po njegovu izgledu moglo bi se reći da mu je trideset, podjednako kao i pedeset godina. Poput te dvojice, i on je ilegalno prešao granicu i radio na gradnji željeznice. Kako su radili za malu nadnicu a nisu se bavili sumnjivim poslovima, nitko na njih nije obraćao posebnu pažnju.

– Hej, zdravo! Kasniš – reče mu Whiting otpivši još jedan gutljaj.

– Malo – reče Lon Tsan. – Dugo putovanje. Kasno sam krenuo. A noge hodajući zaboje.

Nakloni se ostaloj dvojici koji na isti način uzvrate pozdrav. U očima im se ogledala zabrinutost.

– Hoćeš li me najprije nahraniti? – upita ga Whiting.

– Upalit ću vatru, Alfe, a dok se razgori, idem u podrum s ova dva gospodina.

– Nemam ništa protiv.

Lon Tsan je ušao u kuhinju i stavio drva u peć. Puma je ležala na zemlji. Lon Tsan potom dođe do vrata i dade znak Kinezima da uđu. Mačka ustane i nakostriješi se.

– Ti da si dobar! – reče Lon Tsan i nogom dodirne mačku po glavi. – Još nije trenutak.

Kinezi polako uđu. Pijući viski, Whiting začuje kako se uz škripu podižu podrumska vrata. Mačka nestane tamnim stepenicama, a Lon Tsan upali svjetiljku i povede Kineze.

Whiting popije piće i uđe u kuhinju. Prošlo je oko pola sata kada se Lon Tsan sam pojavi na stepenicama.

– Što da ti spremim za večeru? – upita. – Što imaš?

– Jučer sam zaklao jednu junicu. Veći sam dio prodao, no znajući da dolaziš, ostavio sam jedan but. Predlažem da ispečeš odreske, a ostatak staviš u pećnicu.

– Odlično! Imaš li krumpira.

Imam i krumpira i luka.

– Odlično – ponovi Kinez.

– Jesu li tvoji prijatelji dobro?

– Za sada je sve u redu. Morat ću stići u podrum da ih pogledam. Starac mnogo traži. Uplete se u nešto, a onda ga treba izvlačiti.

– Pazi da i tebe ne uvuče u neprilike!

Lon Tsan odmahne rukom:

– Uvijek pazim što radim. Još imam zdrav razum! Nikad se ne

prenaglim. A nije mi ni stalo da se obogatim. Dovoljno mi je što imam nekoliko prijatelja.

— Kao što je Sneaky!

Kinez se nasmiješi i kimne glavom a potom spretno nastavi pripremati jelo.

Sneakyju je sada bilo sedam godina. Whiting ga je pronašao pored mrtve majke, stavio u torbu i donio kući. Poklonio ga je ženi i mladunče je brzo raslo. Postalo je pravi ljubimac, nestašan i zločest. Obožavao je gazdaricu i rado leškario na njenu krilu, a kad je Zoe umrla, mlada puma, koja je prerasla svoju pasminu, potpuno je podivljala. Poput čovjeka, teško je proživljavala gubitak voljena bića.

U to vrijeme pojavio se i Lon Tsan. Došao je iz San Franciska i prodavao opijum siromašnim Kinezima. Jedan od njih bio je i kuhar generala Hetchutta. Whitinga je zabavljalo što iznajmljuje svoj podrum za pušionicu opijuma koji uživa Hethcuttov kuhar.

Sada su postojala samo tri klijenta. Jedan je od njih, stari Kinez, bio doista rob te navike. Whiting je jednom pokušao uživati drogu, ali ga je to toliko preplašilo da nikada više nije htio riskirati. Lona Tsana takav užitek zacijelo nije zanimao. Bilo mu je dovoljno kad bi, zbog posla, udahnuo opojni miris našavši se u zatvorenoj i zadimljenoj prostoriji s klijentima.

Sheaky je doživio istu sudbinu. Uvijek bi rado odlazio u podrum, a kad su se tamo počeli skupljati Tsanovi ljudi, nitko nije ni pomislio da otjera pumu. Nakon nekoliko dana »uživanja«, Sneakyju se to očito svidjelo. Poput ostalih, proživljavao je svoju samoću i nesigurnost. Povratkom Lona Tsana, vraćalo se i njegovo raspoloženje i radost.

Whiting nije nikada tražio od Lona Tsana naknadu za svoj podrumski prostor, no znao je da bi mu u slučaju potrebe Kinez sigurno ponudio novac. Nije odobravao uživanje droge, no u njegovu kraju svi su to činili koristeći opijum čak i za liječenje. Za umirenje bolova, govorili su, nema boljeg lijeka.

Dva liječnika redovito su dobivala »materijal« od Whitinga, a za Tsana govorilo se da ima najbolju robu. Whitingu se sve to nije sviđalo, no ipak je to činio jer je samo s Kinezom mogao uživati u dugim, prijateljskim razgovorima. Kad bi došao u situaciju da mora posuditi novac, opet je tu bio samo Kinez.

Na čudan način osjećao se vrlo otvoreno i slobodno u druženjima s Lonom Tsanom, mada je vrlo malo znao o njemu. Nije znao ni čime se Kinez bavi. Prodavanje droge mora da mu je bilo jedno od sporednih zanimanja. Ali on mu se ipak svidao. Osjećao je da iza njega stoji moćna i organizirana »obitelj«.

Te su večeri ostali dugo budni, dok su u podrumu dvojica Kineza i golema, sretna puma uživali u »božanskom mirisu«. Prije zore, Lon Tsan bi obično upregnuo Whitingove konje i odvezao svoje klijente. Nešto kasnije i puma bi izašla na svjetlo dana. Našla bi neko skrovito mjesto i ostala tamo do večeri. Whiting bi zatvorio podrumsku vrata i otišao u polje da obavi svoje svakodnevne poslove. Navečer bi našao konje i kola na mjestu, uređenu kuću i skuhan ručak, koji je trebalo samo podgrijati. Lona Tsana ne bi bilo do sljedeće subote.

Upravo zbog Lona Tsana, Alf Whiting je uživao ugled najuredni-

jeg udovca u cijelom okrugu. Lon Tsan je bio vrlo vješt čovjek. Spretno je obavljao sve kućne poslove. Jedino mu nije polazilo za rukom da savije cigaretu. Whiting je to uvijek činio za obojicu.

– Večeras sam umoran, Lone Tsane – reče. – Popušit ću ovu cigaretu i idem na spavanje. Nisam raspoložen za razgovor.

– Da li te general Hethcutt opet naljutio? – upita Kinez.

– Nije. Spremam nešto za njega! Nestrpljiv sam, jer treba još neko vrijeme pričekati.

– Bolje ništa ne čini! Moram te upozoriti. Htio sam ti reći da sam u nedjelju vidio tvoju kćer. Vrlo je lijepa djevojka.

– Nije moguće!

– Moguće je! Išla je u crkvu sa svojim rodakinja. Imala je na sebi plavu bluzu, bijeli šešir i plavu suknju. Ona je zaista lijepa.

– Ni sam ne znam kada ću je ponovo vidjeti – zamisli se Whiting. – Sve ovisi o njenoj tetki da se udobrovolji i zamoli Hethcutta za posjet. Ne znam kako bih ja mogao u San Francisco. Ni Taorelijevima nisam baš drag, ne umiru od želje da me vide.

– Čuo sam da je tamo djevojka vrlo osamljena. Čezne da te vidi i da dode ovamo. I ostane zauvijek. Mislim da bi time i tvoj život bio radosniji.

Whiting je dugo šutio. Zatim tiho reče:

– Sumnjam. Uostalom, kako bih je doveo u ovaj brlog?

– Nećeš valjda odustati?

– Neću, ali mu je potrebna barem još jedna godina. Čak ni tada nije sigurno da ću nešto uspjeti učiniti. Svake godine stado mi je sve manje i manje. A znam i zašto! Kad bih mogao naći nekog dobrog

advokata, možda bi se nešto moglo spasiti.

– Nisi raspoložen da o tome razgovaramo?

Ne sada – odmahne rukom. – Nije vrijeme!

– Kad budeš spreman, reci mi! Znam čovjeka koji bi ti mogao pomoći. Jedan advokat, vrlo pošten i spretna čovjek. Mojoj obitelji u San Francisku mnogo je pomogao. Pravda je pobijedila, i to zahvaljujući njemu. Bogatima skupo naplaćuje svoje usluge, a siromašnima onoliko koliko mogu platiti.

– Tko je to?

– Privatni detektiv. Jefferson Hewitt iz Wyominga. Evo njegove posjetnice. Nemoj dugo čekati, prijatelju! Obrati mu se čim prije. Siguran sam da će sve učiniti kad čuje da si običan vojnik i da te pljačka oficir. Bivši pretpostavljeni!

Whiting nevoljko uzme posjetnicu. Učinio je to da ne bi uvrijedio Lona Tsana.

– Sumnjam da bi ga zanimao slučaj u kojem ne bi zaradio mnogo novaca, a gdje čak može biti ubijen. Hethcutt ima uza se najopasniju bandu ubojica. Terorizira cijeli kraj. I što to treba tom poštenom gospodinu?

– Hewitta ne bi dirao. To ti ja mogu jamčiti.

– Svejedno, nisam još spreman.

– Javi mi kad budeš. Tada ću mu poslati telegram da dode u San Francisco. Odmah će to učiniti, čim čuje da ga ja zovem.

Whiting se odjednom počeo bolje osjećati.

– Pusti me da o svemu dobro razmislim! A za to mi je još potrebno vremena. Slušaj, poznaješ li čovjeka po imenu Ludi Ozzie Hyde?

– Znam nešto o njemu, a tome se može vjerovati. Ludi Ozzie Hyde je opasan čovjek. Ljude ubija iz zadovoljstva. Vrlo je vješt s revolverom. Posljednje što sam čuo o njemu jest da je radio kao šerifov pomoćnik, mislim u okrugu Amador, da bi ubio vrlo opasnog pljačkaša.

– Da, taj radi za Lionela Hethcutta!

– Nevjerojatno! Što radi?

– Kao pomoćni radnik.

– Ne vjerujem! Taj je čovjek ubojica. Ali nije toliko opasan kao Jefferson Hewitt. Hewitt je najbrži i najprecizniji strijelac na svijetu.

U jednom se trenutku Whitin-govo ravnodušno lice zažarilo od bijesa, ali se odmah uspio svladati.

– Još nije vrijeme, Lone Tsane! Moram još neko vrijeme čekati. Mogu se štrpjeti koliko je god potrebno. Konačno, već čekam dvije i po godine.

– Nevjerojatan si, prijatelju, tvrdi od najtvrdih Kineza! Kad dode vrijeme, sjeti se tog čovjeka!

– Ne brini – nasmiješi se Whiting.

II

Nakon nešto više od godinu i po dana potkraj travnja, iz Paso Roblesa krenuo je vlak koji se sastojao od mješovitih vagona, jednog prtljažnog i poštanskog, dva vagona za stoku i ostalih pet sa životnim namirnicama. Četvrt sata ranije počeo je usporavati ispred jedne stanice na kojoj se rijetko zaustavljao. Tu je bio koral za oko tisuću grla, tri strehe koje su služile za skladištenje i jedna zgrada rasklimanog krova sa ciglenim

podom, koja je trebala biti čekao-nica za one rijetke putnike što su polazili ili odlazili oдавде.

Kondukter u plavoj uniformi uđe u putnička kola i krene prema odjeljku gdje su sjedili neki muškarac i djevojka

– Stizemo za dvije minute – reče on muškarcu. – Moramo otkačiti teretne vagone na pomoćnom kolosijeku, tako da ćemo se zaustaviti na stražnjem dijelu stanice ali nadam se da vam je to svejedno gospodine!

– A što će biti s teretnjacima, ostat će ovdje? – upita putnik.

– Oh, ne! Kada se ponovno vratimo na glavni kolosijek, vozit ćemo natraške pa ćemo se vratiti po vagone, ali ovaj ćemo ih put prikopčati ispred lokomotive. Sada, naime, dolazi strmi uspon i mnogo je lakše gurati, a ne vući. Nadam se da se ne ljutite što ćete izići na pogrešnoj strani.

– Uistinu mi to nije važno! Ovo je lijepa zemlja i zaista je ugodno voziti se u tako čistim kolima. Iskreno, baš mi je žao što odlazim!

– Mnogo vam hvala, gospodine Hewitte! Rijetko tko zapaza takve pojedinosti.

– Zato jer rijetko putuju željeznicom, za razliku od mene! – reče Jefferson Hewitt. – Ovdje nema telegrafa, nije li tako?

– Ne gospodine!

Vlak se zaustavi uz škripu i pi-sak, kako bi prednji kočničar prebacio skretnicu na pomoćni kolosijek. Tada ponovo krene cvileći preko skretnica i blago se ljuljajući po rijetko upotrebljavanom kolosijeku. Gledajući preko leđa djevojke kroz prozor, Hewitt opazi nekoliko korala punih dobro uhra-njene stoke i trojicu jahaca.

Vlak se još jednom zaustavi radi otkopčanja teretnih vagona. Kondukter otvori vrata na prednjoj, lijevoj strani vagona, otključa vratašca koja su skrivala tri željezne stepenice i side noseći svoj dotrajali stolčić. Zatim ga stavi na zemlju i pričekava Hewitta i djevojku da im pomogne pri silasku.

Hewitt mu pruži ruku.

– Budući da znate moje ime, i ja bih želio znati ime čovjeka koji nam je bio tako dobar domaćin – reče.

– Zovem se Abe Miller i hvala na ljubaznim riječima – zahvalno će kondukter. – Rečeno mi je da se brinem o vama, a mislim da poznajete gospodina, zove se Milt Sydney.

– Jedino što znam jest da je vaš šef za zaštitu i sigurnost, ali bolje ga poznajem kao detektiva iz Santa Fea. Hvala vam još jednom!

Djevojka mu također pruži ruku.

– Hvala vam, gospodine! Divno smo putovali s vama.

– Zaista ljubazno od vas!

Kondukter se opet popne stepenicama noseći stolčić, spusti vratašca i zatvori vrata vagona. Vlak krene bez teretnih vagona sve dok nije izišao na južnu stranu, na glavnu prugu. Zatim krene natraške drugom stranom stanice, sa svim onim potrebnim operacijama, ponovnog skretanja na obvoz, prikopčanja i guranja teretnih vagona, sve do posljednjeg izlaska na glavni kolosijek u smjeru juga.

Jedan od trojice jahača hitro sjaše i požuri prema došljacima. Bio je prosijed, čvrstog, zdravog tijela i bezizražajnog, ali svečanog lica. Djevojka mu potrči u susret ispustivši veliku torbu i baci mu se u zagrljaj.

– Tata, oh, tata, nadam se da se nećeš ljutiti, ali htjela sam biti s tobom, iako ćeš se zbog toga posvađati s ujakom Lionelom.

– Pa, neće mu biti baš drago, kao ni tvojoj tetki Bernardi – reče čovjek.

– Nije me briga! Baka je već imala plan sa mnom, ali ja sam joj objasnila gdje pripadam. Ona mi je na to rekla da mora ozbiljno razmisliti hoće li me uopće pozvati natrag da završim školu, ali me ni to nije moglo spriječiti.

Alf Whiting nježno položi dlanove na ozareno lice svoje kćeri i poljubi je u čelo. Bila je to zgodna djevojka, s mnogo crnih uvojaka, na njenu majku Talijanku, i plavih očiju koje su, možda bile na njena oca, a možda i zbog lombardske krvi. Njeno uzbudjeno lice i oči pune neprolivenih suza radosnica zračili su pravom ljepotom.

Alf Whiting pogleda preko njenog ramena i reče:

– Vi ste gospodin Hewitt, zar ne?

– Točno, a vi ste Alfred Whiting.

– Da, gospodine. Kada sam vidio koga mi dovodite, ostao sam bez daha.

– Ja je nisam doveo. Sama je došla.

– Onda, kako ste se upoznali? – upita Whiting pomalo sumnjičavim tonom.

– Moram priznati da sam u tim stvarima nespretn. Moje je poduzeće popunilo osoblje Tuskanske američke nacionalne banke. Htio sam saznati što više o toj novoj situaciji prije nego što dodemo ovamo, i dok sam razgovarao s predsjednikom banke, on se odjednom izbrbljao:

– Hej, čekajte, pa tu je jedna od Taorellijevih, gospodica Whiting!

– Ne brini se, tata! Ja sam ga već tako uvjerila da ne može na-
trag – reče djevojka.

– Ali ne dokraja – nasmiješi se
Hewitt rukujući se s Whitingom. –
Prije no što mi pružite gосто-
primstvo, moramo razgovarati o
mnogo čemu. Ali o tome poslije!

– Večeras! Još neću ispuniti te-
retni list, sve dok ne stigne vlak sa
sjevera. Ako ikada uopće stigne!

– Za sada ide sve kao po satu,
prema informacijama koje je naš
kondukter pokupio u Paso Ro-
blesu.

– Ipak ću pričekati! Ako su če-
kali na generala Hethcutta, onda
mogu pričekati i mene, zaboga! –
On mahne dvojici jahača da se pri-
bliže stanici. – Nešto ćemo preza-
logajiti na brzini, jer nikada
nismo sigurni kada ćemo stići
kući, osobito u današnje vrijeme.
Dakle, pojedimo nešto! Vidite, ja
sam sada bez ikakve pomoći, gos-
podine Hewitte! Ovo su dvojica
momaka koje sam unajmio na tje-
dan dana, zato budite oprezni što
govorite pred njima.

Pili su vruću kavu iz pokloplje-
nog lonca koji je stajao na užare-
nom drvu pokraj vatre. Jeli su ve-
like komade govedine, dobro ispe-
čene izvana, a iznutra krvave i
sočne te žarko crvene. Bilo je i ku-
kurnog kruha.

Ona dvojica koja su privremeno
radili za Whitinga bila su šutljiva i
pomalo stidljiva prema Whitingo-
voj kćeri. Jedan je bio stari jahač
koji je vjerojatno pratio stoku iz
Saskatchewanu u Sonoru i nikad
nije zaštedio više od deset dolara u
životu. Drugi je bio gromada od
čovjeka, a Whiting ga je zvao
Hippo. Očito je prebrodio tešku
tučnjavu, jer će mu rane zacijeliti
tek za tjedan ili dva.

Jeli su i razgovarali.

– Danas odlazi stotinu i trideset
prvoklasnih grla, a to je moja
žetva za dvije godine – reče Whi-
ting. – Ostavio sam osamdeset ras-
plodnih krava i teladi te pet najbo-
ljih bikova. Sada mi ide mnogo bo-
lje nego prije pet godina, kada sam
pokušavao nositi široke kaubojske
hlače, pun velikih ideja.

Prvi put progovori Hippo, ali
promuklim i dubokim glasom:

– Vaš susjed, stari Hethcutt,
ima tako dobru žetvu.

– Da ima – oprezno će Whi-
ting. – Da, dragi moj gospodine,
svakako da ima!

– Čujem da ste krvno vezani.

– Samo vjenčanjem, Hippo!

Hippo prestane žvakati i pro-
guta komad govedine. I tada reče:

– Reci ću vam nešto, gospodine
Whitinge! Za njega radi jedan čov-
jek kojega ću ubiti čim ga prvi put
ugledam... u leda, ako treba!
Možda ga poznajete. Zovu ga Ludi
Ozzie. Ne znam kako se preziva.

– To je Hyde – reče Whiting.

Hippove male oči se stisnuše.
On kimne bez riječi. Hewitt natoči
sebi šalicu kave, ali je dade Belli
da prva popije.

– Nema potreba da mu pucaš u
leda Hippo – doda. – Oduzmi mu
revolver pa ćeš ga lako prebiti go-
lim rukama.

– Vi ga ne poznajete! Taj je
momak zaista vješt na revolveru.

– Ja bih ga prebio na mrtvo
ime, prijatelju! Bez obzira što ti nit-
kovi misle da su najbolji, još post-
oji netko bolji od njih, a obično
sam to ja! – reče Hewitt.

Nosio je sive vunene hlače i bi-
jelu košulju sa svilenom maramom
oko vrata umjesto kravate, te crni
šešit savijenog oboda, kao u ko-
njici. Imao je dobro skrojen crni

kaput koji je zakopčavao na jedno dugme.

Bella mu donese šalicu kave i on napravi pokret kao da će je uzeti, ali umjesto toga, njegova ruka klizne pod kaput i izvuče revolver kalibra 45 iz korica vlastite izrade, pričvršćenog na naramenici hlaća. Sve je to stajalo čvrsto i uspravno, ali jednim malim trzajem, opruga koja drži korice popustila bi i revolver kliznuo u ruku.

Dok ga je izvlačio, napne ga i u trenutku opali prema zelenim porculanskim izolatorima na telegrafskom stupu. Nije razbio izolator, nego ga je samo okrznuo. Vрати revolver natrag u korice i prihvati ponudenu kavu.

Iznenadenje je potrajalo nekoliko trenutaka u tišini a onda Hippo reče:

– Pa to je nevjerojatan pogodak, ali nevjerojatno sretan pogodak!

Katkađa jedno »pokaži što znaš« uštedi tisuću nepotrebnih riječi! Čim ga je prvi put vidio, Hippo mu je bio drag, ali sada ga je pridobio. I Alf Whiting, čovjek kojega je teško izbaciti iz ravnoteže, ostade zapanjen.

Ako si dobar strijelac, onda si i sretan. Češće da negoli ne – odgovori Hewitt s osmijehom.

– Možda će vama poći za rukom da ubijete Ludog Ozziea – izusti Hippo glasno razmišljajući.

– Čuo sam o vašoj spretnosti – doda Whiting. –

Nije to nešto osobito – skromno će Hewitt. – Odat ću vam svoju malu tajnu. Naučio sam pucati sa »četrdeset peticom« u vojsci. Precizno pogađam na granici njegova maksimalnog dometa. Stalno vježbam u potezanju i pucanju na daleke i teške ciljeve poput tog izola-

tora. Naš brzopotezni umjetnik mora prići mnogo bliže, jer nema vremena za ciljanje. A meni jedino ostaje da rhu ne dozvolim da mi se približi.

– Zašto je ujak Lionel unajmio tog ludog revolveraša tata?

– To je jedno od pitanja na koja ne mogu, a ne bih ni pokušao odgovoriti – odgovori Whiting. On podiže glavu, oslušne trenutak i nastavi: – Evo ga, stiže, čujete li huktanje lokomotive? Ugasite vatru i potjerajte stoku na most za ukrcavanje!

Uistinu toga se trenutka pojavi vlak iz južnog smjera. Kada se zaustavio oslobodili su lokomotivu i nekoliko vagona koji su se uputili prema skretnici za obvoz, pa opet natraške po pomoćnom kolosijeku i zatim opet na glavnu prugu, pa je tako sada lokomotiva mogla gurati svoju kompoziciju, a to je i bila namjera tog manevriranja. Hewitt pokaže Belli sigurno mjesto s kojeg je mogla sve promatrati.

Brzo su utovarili četiri vagona. Whiting izvuče iz džepa debeli kožnati novčanik i isplati dvojicu radnika. Stariji tiho reče:

– Da kažem istinu, mislio sam da ćemo ti i ja imati problema. Obećao si mi dva dolara dnevno, no uvijek ispadne manje.

Whiting se nasmiješi.

– To nikako! Ne mogu tražiti da mi čovjek ostane pet dana i radi samo za dva dolara dnevno.

– Imaš stalne ljude?

– Nemam.

– Jedan bi ti trebao.

– To sebi ne mogu priuštiti, Hippo. Ne bih mogao redovito plaćati po dva dolara dnevno.

– Radit ću samo za dolar, s tim da mi platiš kad možeš.

– Zašto?

Zato što se ovdje dešava nešto što ne mogu objasniti. Nešto mi govori da je Ludi Ozzie dio toga. Htio bih biti u blizini kad se on i gospodin Hewitt dohvate.

Whiting razmisli.

– Dodji do mene prekosutra – reče. – Morat ću porazgovoriti s gospodinom Hewittom.

Zatim se rukovao s obojicom muškaraca i gledao za njima dok su odlazili. Uzeo je svoju i Bellinu torbu i privezao ih za sedlo. Bella je sjela iza njega i polako su krenuli prema kući.

Prošla su gotovo tri sata kad su u daljini ugledali svoje imanje. Bella je počela ushićeno vikati:

– Tata, stari Sneaky! A da li Lon Tsan još dolazi?

– Da – zbunjeno je pogleda Whiting i nastavi: – To je ono što moram objasniti gospodinu Hewittu kad se nadjemo nasamo. Lon dolazi sutra ili prekosutra, a Sneaky je vrlo razdražljiv. Ne smiješ ga milovati niti se igrati s njim. Opasan je.

– Ja ću nešto spremi za jelo, tata – reče Bella. – A ti i gospodin Hewitt moći ćete razgovarati.

Drveće je sada bilo zeleno, no uskoro se mogla očekivati smirenija boja ljeta.

– Lijepa zemlja – reče Hewitt.

– Ja obično nešto popijem prije jela. Mogu li i tebi ponuditi? Imam samo burbon, ali dobar je.

– Bourbon je moje omiljeno piće.

Whiting donese bocu i dvije čaše. Natoči obojici. Iz kuhinje je dopirao Bellin glas. Kuhala je i pjevala. Whiting oklijevajući reče Hewittu o Lonu Tsanu i njegovoj trgovini opijumom. Hewitt se počeo smijati, gotovo do suza.

– Drogirana puma? I ja sam to pokušao, ali shvatio sam da će

kad-tad spriječiti taj posao. Loš je to posao, gospodine Whiting, no svi mi činimo male kompromise sa životom. Mislim da je dobro imati Kineze za prijatelje. No smiješno je to s pumom!

Dok su razgovarali, Sneaky se nekoliko puta pojavljivao. Svaki se put činilo kao da nikako ne može vjerovati tom strancu u bijeloj košulji.

– Znam da godinama gubim svoju stoku, a znam i gdje mi ona nestaje – završi Whiting svoju priču. – Znam da je teško povjerovati da čovjek može biti takav gad, ali vi ne poznajete generala Hethcutta.

– Čuo sam o njemu. A koliko vam je stoke do sada uzeo?

– Oko dvije tisuće.

Hewitt zazviždi.

– A što od mene očekujete?

– Kasnije ću vam nešto pokazati, a kad to vidite, reći ćete mi što da radim.

Objed je bio vrlo ugodan. Whiting je bio ganut što mu je kći ponovo kod kuće, a i ona je zbog toga bila vrlo uzbuđena. Hewitt nije bio siguran što ona od njega očekuje. U vlaku je bila prilično ozbiljna, a sada je glumila pretjeranu ljubaznost. Svako malo pogladila bi ga po ruci, nudila ga hranom i nagnjala se preko stola izazivajući ga svojim čarima, a zatim ga je iznenada počela zvati Jeff.

Bila joj je tek dvadeset jedna godina, mislio je Hewitt, a kako je živjela u samostanu, imala je divnu priliku da se malo zabavlja.

Dok je prala sude, Whiting je upalio svjetiljku i pošao do male radionice koja se nalazila u niskoj sporednoj zgradi. Iz hrpe stvari u jednom kutu izvukao je vreću i iz nje izvadio željezo za žigosanje.

– U ovu zemlju doveo sam prvo grlo kratkog roga, samo se to tada zvalo Durham – reče Whiting. – U posljednjih nekoliko godina, taj nitkov zvan Hethcutt ima samo to govedo. Odakle je došlo u njegove ruke? Između naših imanja postojala je trostruka žičana ograda, no to baš ništa nije značilo. Imao je dovoljno ljudi da mi odnosi grlo po grlo, a ja se nisam na vrijeme sjetio da sve ožigošem. Kad sam vidio što se događa, nisam mogao optužiti šurjaka svoje žene koja je tada upravo umirala. U međuvremenu otišao mi je sav novac na liječnika i lijekove, a on je držao dvostruko više ljudi no što mu je bilo potrebno. A zašto? Da bi mogao krasti moju stoku! Kad mi je žena umrla, sve je bilo kasno, barem je Hethcutt tako mislio!

Whiting podigne željezo za žigosanje.

– Zato sam to napravio. I žigošem goveda na mjestu gdje se ne vidi. Obilježio sam više od četiristo pedeset grla a to je trostruko više no što imam i što sam u posljednje vrijeme prodao.

– Ne znam što da kažem – reče Hewitt i zamišljeno otpuhne dim cigare. – Očigledno morate pronaći dobrog odvjetnika.

– I nekoga tko će imati petlje da se suoči s Hethcuttom kad mu advokat kaže o tom tajnom znaku. Sam to ne mogu učiniti. Vi ste stručnjak u sporovima u vezi sa stokom. Radili ste mnogo na tome, zar ne?

– Točno, gospodine Whitinge! To vam je vraški dobra ideja, ali dozvolite da o svemu promislim.

Whiting ponovno začuje glas svoje kćeri. Čitav njegov svijet bio je u njenim rukama. Susretne Hewittov pogled i gotovo jaukne: »Oh,

bože, ali vi ste moja posljednja nada, gospodine!«

U kući su bile dvije sobe. Whiting je jednu dao Belli, a drugu je ponudio Hewittu. Ovaj je to uz osmijeh odbio, rekao je da bi radije spavao u sjeniku.

– No morate pripaziti na pumu! – reče Whiting. – Stalno je u blizini. Ne smijete je plašiti i sve će biti u redu.

– Prilično sam umoran. Može točno leći pokraj mene, neće mi smetati.

Hewitt je neko vrijeme budan ležao i razmišljao o cijeloj situaciji. Imao je nekoliko razloga da prihvatiti taj slučaj. Prije svega, i on je bio vojnik i osjećao je simpatije prema potčinjenima. A sve što je čuo o generalu bilo je dovoljno da se bori protiv njega.

Svidao mu se Alf Whiting. Bio je priprost čovjek, ali se nije moglo reći da je i glup. Zatim, tu je bila djevojka. Privlačila ga je, no bila je suviše mlada za njega.

Iznenada osjeti pored sebe toplinu ispružena tijela. Htio je skočiti i povikati, no tada se sjeti pume.

– Hvala bogu da sam joj se konačno počeo svidati – prošapće. – No trebalo joj je ipak prilično vremena da pokaže svoje osjećaje.

Mačka se pripila još bliže uza nj. Kad već nije mogla uživati u mirisu njegove lule, bilo joj je drago što je u blizini čovjeka.

– Što bi Conrad Meuse rekao da zna s kim sam noćas u krevetu? – nasmiješi se. – Baš me zanima kako će to završiti...

– Prestani njuškati i zaspaj već jednom! – reče pažljivo.

Čini se da je puma samo to očekivala. Primirila se i zaspala

III

Išli su zaklonom drveća prema uzvisini s koje su imali dobar pogled na cijelu dolinu. Hippo pokaže prema mjestu koje se nalazilo na polovici obronka.

– To je tamo! – reče – Ne može se vidjeti oдавде jer je obronak prilično strm. Tamo je generalova kuća. Imanje vodi poput vojnog tabora.

– Koliko ima zaposlenih ljudi? – upita ga Hewitt.

– Kako sam čuo, dvanaestoro, ne računajući kuhara. No računajmo jedanaestoricu, jer Ludi Ozzi Hyde i nije čovjek. On je prava životinja!

– Hippo, ne smiješ dozvoliti da previše razmišljaš o njemu. Na kraju ćeš ga se početi bojati.

Hippo ništa ne odgovori. Za Alfa Whitinga radio je već desetak dana i rane od tuče već su mu bile zarasle. Bio je ogorčen i potresen dobivenim batinama, pa se Hewitt počeo brinuti o njegovoj duševnoj stabilnosti.

Obojica su spavala u jednom kutu sjenika. Postojalo je nepisano pravilo da tamo ne smiju pušiti, no Hippo nije mogao odoljeti. Sjedio bi dugo na krevetu, pušio i razmišljao do kasno u noć.

Bio je čudan čovjek. Sneaky ga nije plašio niti zabavljao. Kad je čuo za Tsanove posjete, ravnodušno je kimnuo glavom, a čuvši za Hewittov posao, hladno je rekao: »Odlično! Vrijeme je da i tog kućinog sina netko dotjera u red!«

– Zapamti – kazao mu je Hewitt – zanima me Hethcutt, a ne Ludi Ozzie!

– Znam. Ti imaš svoj posao, a ja svoj!

S njim se nije moglo razgovarati. Nekoliko je puta ponovio o svojim nevoljama s Ludim Ozziem. Hippo je u malom gradiću Three Oaks, južno od Paso Roblesa, potražio generala Hethcutta. Htio se zaposliti kod njega.

– Ne trebaju mi radnici – rekao je general ne pogledavši ga.

Hippo je uporno išao za njim.

– Čuo sam da vam trebaju ljudi za kročenje konja. Odličan sam krotilac, kao malo koji na svijetu. Dajte mi samo priliku da to dokažem, gospodine!

Hippo nije tada znao da je Hethcutt oslovljavanje s »gospodine« smatrao uvredom. On je bio general! Hethcutt je bio nešto nižeg rasta. Imao je dugu bijelu kosu i dugačke bijele brkove. Oči su mu bile sitne i svjetlucale su poput dvaju plavih stakalaca ispod neurednih bijelih čuperaka. Hodao je vrlo uspravno i ukočeno, gledajući ravno ispred sebe. Ne osvrnuvši se na Hippa, zapovijedio je:

– Ozzie, oslobodi me tog čovjeka!

General je potom nastavio svojim putem.

– Ne prati ga! – oštro mu reče Ludi Ozzie.

– Mići mi se s puta! – ljutito će Hippo. – Taj će mi pristojno odgovoriti ono što sam ga pitao ili...

– Kućkin sine!

Ozzie je to namjerno izgovorio kako bi Hippo potegao revolver. A Hippo se nije mogao pohvaliti da je osobito vješt s oružjem, no ispred radnika ranča »Bar H« nije na tu uvredu mogao ostati ravnodušan. Ali bio je suviše spor.

– Drugi put poslušaj kad ti nešto kažem! – reče mu cinično Ludi Ozzie. – Nadam se da ćeš idući put biti poslušniji!

Prišao mu je s revolverom u ruci. Iznenada ga je podigao i žestoko njime udario po licu. Hippo se zateturio i jauknuo. Drugi je udarac dobio u glavu. No Ozzie ga nije prestao udarati sve dok se Hippo nije našao na zemlji. Ostao je ležati u nesvijesti. Bio je siguran da ga je nasilnik udario najmanje desetak puta. Kad je došao k svijesti, lice mu je bilo obliveno krvlju. Imao je nekoliko dubokih rana.

Liječnik mu je sve usluge naplatio samo jedan dolar, kad je čuo da Hippo u džepu ima samo još dva.

– Što je general rekao na to? – upitao je kasnije liječnika.

– Samo se nasmijeo i kazao da je to tvoj problem, a ne njegov. On vodi svoj posao, a za druge ga nije briga.

I četvrti put Hewitt je čuo tu istu priču. Na kraju je zamolio Hippa da mu to više ne prepričava.

Okrenuo je konja natrag prema Whitingovu imanju. Hippo je jahao za njim. Hethcutt je imao oko četiri tisuće grla stoke. Pored toga krotio je konje i prodavao ih vojsci.

Nakon ženine smrti, Whiting je dobio nešto gotovine. No Zoe se još za života morala pomučiti da ne izgubi vlastiti imetak naslijeđen po majci. U slučaju Whitingove smrti, njihova je kći sve trebala naslijediti.

Predvečer su Alf i Hewitt ponovno razgovarali. Sjeli su na drvenu klupu ispred kuće, svaki sa čašom viskija u ruci.

– Hippo mi reče da Hethcutt ima oko četiri tisuće grla stoke i do pet stotina konja.

– Da, uglavnom točno.

– A s koliko je počeo.

– S oko osamsto teksaških grla odvojenih za klanje.

– A konja?

– Imao je u početku jednog dobrog rasplodnog pastuha i par prosječnih teglećih konja. No dobro se razumio u konje, pa je počeo kupovati kobile računajući na buduće prvoklasne konje.

– A tko mu je drugi susjed?

– Rex Patterson.

– Kakav je on čovjek?

– Dobar i nesnalazljiv. Ne osobito uspješan.

– Tako dakle!

– Na što ciljate?

– Mislim da Hethcutt nije krao stoku samo od tebe. Zanima me koliko je Patterson izgubio grla!

– I ja se to pitam!

– Postoji li u blizini neki pošten advokat?

– Tom Pegram. Iz Three Oaksa. Mlad je, tek mu je tridesetak godina, no mislim da je prilično dobar.

– Da li on zastupa Hethcutta?

– Hethcutt ne bi ni noge obrišao o njega! Ima on svog odvjetnika u San Francisku, a neki mu Fritz Spicer, bivši sudac iz Ohija, obavlja tekuće poslove. – Hippo i ja danas smo pohvaćali nekoliko njegovih goveda i ja sam pokušao pronaći tvoj tajni žig. Zaista sam ga morao pomno tražiti, no od trinaest uhvaćenih – otkrio sam da su četiri tvoja. Prilično dobar omjer, gotovo trideset posto! A kažeš da je riječ o tisuću dvjesta grla?

– I?

– Što misliš o Tomu Pegramu kao advokatu?

– Pametan je i pošten. I ima petlje da se suprotstavi! A kakav je odvjetnik, odakle bih znao?

– A što misliš o Rexu Pattersonu?

– Godinama smo bili dobri prijatelji. Mogu o svemu s njime razgovarati.

Whiting otpije gutljaj viskija.

– Ali o nečemu teba dobro razmisлити, Jeffe! Prije nego cijela stvar dođe na sud, moglo bi biti ozbiljnih teškoća s Hethcuttom.

– U to ne sumnjam! Koliko bi vrijedila njegova stoka, ona dobra i kržljava?

– Oko petnaest dolara po komadu.

– Onda govorimo o osam tisuća i šest stotina dolara za tebe i otprilike toliko za Rexa Pattersona. Moja će kompanija unajmiti potrebne ljude, a mi dobivamo polovicu svote iznad pet stotina dolara. Kako ti se to čini?

– Odlično! Mislim da je pošteno.

– Znaš li gdje se mogu unajmiti ljudi?

– Ne znam, ali Hippo zacijelo zna.

* * *

Hewittu se svidio Tom Pegram koji je došao k Whitingu i tako ih poštediti putovanja do grada. Polako je listao Whitingovu bilježnicu. Za razumijevanje, dobio je ključ za čitanje znakova.

Pegram je bio visok i ljubazan muškarac. Izgledao je mlade. Bella ga je potpuno ignorirala, mada se zbog njegova dolaska specijalno obukla a za večeru ispekla pitu.

Hewittu je to bilo pomalo zabavno. Činilo se kao da kaže: „Ovako bih mogla izgledati, ali nemam se za koga truditi!“ Njen otac nije ništa oko sebe vidio osim svoje bilježnice i mrštenja advokata lica.

– Radi se o zanimljivoj svoti – reče Pegram nakon večere. – Samo ako ta bilježnica može poslu-

žiti kao vjerodostojan dokaz i ako uspijemo uvjeriti porotu da je stoka bila sistematično potkradana. Koliko ja vidim, dramatičan porast Hethcuttove kvalitete stoke najbolji je dokaz.

– Točno – potvrdi Hewitt. – Prvi put u povijesti, zakrčljala se stoka poboljšala bez dovodenja zdravih bikova!

– Ne smijemo ipak tražiti previše! Dovoljno je izvući kaznene poene i kamate na pad novca – namršti se Pegram.

Whitingove oči blijesnu, ali on jedva vidljivo kimne glavom.

– Ne poznajem Pattersona. Moram se držati svoje etike, a to znači da bi ti trebao razgovarati s njim – reče odvjetnik.

– Nema problema – reče Whiting. – Pobrinit ću se da ga o svemu obavijestim.

– Još su mi dvije stvari pale na pamet. Znaš što se sve može dogoditi kad završi parnica? Oni će se sručiti na tebe poput tone opeka!

– Bavio sam se i prije sličnim sportovima. Znaš što treba tada činiti i spreman sam podnijeti sve posljedice – mirno reče Hewitt.

– Onda dobro! Drugo što me brine jest onaj Kinez koji koristi ovu kuću za uživanje droge. To je sporedna stvar, no u određenom trenutku sudac bi to mogao izvući kao činjenicu da pridobije porotu. Ljude ne zanima što Kinezi rade jedni drugima, no kad je bijelac uključen u njihove poslove, a tu je i mlada djevojka koja sve to zna i vidi, tada je to nešto drugo.

– I o tome sam razmišljao – reče Hewitt – i nešto sam smislio!

– Lon Tsan je moj prijatelj dugi niz godina – reče Whiting. – Ne želim ga izgubiti. Nema čovjeka zbog kojeg bih se njega odrekao, a najmanje zbog Lionela Hethcutta!

– Onda budi spreman... – htjede nešto reći Pegram, no Hewitt digne ruku i prekine ga:

– Možemo izgraditi malu kolibu, koja bi poslužila Lon Tsanu. Tko je god bude tražio, morat će proći ovim putem. U kritične dane postaviti ćemo stražu, tako da nas nitko ne iznenadi.

– Po meni, tog bi Kineza trebali udaljiti – reče Pegram. – Čak ne želim znati koje korake u vozi s njim poduzimate! Treba otići do Pattersona i javiti mi što je on rekao. U međuvremenu, ja ću pripremiti sve potrebne papire za tužbu.

– Dobro – reče Whiting. – Kako ti odgovara kolt.45?

– Ne znam, nisam nikada pucao!

Whiting krene prema kutu sobe i odgurne zavjesu iza koje je bilo nagomilano sude. Odněkud izvuče oružje i stavi ga na stol.

– Htio bih da se privikneš na taj revolver. Gospodin Hewitt je s njim možda najbolji strijelac na svijetu. On će ti biti učitelj. Uбудuće ćeš ga morati nositi svaki put kad izideš na ulicu. Možda ti neće trebati, no treba im pokazati da je opasan posao koji vodiš.

– Ta mi se ideja ne sviđa – doda Pegram i povuče se od stola ne dotakavši revolver.

– Ako ste vi preplašeni, ja nisam – reče Bella i nagne se preko stola. – Bilo mi je tek jedanaest godina kad me je otac naučio kako da se koristim takvim igračkama. Idemo van, pokazat ću vam!

Za njom je krenuo otac, zatim Hewitt, i na kraju zbunjeni mladi advokat. Gledajući djevoku, Hewitt zaključio da nikada nije izgledala toliko lijepa i ženstvena. Pogledala je oko sebe da pronađe metu.

– Onaj žuti kamen – reče i pokazuje prema kamenu veličine naranče, udaljenom sedam metara.

Metak je zafijukao, a kamen kao da se razletio u tisuću komadića. Bella spusti oružje i pruži ga ocu.

– Nisam baš u formi – reče – no ne treba mi dugo da istreniram ulijenjene mišice.

Whiting pogleda Pegrama, a ovaj Hewitta. Bio je postiden.

– Dobro, kad ćeš me početi učiti? – zapita Pegram.

– Odmah, ako imaš vremena a Alf municije!

Whiting donese punu kutiju.

– To je jedan od razloga zbog kojih ne želim izgubiti Lona Tsana. Po neznatnoj cijeni donosi mi koliko mi god treba. Ne znam gdje to pribavlja, no nije važno! U vojsci sam naučio da nema beskorisnije stvari od praznog revolvera.

Hewitt pomogne Pegramu da stavi opasač. Morao ga je najprije naučiti kako da drži revolver i kako da ga osjeti u ruci. Polako su se odmicali od kuće.

– Ono će nam stablo biti nišan – reče. – Pazi samo da njega pogodiš! Nemoj trzati obaračem! Učini onako kako je Bella učinila, i pritisni ga cijelom rukom. Prvi će ti put kliznuti pod prstima. Zato budi pripreman!

Mladi je advokat pažljivo podigao revolver, nanišanio i opalio. Hewitt se nije iznenadio što je pogodio drvo, jer mu je ruka bila dovoljno mirna. Još desetak puta ponovio je isti pokret.

Nakon sata vježbanja, mladi je odvjetnik uzjahao konja i s revolverom za opasačem krenuo na put. Pogledao je Bellu i lagano podigao šešir u znak pozdrava.

– Imala si sreće – s osmijehom se okrene Whiting prema Belli. –

Pogodila si nakon koliko godina pauze?

– Pet! Ali nije to samo sreća, tata! Moraš priznati da sam dobar strijelac.

– Dobrom se pogotku ipak dodaje malo sreće – umiješa se Hewitt.

– Htjela bih i vas vidjeti na djelu – nasmiješi se Bella.

– Kad gadam, smatram to poslom – odmahne glavom Hewitt.

Slijedećeg jutra Hippo se pojavio s petoricom ljudi. Hewitt ih ne bi nikada za sebe odabrao, no bili su dovoljno sigurni i čvrsti. Djelovali su čak radišni. Hippo je obišao ranč »Bar H« i doveo ih iz doline gdje su radili kao radnici na farmi.

– Onaj svijet dolje je nepodnošljiv – reče jedan od njih. – Uzgajaju čak i svinje.

– Za početak, ovdje nećete raditi s kravama – odgovori mu Hewitt. – Najprije ćemo izgraditi dašćaru gdje ćete svi moći pristojno živjeti. Alf i ja morat ćemo na put za nekoliko dana. Hippo će se o svemu brinuti. U međuvremenu će se, možda, pojaviti ovdje nekoliko Kineza, no zaboravite da ste ih vidjeli! Bella će se za njih pobrinuti. Pazite samo da nitko drugi ne zaluta ovamo.

– Dobro!

– Još nešto! Ovdje imamo jednu veliku pumu. Neće vas dirati ako ni vi nju ne budete zadirkivali. Najvažnije joj je da ima svoj mir i da joj nitko ne smeta.

Sutradan u jutro počeli su graditi dašćaru. Trebala je imati običan krov, četiri prostorije za spavanje sa četiri prozora. Hewitt i Whitting upregli su dva konja i krenuli s kolima u grad.

Presjekli su ugao Hethcuttova imanja. Na putu imali su prilike štošta vidjeti. Sva je stoka uglavnom bila poznate pasrine.

Patterson je bio krupan čovjek, suviše debeo da bi izgledao privlačan kao nekad, suviše preplašen da bi ostavio dublji dojam. Ostao je potpuno hladan čuvši što smjeraju protiv generala Hethcutta, no ipak je započeo razgovor.

– Da, možda bih se i ja trebao tome priključiti. Ako kažete advokatu da priredi sve papire, potpisat ću. Mislim da bi se od mene i zmije mogle otrovati. A tako će vjerojatno biti do kraja mog života.

– Mislim da nikada nisi imao kratkorogu stoku – reče Hewitt.

– Ne, ali proveo sam jedanaest godina uzgajajući prvoklasno govedo. Ono krzljivo sam prodavao. I na kraju – od toga ništa! Što mi je stoka bila bolja, to sam je sve manje imao.

– Da li si ikad pomislio da te netko potkrađa i pljačka?

– Misliti i sumnjati je jedno – promuća – a dokazati sve to jest drugo!

– U kakvim si odnosima bio s Hethcuttom?

– Vrlo kratko vrijeme dobro smo se slagali. A onda je on prekinuo sa mnom sve susjedske odnose i žicom se ogradio od mene.

– Nikad ga nisam vidio. Volio bih kad bi ga netko od vas mogao opisati da napravim njegov portret. Olovkom! Mislim da vrlo uspješno crtam portrete – reče Hewitt.

Uzeo je komad papira i prostro ga po stolu.

– Košćatije lice... ne tako debelo! Glavu više unatrag. Brk mora biti naglašeniji...

Kad je slika bila gotova, svi su bili zadovoljni generalovim izgledom. Hewitt ga je još pažljivo promatrao.

— Čini mi se da je ludi nego što sam mislio — konačno je zaključio.

— Do davora, da sam ti još neke pojedinosti ispričao o njemu, ranije bi to zaključio — reče Whiting.

IV

Hewitt je lagano koračao prema budućem sastajalištu Tsanovih prijatelja. To podzemno sklonište bilo je dobro kamuflirano a nalazilo se nedaleko od Whitingove kuće.

Hewitt je uskoro opazio da ga Bella prati. Imala je na sebi uske hlače, bijelu košulju i mokasine. Kosa joj je slobodno padala po ramenima.

— Što se dogodilo? — upita je.

— Ništa! Samo sam htjela da razgovaramo, a za to, do sada, nije bilo prave prilike. Zašto me stalno izbjegavaš? — upita naivno.

— Zato jer sam dovoljno star da bih ti mogao biti otac.

— Ali to ipak nisi!

— I meni je to drago — nasmiješ se on. — Ne bih htio da imam još i tu odgovornost da se baš sada brinem o tebi.

— A kasnije?

— Još gore! Svaki sam dan sve stariji i stariji, a ti sve ljepša i ljepša. I između mog razuma i tvoje tvrdoglavosti uvijek bi postojao.

Ona se zamisli. Pogodio postojao.

Što joj je na pameti: priznao je barem to da ga je uznemirila! Iznenada, ona stane i zagleda mu se u lice. Objema je rukama uhvatila njegove.

— Poljubi me, Jeffe — reče.

Nikada ranije nije osjetio u blizini tako lijepo lice. On je zagrlj i htjede naglo poljubiti, no to joj, očito, nije bilo dovoljno. Priljubila se uza nj. Počeo se otimati.

— Vidiš — pokuša on govoriti mirnim glasom — tako je to kada imaš posla s djecom, tim više kad je to dijete prijatelj.

— Ali, Jeffe, nisam dijete! Osim toga, ludo sam zaljubljena u tebe.

— Bella, nisam ja čovjek za brak! Ne možeš se u mene pouzdati. Često putujem, i to u mjesta gdje te ne bih mogao voditi i gdje ni ti ne bi htjela ići. A da sam odem i tebe ostavim, jedno bi se osjećala, i to s punim pravom.

— Koliko točno imaš godina?

— Nikad više neću imati četrdeset.

— Najljepše godine života! Na kraju, nećeš vječno putovati! Tata je svaki dan stariji. Jednoga ću dana i ja imati nešto imovine. On bi bio najsretniji čovjek na svijetu kad bi ovdje ostao i kad bi... kad bi... znaš... jednom preuzeo sve poslove!

— Preuzeo — što? Tako je malo imanje da se jedva vas dvoje možete prehraniti.

— Ako dobije nešto od ranča „Bar H“, jedan čovjek to nikako neće moći voditi. Trebat će mu pomoć!

— On razmišlja o Hethcuttovu imanju?

— Dakako.

Bilo je to nešto novo. Alf Whiting bio je prilično tajanstven. Znači, Hewittu nije sve rekao. Sada je bio trenutak da sam nešto otkrije, ako mu pode za rukom.

— Kako se slažete s tetkom Bernardinom?

– Odlično, samo što se rijetko vidamo! A to je obično kada ona dolazi u posjet rodbini što živi u San Francisku. Ujak Lionel ne dozvoljava ni pomisao da ja uopće postojim.

– Koliko računate da ćete naslijediti?

– Oh, prilično! Više od sto tisuća.

– Od koga?

– Ni to nije tajna! Tetka Bernardina dobila je svoj dio prije mnogo godina. Ja moram čekati dok ne napunim dvadeset šest godina. To je naš dio od Taorellijevih posjeda

– koje su imali moj djed i njegov brat, tetak Tony. On se nikada nije ženio. Tuskanska, američka nacionalna banka u San Francisku izvršitelj je oporuke. Tata od toga dobiva za troškove mog školovanja i podizanja, ali nikada nije imao pravo podići ni centa. Novac se svake godine sve više gomila i gomila.

– Kako se zvao vaš djed?

– Frank. Kakve to veze ima?

– Mora da su se dobro obogatili.

– Posuđivali su novac za vrijeme zlatne groznice. Ne znam čim su se još bavili. Kakve to veze ima s nama?

– Neznatne! Veliko mi je olakšanje kad znam da nikada nećeš biti u neimaštini. Kad dodje vrijeme, mogu mirne duše otići.

– Gluposti! – naljuti se. – Jeffe, imaš li neku drugu?

– Već sam ti rekao, nisam čovjek koji se voli vezati za jednu osobu. Idem tamo gdje moram zbog posla, a zbog toga ponekad zalutam i na nezgodna mjesta. Svidja mi se upravo takav način života.

Ona se ljupko nasmiješi i reče:

– Baš me zanima zbog čega si ovdje! Samo mi nemoj reći da provodiš vrijeme rješavajući slučaj mog oca i ujaka Lionela. Sve to i nije važno dok god si ovdje!

– Jednu stvar, Bella, da ti kažem: nemaš što tražiti tamo gdje ja obavljam svoj posao. Što manje znaš, bolje za tebe!

– Do đavola o opijumu znam od malih nogu. Zar misliš da sam idiot?

– Tako nekako.

Ona prasne u smijeh. Uzme ga za ruku i nastavi hodati pored njega. Tsanova je koliba bila izgrađena na mjestu s kojeg se moglo vidjeti more. Hippova je grupa kopala zemlju sve dok nije došla do skladišta koje je zapravo zanimalo Hewitta.

Alfu Whitingu nije ništa rekao. Lon Tsan je već mogao koristiti dio novog prostora.

Vraćajući se kući, puma im je dotrčala u susret. Bila je razdražljiva i sumnjičava. Bilo je vrijeme za njenu lulu.

– Što čekaš? Zašto si takav prema meni? – iznenada upita Bella.

Nije ispuštala njegovu ruku iz svoje sve dok se nisu približili kući. Puma je tada otrčala na svoju stranu. Hippo je sa svojim ljudima popravljao stare obore. Hewittova je firma plaćala sve troškove. Pitao se koliko su tada već mogli narasti.

– O tome razmišljaš? – reče Bella tihim glasom.

– Da, ali znam i odgovor.

Molila bih te da se pobrineš za još nešto, kad već na sve misliš. Htjela bih imati novu kupaonicu, samo moju!

– Možemo to napraviti – odvojenu kupaonicu koju bi svi mogli koristiti.

– Mislila sam na kadu dovoljnu za dvoje, a ne za cijelu brigadu ljudi.

Ona ude u kuhinju. Morala je pripremiti jelo za sve radnike. Otac je došao nešto prije ručka.

– Danas sam obilježio još pet novih – rekao je. – Usput sam vidio dvije junice s mojim žigom. Uskoro će se oteliti. Na mjestu su gdje ih mogu dohvatiti konopom kad god zaželim.

– Kako si to izveo? – upita Hewitt.

– Potrošio sam mnogo sijena na njih, ali isplatilo se. Navikao sam ih da se stalno vraćaju na isto mjesto. Jeffe, imaš posla s lopovom moraš biti gori od njega!

* * *

Sutrađan u praskozorje, Hewitt, u svojem najboljem odijelu, napusti ranč „Flying W“. Nitko ga ništa nije pitao, a ni njemu nije bilo do odgovora. Bella je još spavala, a Whiting je posluživao momcima zajutrak, velike komade slanine s prženim jajima.

Hewitt odjaše prema istoku, povremeno zastajkujući i provjeravajući da li ga tko prati. Prije nego što je prešao kolski put, opet zastane, ovaj put malo duže, no kako nitko nije prolazio, on nastavi dalje. Blaga padina odvede ga do strmine kanjona. Čvrsto stegne uzde i oprezno se spusti do samog podnožja gdje okrene prema izlazu iz kanjona.

Kilometar dalje protezala se pruga „Southern Pacifica“. On razuzda konja i splete ga za pašu. Legne i, udobno se namjestivši, zaspi, a onda ga odjednom probudi huktanje duge kompozicije teretnog vlaka na usponu prema sjeveru. Ali on ponovno legne i zaspi.

Nedugo zatim s dalekog sjevera odjekne zvižduk lokomotive. On se uspravi i skoni u sjenu drveća. U toj kompoziciji nije bilo mnogo vagona, putnički vlak, dokalni, sa zadnjom stanicom u Paso Roblesu. Odjeknu tri brza zvižduka ali on ne izide iz svog zaklona sve dok se vlak nije zaustavio.

Kondukter side prvi pritisnuvši kvaku čeličnih vrata koja su skrivala stepenice. Ispod stepenica on podmetne svoj dotrajali stolčić i pruži ruku ovećem čovjeku crvenog lica. Moglo mu je biti najmanje sedamdeset godina, a težio je, reklo bi se, više nego što mu je trebalo.

Iza njega izide kočničar noseći dva kovčega. Debeli putnik stane se osvrutati, a Hewitt se pojavi na kraju drvenog podija. Nakon što je putnik nešto rekao konduktoru, ovaj dodirne kapu i pozdravivši, ubaci stolac, a zatim i sam ude u vagon. Ubrzo nakon toga, vlak je već bio u pokretu ubrzavajući na nizbrdici.

Hewitt pode u susret debeljku pružajući mu ruku.

– Gospodin Gabrielini? – reče on rukujući se.

– Da, a vi ste gospodin Hewitt – odgovori debeljko, pa nastavi: – Kao u dobra stara vremena kad naletite na zmiju u grmlju. Ime mi je Giacomo, ali zovite me Bill.

– A vama je već sigurno poznato da se zovem Jeff.

– Da, i umirena od gladi! Da sam dobro opskrbljen to jesam, a da vi niste, u to sam siguran. Kad biste mi samo pomogli oko te četvrtaste kutije...

Hewitt podigne kutiju.

– Žalim, ali prilično smo daleko od vode – reče i pode prema zaklonu drveća.

– Kome je do vode?

Kad su odmakli dovoljno daleko od pruge, Hewitt spusti kutiju. Giacomo Gabriellini, predsjednik Tuskanske američke nacionalne banke iz San Franciska, zadihan, sruši se na koljena pokušavajući doći do daha. Bio je visok sto osamdeset centimetara, a sigurno više od sto kilograma težak. Odjeven u poslovno odijelo sa čvrstim polucilindrom na glavi, bijele kose, preplanulog lica s tamnoplavim očima, glatko obrijan.

On otvori kutiju i izvadi lijep, duguljasti kruh, nekoliko vrsti kobasica i sireva, grožde i dinju te dvije boce vina. Tu su bili i veliki, bijeli ubrusi, pribor za jelo u pravom srebru i fine vinske čaše sa stalkom.

Hewitt opazi već nakon prvog gutljaja da je vino odlično. Nožem koji mu je Gabriellini pružio, on odreže komad kobasice, sira i kruha. Bankar natoči vino i podigne čašu na zdravicu.

– Za uspjeh! – reče.

– U to ime!

I tako ispiše. Gabrielinu se očito nije žurilo da prijede na posao. Jeo je uživajući u svakom zalogaju. Hewitt pomisli da ga takav apetit može lako dovesti do groba.

– To je vrlo delikatan posao – reče on.

– Ovo je bio jedini način da se sretnemo.

– Lon Tsan mi je prenio vašu poruku prošlog tjedna – reče Hewitt.

– Pravi čovjek, taj Lon Tsan! Da ne bi zaboravio, evo pisma iz vašeg ureda.

Nije moglo biti dvojbe u Meuseov grubi rukopis, kao ni u logičan i metodičan kratki stil njegova pisanja, iako je to bilo najduže

pismo koje je Hewitt ikada primio od njega. Ali ono što ga je najprije iznenadilo bio je novi naslov pisma:

•Bankers Bonding and Indemnity Company

Conrad Meuse Jefferson Hewitt
Corner Suite 23•

A iznad:

•STOCKMEN'S NATIONAL
BANK OF CHEYENNE•

Dakle, sve je ostalo po starom, samo što su akcionari umjesto državne banke promijenili naziv u nacionalna banka, a blagajnu, dionice i šaltere spustili kat niže, u prostorije BBI – ja. Hewitt se ispriča i nastavi čitati Conradovo pismo:

•Kao prvo, opazit ćeš novu adresu. Unovčili smo naše interese u Južnoj Dakoti i poštanske akcije u Kaliforniji, obje investicije na kojima ti ja najsrdačnije čestitam. Kupili smo četrdeset posto akcija Stockmen's banke i obadvojica smo članovi direktorija. Zahvaljujući novom prilivu novca iz gore spomenutih profita, bili smo u mogućnosti da povećamo osnovni kapital banke za 150.000 dolara. Nadam se da se slažeš•.

– Baš bi mi mnogo koristilo da se ne slažem, i to odavde – po mišli Hewitt i nastavi čitati:

•Slučaj na kojem sada radiš mnogo je složeniji i možda mnogo veći nego što smo očekivali. Kao što sam objasnio, mi smo vodeći na vrhu Tuskanske američke nacionalne banke iz San Franciska, na čelu s predsjednikom Giacomom Gabrielinijem, koji će ti objasniti naše interese. Gospodin Gabriellini bio mi je gostom ovdje u Cheyenneu nekoliko puta, i ja vrlo

poštujem njegovu ličnost i pronicljivost te ga jīm duboko poštovanje prema njemu.

Moja istraga o počasnom oficiru štaba, generalu Hethcuttu, završila je čudnim proturječnostima. Dok je bio mladi oficir, mogu slobodno reći da ga je pratio sumnjiv glas. Molim te, shvati da pretpostavljam kako je omogućio svojim pretpostavljenima protupravno prisvajanje imovine znajući da može biti najstrože kažnjen. Nema drugog razloga zbog kojeg bi napustio svoju karijeru.

Sasvim je jasno da je i narednik Whiting osobno sudjelovao u istom skandalu, ali su zapisi o njemu toliko pročišćeni da je na kraju dobio liječničku otpusnicu zbog srčane mane. Cijele stranice izvještaja te istrage jednostavno su nestale. Po jednom izvoru, to je bio klasičan slučaj »preuzimanja krivnje na sebe« da bi se zaštitili pretpostavljeni i tako spaslo samog sebe. Neću ulaziti u sve pojedinosti u tom pismu, budući da se možeš osloniti na g. Gabrielinija, koji će te upoznati sa svim činjenicama. Njegova je banka, u vezi s ovim slučajem, dovedena u mogući gubitak u visini od 250.000 dolara, i ja se oslanjam na tvoju uobičajenu delikatnost i taktičnost. Ja ću osobno pregovarati o honoraru za naše usluge, nakon što raščistiš taj slučaj. S najtoplijim pozdravima,

tvoj odani sluga
Conrad Meuse«

Gabrielini izvadi kutiju cigara, pruži jednu Hewittu i reče:

– Indijanske, nisu kubanske! Drugačije su, ali vjerujem da će vam se svidjeti. Ponio sam i bocu »burbona« znajući da vam je to omiljeno piće.

Hewitt potegne dobar gutljaj tog odličnog viskija, zapali probranu cigaru i ponovno preleti Conradovo pismo. Zatim presavi je pismo i stavi ga u džep, a Gabrielini je već napunio dvije čaše crnim vinom i pružio mu je.

Hewitt odreže komad kruha i kobasice te sve to stavi u krilo prekriveno ubrusom.

– Dakle, gospodine! – reče.

Talijanski bankar cmokne usnama.

– Odličan početak, moj dragi Hewitte! Skratit ću koliko mogu. Otkako su se Indijanci primili, veći dio viška ratne opreme sakupljen je u Phoenixu, Sacramento i Stocktonu za prodaju. To sam saznao preko moje banke, od koje je general Hethcutt zatražio kredit u visini od sedamdeset i pet tisuća, a to pokriva cijelu opremu.

– Kakvu opremu?

– Oh, konje i mazge uglavnom! Ali tu su i zaprežna kola, kotlovi s priborom i pokretne peći s priborom. Oružje i municija. Pokrivači. Šatori, veliki i mali. Pa i jarboli za zastave i žice.

– A kakav je bio Hethcuttov prijedlog u vezi s time?

– Prodaja na malo sa znatnim profitom, ali zadržati ipak toliko opreme za posao sa stokom, o kojoj je baš tada bio u pregovorima o kupnji.

– »Bar H«?

– Da, samo što se tada zvao »Eighty-Eight«.

– Je li bio oženjen u to vrijeme?

– Oženio se Bernardinom Taorelli prije odlaska u mirovinu.

– Pretpostavljam da u tom trenutku nastupa Whiting.

– Otprilike tako. Pronevjera je, zapravo, uzimala maha već godinama. Kupovna će lista pokazati

da je jedan konj bio kupljen po najvišoj cijeni, a registar će to potvrditi. Međutim, isporučena su dva konja ili mazge, svejedno u oba slučaja, a registar prikazuje samo jednoga. Slično je sa zaprežnim kolima, šatorima i ostalom poljskom opremom.

– A narednik Whiting je bio zadužen za inventar, pretpostavljam.

– Ispravno! Tako je armija hranila stotinjak konja i tridesetak mazgi izvan popisa, a u skladištima je držala opremu u vrijednosti od pedeset tisuća dolara, također izvan popisa. A kada je većina konja i mazgi proglašena vojnim rashodom, Whiting ih je odjednom imao više od dvjesta pedeset. A otprilike toliko i opreme. To je ukupno oko dvjesta tisuća dolara vrijednosti državnog vlasništva, ako računamo samo ono što nikada nije bilo upisano u registar.

– I to je bio prevelik zalogaj za jednog podoficira – promrmlja Hewitt.

– Točno! Prevelik, a i predugo ga je žvakao. Onaj koji je osjetio da ima dovoljno dokaznog materijala za podizanje optužnice bio je jedan čovjek iz štaba, major Fred Herbert. General Hethcutt upravo je bio premješten iz Arizone u San Francisco radi procedure oko njegove mirovine. Ukratko, Whiting, budući da je već dovoljno znao o skandaloznim pothvatima, ode ravno k njemu i ponudi mu da podijele dobit, ako se on može otarasiti majora Herberta. Mogu zamisliti da je bilo pogađanja jer je Whiting zadržan u pritvoru čitav tjedan – iako se ni to ne može sada pronaći u sudskoj dokumentaciji.

Whitingu je dobro došao srčani udar, jer je bio otpušten. Kako je on jedini znao o čemu se radi, sada je Hethcutt ovisio o njemu. Ne znam tko je sve bio umiješan u podjelu, ali Hethcutt je dobio malo više od sedamdeset tisuća dolara, a Whiting petnaest tisuća i trideset i četiri konja.

– S obzirom na činove, pravilna podjela – promrmlja Hewitt.

Gabrielini pohlepno smaže komad zalogaja i slasno ispije vino.

– Dakako! Whiting je očigledno investirao tu i tamo tokom godina, pa je tako kupio „Flying W“ za gotovinu, dvadeset i jednu tisuću dolara, a platio je gotovinom i nekoliko čistokrvnih bikova i prvoklasnih krava. Tu je potrošio slijedećih deset ili petnaest tisuća.

– A armija je sve to mirno pratila?

– Moj dragi gospodine Hewitte, konspiracija je već zahvatila i one gore; pa čak i samo ministarstvo rata. Neki ugledni građani sami su sebe udarili po glavi kad su saznali koliko je sve to vrijedilo, a oni dobili tek mrvice. Ali što su mogli učiniti?

– Kako su se Hethcutt i Whiting složili na kraju?

– Pa, nikada se zapravo nisu složili. Prezirali su jedan drugoga, a istovremeno su bili potrebni jedan drugome, ali bez ikakvih naklonosti s obje strane. I tada se general oženio Bernardinom Taorelli. S trideset i osam godina, ona je bila najstarija od pet djevojaka iz obitelji Taorelli. Bogata obitelj, prilično moderna i amerikanizirana, s prstima u svemu što donosi novac. Jednom me je general posjetio i zatražio savjet pri kupnji jedne krčme pred bankrotom u San Francisku, ali ja sam ga odgo-

vorio jer je bila u vrlo lošem stanju.

— Kako to da se jedan polunarednik uspio priženiti u obitelj Taorelli?

— Možete biti sigurni da obitelj nije na to lako pristala. Zoe je bila najmlada, bilo joj je tek dvadeset i četiri godine. Ona i Whiting pošli su parobrodom u Sacramento i na tjedan odmora negdje u Sierra Nevadi. Svi su to znali. Zoe se za to pobrinula. I tako, kad su se vratili, Taorellijevi su bili sretni da mogu upriličiti vjenčanje, osobito kada je Whiting kupio to imanje u blizini San Franciska.

I tada je general Hethcutt našao da je stari ranč »Eighty – Eight« na prodaju. Mislim da ga je kupio nadajući se da će istisnuti Whitinga, i tako ga se osloboditi zauvijek. Whiting će uvijek biti potencijalni svjedok protiv Hethcutta, jedini čovjek koji može nađati njegovoj reputaciji. Zapravo, on je mogao izjaviti da je samo slušao naredenje, da kao podnarednik nije mogao otkazati poslušnost zapovjedniku brigade. On bi čak prošao kao mučenik!

— Kada se pojavljuje vaša banka u svemu tome?

— Kroz malu slamku za sisanje krvi. Odobrili smo Hethcuttu kredit od pedeset tisuća kada je kupovao ranč. Odobrili smo mu drugi kredit od pedeset tisuća za poboljšanje ranča: ograde, zgrade, uzgajanje stoke, kupovinu konja. Uostalom, znate i sami! Povjerio sam jednom čovjeku istragu i imam osnove da sumnjam kako je samo dvadeset tisuća potrošeno na ranč, a da je sve ostalo otišlo za veliku kuću koju je izgradio.

Bankar zašuti i nastaje tajac. Hewitt kao da je to očekivao, znajući

kako ga je to moglo pogoditi. Prođe nekoliko trenutaka i Gabrielini nastavi polako pripovijedati:

— Tako su se Taorellijevi sakupili i donijeli odluku da zajedno investiraju i uhodaju nekoliko poslova u San Francisku. Hethcutt je postao član udruženja, to je bilo sasvim prirodno. S tim sam se bolje upoznao kada su htjeli kupiti udruženo poduzeće »Ferguson, Hall i Schmidt«. A to su bili upravo oni krčmari pod stečajem, koje je već prije Hethcutt namjeravao kupiti. Takav bi potez bio čisti bankrot, ali Taorellijevi su već naveliko planirali. Kada je umro stari Antonio Taorelli, Frankov brat, Zoin i Bernardinin djed, mi smo postali povjerenici imetka. Ostavio je čisti imetak u vrijednosti od gotovo tri četvrtine milijuna.

Teško je zamisliti nešto gore u takvim okolnostima. Koliko god da skratim tu dugu priču, ona ne može izgubiti na uzbudljivosti. Dakle, banka je već sudjelovala s novih sto i pedeset tisuća, i to prije no što je udruženje bankrotiralo. Nije ostao nijedan cent, ni jedan!

— Shvaćam. Vi ste ostali za četvrtinu milijuna kraći.

— Ne, ne shvaćate! Još gore od toga! Mi smo investirali kapital udruženja Tonija Taorellija u to prokletu udruženje zato jer je djelovalo bogato, a obećavalo je još veće bogatstvo. Rokovi ugovorenih obaveza udruženja su istekli, pa smo morali otkupiti sve dionice koje smo prodali, a koje su već dosegle A klasu u javnosti. Morali smo platiti fiktivni profit udruženja, i to nas je stajalo tridesetak tisuća a da nije bilo nikakvog profita. To smo, dakako, morali nekako nadoknaditi, a k tome još šest stotina tisuća zbog brzog dokinuća tog posla.

Gospodine Hewitte, mi smo izgubili pola milijuna, a naša reputacija u financijskom svijetu visi o niti. To i jest razlog zašto ste vi ovdje!

Hewitta prođu hladni trnci. Sumnjao je da su bankovni činovnici priključeni njegovoj i Conradovoj kompaniji, bez obzira o kakvoj se svoti radilo, ali ovdje je bila riječ o najmanje četvrt milijuna njihova novca. Bez obzira o kakvoj se svoti radilo, Conrad je upisivao izdatke na osnovi financijskih izvještaja i analiza, pa tako nije čudno da Gabrielini i njegova banka još imaju neumrljanu reputaciju. Bili su na glasu po čitavom Zapadu.

– Gospodine Gabrielini, tko posjeduje taj novac, sada?

– To bih i sam volio znati.

– Recite mi samo na koga sumnjate. Pa nije, valjda, izdimio tek tako? Ode magla s vjetrom! To je bila očita pljačka i netko to sada koristi. Recite mi ime!

Dršćući ruku, Gabrielini izvuče veliku maramiču te obriše čelo i lice na kojem su odjednom izbile velike graške znoja. On jedva pogleda Hewitta u oči.

– Taorellijevi nikako! To je poštena obitelj. Ima jedna, samo jedna kompanija koja je profitirala u čitavom poslovanju – Li Fangovo uvozno poduzeće. Otuda nas je jedan čovjek obavijestio da...

– To bi mogao biti Lon Tsan, zar ne? – prekine ga Hewitt.

Bankar kimne.

– On je najpošteniji poslovni čovjek od svih koje poznajem, na kojega se uvijek možete osloniti. Čini se pomalo čudnim, zar ne, da se ilegalni posao, kao trgovina opijumom, koristi kao fasada poštenoj namjeri kako bi se ušlo u trag

opljačkanom novcu? To je bila Tsanova zamisao. Taj je bankrot uključao i njegovo ime i on se neće smiriti sve dok se to ne raščisti.

– A što on misli, kod koga je novac? – Gabrielini ne odgovori, i Hewitt odlučno nastavi: – To je Hethcutt, zar ne? On je, vjerojatno, morao dobro podmazati određeni broj ljudi, tu i tamo, ali ipak kod njega je veći dio opljačkanog novca, slično kao s armijskim novcem, nije li tako?

Bankar pogleda nekamo u daljinu pa reče:

– Nema te snage pod mojom moći koju nisam pokrenuo tražeći tome dokaze i nisam uspio. Jedino što mi ostaje jest uvjerenje da je on jedan od najvećih lupeža na svijetu. I to nije samo osjećaj! Jeste li ikada sreli toga čovjeka? – upita na kraju Hewita.

– Nisam imao tu čast.

– On je egocentričan ludak. Jednom, upravo prije njegova vjenčanja, posli smo na ručak u moj klub i on je malo više popio. Rekao je da u roku od pet godina misli postati milijunašem. Da, gospodine, pogledao me ravno u oči hvastajući se da mi neće ukrasti više od milijuna. Prođu me hladni trnci kad se toga sjetim!

Gabrielinijeve se oči raširiše. Hewitt pričekao da čovjek sredi svoje misli.

– Doista – nastavi Gabrielini pošto se pribrao – malo je trebalo da se njegovo pijano hvalisanje ostvari! Umalo da dođe do toga i to na račun ministarstva rata, na račun njegovih ortaka, na račun kineskog poslovnog čovjeka koji mu je vjerovao jer se oženio jednom od Taorellijevih. I, konačno, na moj račun! To me najviše pogada.

– Kakva mu je žena?

– Jedva da je poznajem. Bila je jednostavna, slatka, ne baš previše zgodna žena. Tokom vremena, čini se da joj je udarilo u glavu što se udala za zapovjednika brigade. Uostalom, od starih obitelji iz Italije, ona je bila prva koja se udala za nekoga koji nije Talijan. Nisam je vidio već tri-četiri godine.

– A jeste li u međuvremenu čuli nešto o njoj?

– Da je postala zatvorena, odbojna, žena koja se krije od svijeta u velikoj kući na ranču, gdje je samo sobarice mogu vidjeti.

– Ali ona odlazi u posjet svojoj obitelji u San Francisco, zar ne? Bella mi je rekla da ju je tamo srela – nastavi pitati Hewitt.

– Prije dvije godine, kada joj je brat umro, bila je posljednji put. Gospodine Hewite, sve sam pokušao i nisam uspio, ali moram vas pitati kako vi namjeravate započeti taj slučaj?

– Postoji samo jedan način: kada ne možete naći bravu, onda gurajte! Gurnete prvo na jednom mjestu, pa onda na drugom, sve dok se nešto ne dogodi. Alf Whiting, jedan drugi momak i ja spremamo se da podignemo optužbu protiv Hethcutta. To će ga možda istjerati na otvoreno polje. Whiting nije ničija budala, vjerujte mi!

– Oh, da, vjerujem vam! Samo pazite se s leda, obadvojica! Lon Tsan reče da je Hethcutt unajmio bandu profesionalnih ubojica koji...

– Sve ja to znam! A znam i kako treba s njima. Što još znate o Hethcuttu? Recimo, gdje bi on sakrio svoj plijen? U kakvoj bi formi to trebalo biti? Ukratko, što ja zapravo tražim? Gotovinu? Dionice ili obveznice? Što?

– Bio je kolekcionar dragog kamenja, koliko ja znam. Naime, imao je dijamanta u vrijednosti od trideset do četrdeset tisuća dolara u vrijeme kada su se on i Bernardina vjenčali. Dao je za nju napraviti dijamem kao vjenčani poklon. On zapravo nije mnogo znao o akcijama, obveznicama ili vrijednosnim papirima. To su bile velike rupe u njegovu znanju.

Iz daljine čuo se zvižduk vlaka koji se kretao prema sjeveru. Bankar izvuče iz prsluka veliki sat i uzvikne:

– Oh, bože, pogledajte koliko je sati! Morat ću vam ostaviti tu kutiju, a uzet ću samo ovaj kovčeg ako želim stići na vlak.

Jedva da su stigli do stanice, a vlak za San Francisco bio je spreman za polazak. Stojeći na stepenicama putničkog vagona, Gabrielini ga je mašući pozdravljao. Bio je malo vedriji, no Hewitt to za sebe nije mogao reći.

A ne bi se ni smio vratiti s tako velikom kutijom hrane na Whitingov ranč. Kad bi Whiting iole posumnjao da se sastao s bankarom, zna se kako bi reagirao. Zato Hewitt usitni i razbaca kruh i sir da ga šumska divljač može naći i pojesti. Kutiju jedva ugura u neko staro drvo i prekrije lišćem, a kada se već približio kući, zakopa jednu neotvorenu bocu vina u zemlju.

Ostatak kobasica sačuva za Sneakyja koji je šetao po koralu. Prije nego što ih je dao pumi, odreže ih na male komadiće i pusti da mu liže ruku. Sneaky krene s njime do kuhinjskih vrata češući mu se uz nogu i bučno predući. Bella ga je morala udariti drškom metle po njušci da ne ude u kuću.

Hewitt je bio u San Luis Obispu samo jednom, ali se odmah oduševio. Bio je sagrađen na obronku oko starog franjevačkog samostana, nadomak moru. Budući da su se svi ti gradovi u Kaliforniji mijenjali vrlo brzo, teško ga je prepoznao.

Nitko s ranča »Bar H« nije se pojavio u sudnici.

– To nisam očekivao – reče Alf Whiting. – Sada možemo biti sigurni da »Njegovo veličanstvo« oduljuje s paradom svojih trupa do trenutka kada će izazvati najjači dojam. Hewitte, danas će moja kći ostati kod naših prijatelja Andersonovih. Odvedite tamo!

Bella je došla u grad u plavoj jačoj suknji s malom beretom na glavi, iz koje su se prosipali bogati crni uvojci. Jahala je najboljeg konja kojeg je njezin otac imao, i to vješto. Nikada prije nije izgledala tako privlačno.

Ona oštro podbode konja i kada ju je Hewitt sustigao, jahali su zajedno.

– Andersonovi su nekada bili suvlasnici na tatinom ranču – reče ona. – Oni su mi kao djed i baka.

– Dakle, kako danas izgledaš, oni se zaista nemaju čega stidjeti – odgovori Hewitt.

– Reći ću im da smo zaručeni! Reći ću im da nas je tata zatekao zajedno u krevetu i da je to slučaj »pod moraš«.

– Bello – reče on – postoji vrijeme za šalu i vrijeme kada moramo biti ozbiljni. Ovo je vraški ozbiljan sudski proces.

– Oh, ali – ja sam sasvim ozbiljna!

On se malo naljuti, pokazavši tako prvi znak unutrašnje napetosti koja se danima skupljala u njemu.

– Tebe ću ja ovih dana po guzici, dobro i jako, kako zaslužuješ!

– Oh, to bi baš bilo zabavno!

On uvidi da je pogriješio. Ostatak puta je šutio, sve do Andersonove kuće. Kada je sjahao, upoznao se sa starim bračnim parom, ali nije ulazio u kuću i, na svu sreću, Bella je bila sasvim pristojna.

Zatim se vrati u sudnicu. Još nije bilo traga od Hethcuttovih ljudi, ali u hodniku stajaše Tom Pegram s Whitingom i momcima s ranča »Flying W«. On dade znak onižem i zdepastom čovjeku u poslovnom odijelu sa širokim teksaškim šeširom i kaubojskim čizmama.

– Savjet protustranke – promrmlja on Hewittu, zatim ga povuče za ruku i reče: – Gospodine Spiceru, dozvolite mi da vam predstavim gospodina Jeffersona Hewitta. Jeffe, to je savjetnik Fritz Spicer, predstavnik generala Hethcutta.

Spicer je gledao oštro i sumnjivo:

– Koliko znam, vi radite za kompaniju »Bankers Bonding and Indemnity« iz Cheyennea – reče ipak rukujući se.

Hewitt se zapita otkuda je ovaj mogao saznati tu novost.

– Ne, ja ne radim za njih! Ja sam jedan od ortaka – odgovori.

Spicer podigne obrve.

– Zadovoljavate se malim u ovom slučaju, a to je čudno za čovjeka vašeg položaja.

– Sve veliko bi isprva malo!

– Ovdje privatni detektivi nisu baš omiljeni.

– A što bi to trebalo značiti?
– Pa, čudi' me da vi, kao jedan od ortaka, možete dovesti u pitanje dobar glas poduzeća i vlastiti baveći se takvim stvarima.

Čovjek je očito pokušavao jedan od starih pokerskih trikova – igranja sa živcima prije dijeljenja karata.

– Iskreno, suče – reče Hewitt – i ja se sam čudim zašto čovjek vašeg položaja dovodi u opasnost svoj dobar glas diplomiranog pravnika zastupajući kukavicu koji se okružio profesionalnim revolverašima što obavljaju sve prljave poslove za njega.

– Ja to odbijam, gospodine! Na kakve vi to profesionalne revolveraše mislite?

– Spomenut ću vam samo jedno ime za početak. Oscar Hyde, ili bolje poznat kao Ludi Ozzie. Da li ga poznajete?

– Ne, gospodine, ali...

– To sam i mislio! Kad ga sretnete, pokušajte se zamisliti u sudnici kako ga branite dok vaša obitelj sve to promatra. Nadam se da ćete shvatiti što time želim reći!

– Mislim da mi je, za sada, toga dosta, gospodine Hewitte – kratko će Spicer. – Drago mi je što sam vas upoznao.

– Zadovoljstvo je bilo uzajamno.

Kad se Spicer okrene i pođe, Hewitt opazi mršava čovjeka u sivom poslovnom odijelu kako prelazi hodnik i ulazi iz jednog ureda u drugi. Šešir sa širokim obodom skrivao mu je lice, no on ga je prepoznao: bio je to Lon Tsan. Hewitt jedva suspregne osmijeh. Gospodin Giacomo Gabrielini imao je vlastiti izvor informacija.

S ulice je do njih dopirala buka jahača. Hewitt upozori ostale da ostanu mirni i da se ne miču s mje-

sta, a on se uputio prema ulaznim vratima na kraju hodnika i pogledao van. Bilo je jedanaest jahača, a čovjek koji ih je predvodio bio je dovoljno nizak da izgleda poput Napoleona. Kosa mu je bila razbarušena, a po dugim brkovima bio je nalik na Georgea Armstronga Custeru koji je ušao u povijest kao nespretnjaković kriv za neslavan kraj konjice u bici za Little Big Horn gdje su ih Indijanci potpuno uništili.

Nosio je košulju dugih rukava, svijetloplave boje, s tamnom maramom oko vrata i tamnim hlačama. Na čizmama je imao visoke potpetice i male sjajne mamuze. Sjedio je uspravno i važno u sedlu, očito potcjenjujući sve ostale pratioce.

Hewitt je odmah prepoznao i Ludog Ozziea odnosno Oscara Hydea. Svi ti besposleni izazivači nereda koji su pokušavali stvoriti neke vlastite legende bili su prepoznatljiviji već na prvi pogled. Nikada nisu ostajali dugo na jednom mjestu i zaradili barem toliko da kupe pristojnu odjeću. On je bio niska rasta, suhonjav i izmožden. Imao je vrlo kratku bradu, a na licu su mu se isticale samo tanke i čangrižljive usne.

Pegram je bio nervozan.

– Pitam se – progovori – da li je dobro da ovdje sjedimo i čekamo dok oni ne uđu?

Hewitt pogleda na sat. Imali su punih trideset minuta do početka suđenja.

– Zašto? – upita.

– Pa ne želimo na kraju sve prepuštiti sucima i čekati da učine od nas što žele.

– Mene nitko neće izigrati – reče Hippo Thompson.

– Ni mene – doda Alf Whiting.

– Stari Hethcutt će najprije sasuti

drvlje i kamenje. Bit će to žestok početak suđenja!

Bio je potpuno miran promatrajući kako radnici s ranča »Bar H« jašu iza svoga vode. Očigledno su čuli kad je general Hethcutt glasno upitao:

– Gdje je tu zahod?

Netko mu pokaže. Hethcutt ude otkopčavajući hlače.

Njegovi ljudi zastadoše pred vratima, kao na straži. Tada se Hewitt pruži dobra prilika da se malo poigra sa živcima njegovih pratilaca.

– Pa, što čekaš, Ludi Ozzie, zar nećeš ući da mu pomogneš pri zakopčavanju? – poviče.

Mali se čovjek okrene na peti prostrijelivši sve bijesnim pogledom.

– Tko je to rekao? – zareži.

– Ja – odgovori Hewitt. – Zar nisi zadužen za češkanje leda na ranču »Bar H«?

Prije nego što je opaki mali revolveraš mogao nešto reći, uleti Spicer proguravši se kroz Whitingove ljude.

– Ne nasjedajte, ljudi! – poviče on. – To je Jeff Hewitt, privatni detektiv i cirkuski majstor u trikovima pucanja. Ne obraćajte pažnju njegovim izazovima!

– Dobro! U redu! – reče Hyde. Spicer mu priprijeti prstom.

– Ja to ozbiljno kažem! Ako itko od vas dozvoli da bude uvučen u svađu ovdje u hodniku, reći ću generalu da odmah pronade drugog zastupnika.

Hethcutt izide iz zahoda.

– Što se ovdje događa? – upita.

Spicer pokaže prstom Hewitta ne okrenuvši se.

– Ovaj čovjek u bijeloj košulji jest Jefferson Hewitt, iz kompanije »Bankers Boding and Indemnity«.

Poznat je kao revolveraš, a ono što ovdje pokušava jest da netko potegne revolver na njega. Generale, upravo sam upozorio ljude da ako nasjednu na takvo što, ja se povlačim sa suđenja.

– Kukavički – hladnokrvno će Hethcutt. Ali se ipak okrene prema svojim ljudima i reče: – To je zapovijed! Otidite u sudnicu i sjednite, i ne obraćajte pažnju na ovog Pinkertona. Krenite!

Dok je prolazio mimo ljudi s ranča »Flying W«, nije se ni osvrnuo na Whitinga, ali je zato dobro promotrio Hewitta. Pogledao ga je prezirno, s visoka, kao čovjek koji nikada ne zaboravlja svoj čin. Hewitt je poznavao vrlo dobre i vrlo zle oficire, kao i mnoge prosječne. Ovaj je sigurno pripadao zlim!

Ostalo mu je još malo vremena da ih podjari. Sačeka da posljednji prode i onda glasno reče:

– Pitam se da li je natjerao i svoju ženu da mu salutira prije ulaska u krevet?

Hethcutt se upravo okretao da ude u sudnicu. Okrene se na peti i njegovo lice prohljedi. Vjerojatno se, pomisli Hewitt, zapitao što Hewitt zna o njegovim odnosima sa ženom i tko bi drugi još mogao znati.

Što je god htio reći, morao je dobro odvagnuti. Ude u sudnicu i načas je čitava dvorana zanijemjela. Tada im Pegram bade znak da ga slijede.

Momci s ranča »Bar H« sjedili su desno od prolaza. Pegram pokaže svojim da sjednu lijevo. Hewitt propusti ostale da ispune red, a on sam sjedne na mjesto do prolaza, preko puta Ludog Ozziea.

Ispred njih, s druge strane ograde, Pegram i Whiting već su sjedili za stolom lijevo, a Spicer i

Hethcutt na drugom desno. Tu su bili i zamjenik šerifa, srednjih godina, zatim sudski poslužitelj koji je stajao ispred klupe za svjedoke s rukama na ledima.

Hewitt se nagne preko prolaza.

— Gdje si ti bio posljednjih godinu dana, Ozzie? Ni glasa, ni traga o tebi — reče on ljubazno.

— Vi me ne poznajete, a ni ja vas — odgovori Hyde.

— Oh, da, ti me možda ne poznaješ, ali moj je posao da slijedim kukavičke lopove poput tebe. Već imam lijep dosje o tebi. Nije malen, iako nisi baš mnogo uradio, osim blefirao.

— Ti kućkin sine...

Zamjenik šerifa iskorači. On nije mogao uhvatiti smisao izgovorenih riječi, ali je znao da nešto remeti mir u sudnici. Da bi privukao pažnju, on podigne ruku.

— Gospodo, svi ovdje prisutni! — glasno reče. — Morate mi predati vaše oružje prije nego što sud počne radom. Počet ćemo sa strankama u sporu.

Whiting skoči na noge i skine pojas s revolverom.

— Dakako, Ollie, i oprostite što se nisam prije sjetio — reče. — Navika, priznajem!

Hethcutt se dignu, izvadi kolt 45 iz korica i preda ga s okrenutim drškom. Ostalima nije drugo preostalo nego da također predaju svoje oružje. Zamjenik sve to stavi na ruku kao na ražanj i ode u sućevu sobu iza klupe.

Kada se vratio, odjednom poviče:

— Čujte, o počujte, ovaj časni vrhovni sud oblasti San Luis Obispo je otvoren. Molim, ustanite! Časni James Towers, predsjednik. Molim, sjednite!

Sudac Towers nije nosio sudačkih halja. Bio je očito s Istoka, po onome kako se odijevao, a to je dovoljno govorilo o njegovu karakteru. On će vjerojatno voditi to suđenje onako kako misli da ga treba voditi, a onome kome to smeta, može se žaliti na viši sud.

Osim spomenutih publike nije bilo.

Hethcuttov odvjetnik iznenada predloži da izbjegnú porotu i prepuste konačnu odluku sucu Tom Pegram to prihvati. Hewitt razmisli koji bi mogao biti razlog tog prijedloga. Čin! General nije želio da obični ljudi odlučuju o njegovoj sudbini, kao što nije mogao podnijeti da građanski sudac vodi pravila igre.

Čak ni šerif nije bio prisutan, a to je Whiting predvidio. Šerif Macklin Hale bio je bezobziran političar koji bi se uvijek razbolio kada bi u teškoj situaciji trebalo zauzeti određeni stav. On je danas bolestan.

Obično su početne formalnosti za suđenja bile dosadno duge, ali kod suca Towersa to je brzo išlo. I Hewitt je bio zatečen brzinom kad je vidio da je Tom Pegram došao na red.

Pegram ustane. Dobro je, pomisli Hewitt, što ima dobar glas za sudnicu...

— Podnijeli smo zahtjev za odštetu zbog krivičnog djela krađe — reče Pegram. — Predlažem da pristupimo dokaznom materijalu. Gospodin Hethcutt — oprostite, general Hethcutt — ima oko šest stotina volova, do tri godine starosti, u koralu pokraj svoje kuće. Pozivamo ovaj sud da ode do tog koralu, jer će tamo moj klijent dokazati da je došlo do krađe, a sud bi onda mogao, s pomoću dogovorene

matematičke formule, ustanoviti veličinu krađe koja je trajala godinama. Mi ćemo preuzeti brigu na sebe oko radne snage potrebne za vrijeme izvođenja dokaza, a sudu ostavljamo njegovo pravo da odluči o vrijednosti onoga što bi ti dokazi predstavljali.

– Ako u tome uspijemo, u što ne sumnjam – nastavi Pegram – predložiti ću isti dokazni materijal u procesu Patterson protiv Hethcutta, kada do njega dođe. Jednu kopiju pismenog prijedloga o utvrđivanju dokaznog materijala predajem sudu, a drugu protustranki i ako se obrana slaže, tražim da to ude u zapisnik kao načelo sudjenja.

On uruči dokumente sucu i Spiceru. Sudac se namrštiio kada je pročitao tekst i ponovo ga počne čitati. Spicer i Hethcutt primaknuše glave kako bi mogli zajedno čitati. Zatim Spicer ustane.

– Mnogo je bilo govora o čistokrvnosti »Shorthorna« na ovom sudenju, časni sude! – reče. – Ako je to test koji nam tužitelj predlaže, volio bih znati kako on misli dokazati čistokrvnost te stoke?

– Čistokrvnost »Shorthorna« sporedna je stvar koja može, a i ne mora, biti bitna, gospodine – reče Pegram obraćajući se sudu. – Što se toga tiče, ja ne bih o tome više duljio. Ostavljam sebi pravo da to spomenemo, ali kasnije!

– Ono što bih ja želio znati – reče sudac – jest kakav bi to magičan test morao biti? Ta je stoka sva obilježena, zar ne?

– Vjerujem da jest, gospodine! Ona nosi gospodina Hethcutta, oprostite, generala Hethcutta, žig »Bar H«.

– Žig je dovoljan za utvrđivanje vlasništva u ovoj državi, gospodine Pegrame!

– Ne, ako je bio ilegalno i prijevarno primijenjen na tuđoj stoci, ako se sud slaže.

Hethcutt skoči na noge.

– Ilegalno? – izusti. – Prijevarno? Da li je vama jasno da me optuzujete za krađu stoke?

– Da, gospodine, jasno mi je, i to ću vam dokazati, ako se usudite potpisati ovaj prijedlog o dokaznom postupku.

– Pa ne možemo zaobilaziti žig! To je osnova za rješavanje te proklete razmirice! Svaka krava označena mojim žigom je moja krava. Svaki vol označen mojim žigom je moj vol...

Da bi ga prisilio da sjedne, Spicer ga stane potezati za kaput. Sudac počne udarati čekićem. Hethcutt odjednom shvati gdje se nalazi i zašuti. Sudac mu se tada obrati:

– Da li bi to trebalo značiti da vi odbijate prijedlog o dokazu?

– Dakako, sve dok ne znam o kakvoj je vrsti dokaza riječ!

Sudac pogleda Pegrama koji reče:

– Dokaz koji će ovaj sud sigurno prihvatiti. Dokaz koji će svaki sud prihvatiti! A činjenica da ta metoda još nije nikada bila upotrebljavana, ne umanjuje važnost dokaza. Štaviše, time nudimo potpuno nov način vrednovanja žiga, a ovaj bi sud nadgledao taj prvi test i njegovu ispravnost...

I tako, malo-pomalo, neopaženo su satjerali Hethcutta u škripac pa se osjetilo da se on boji i najobičnijeg testa. Čak je sam priznao:

– Moje iskustvo s oficirima u vojsci jasno pokazuje da se do sada nisam nikada sreo s nekim koji bi se plašio nepoznatog. Povući se pred nadmoćnijim neprijateljem, to je jedna strana medalje, ali unaprijed odustati samo zato

što ne znamo što je ispred nas, to nije karakteristično za našu vojsku!

Da. Mladi Pegram će očito daleko dogurati u pravnoj profesiji. Izvrsno je prešao Hethcutta, a također i suca. Rekao je mnogo toga s malo riječi i sjeo. Sudac pogleda Spicera i reče:

– Moram priznati da me zanima sve što se može ticati zaštite prava uzgajivača stoke pred kradljivcima, ali ne znam kako vam ovaj sud može zapovijediti da prihvatite taj test i njegove posljedice.

Hethcutt stane šaputati tako glasno da je ovlažio Spicerovo uho. Branilac ustane.

– Dakle, časni sude – reče – prihvaćamo taj test! Sasvim iskreno, gospodine, ugodno je vidjeti mladog čovjeka kako pametno i znalački zastupa svoju stranku na sudu i upućujem mu sve komplimente!

Sve je ostalo išlo lako i brzo. Su tra će se nastaviti suđenje u koralu »Bara H«, u deset sati ujutro. Hethcutt je bio izvan sebe od bijesa, ali Hewitt je dobro znao da svi generali vole imati pravo i da ne očekuju suprotno, pa se već moglo naslutiti kako će ga poniziti ovaj postupak potčinjenog koji se čak usudio priženiti u obitelj njegove žene.

Pričekali su da Spiceru, Hethcuttu i njegovim ljudima bude vraćeno oružje. Dok su primali svoje oružje, sudac ih je gledao sa smiješkom.

Pegram mu se nakloni prije nego što je krenuo prema vratima sudnice. I Hewitt to učini.

– Samo trenutak, gospodine Hewitte – reče sudac.

– Izvolite, gospodine – reče on i zastane ispred suca.

– Niste li vi svjedočili u slučaju – zaboravio sam ime, ali mislim da je bilo nešto kao Houseman ili slično – na okružnom sudu u Novom Meksiku prije nekoliko godina?

– Da, vaša milosti, to sam bio ja – reče Hewitt. – Vjerojatno mislite na optužbu za ubojstvo protiv Carla Hausera koji je proglašen nevinim.

– Uglavnom zbog vašeg svjedočenja!

– Imao sam dovoljno razloga da se u to čvrsto nadam.

Sudac savi prst i pozove Hewitta da se približi. Nagne se preko klupe i reče tihim glasom:

– Bio sam malo zatečen ovim prijedlogom. Mnogo bi mi pomogli kada bih znao da vi osobno stojite iza toga.

– Stojim, vaša milosti. I ne samo to, vjerujem da će to zahtijevati visok stupanj induktivnog zaključivanja sa strane suda, pa iako nisam studirao pravo, mislim da će to pridonijeti pravnoj nauci.

Sudac kimne, kao da je htio reći: »Hvala vam i do videnja!«

Kada je izašao iz sudnice na sunce, cijela grupa s »Bara H« bila je spremna da uzjaše.

Hewitt je krajičkom oka motrio Ludog Ozzieja. Iako je već bio u sedlu, naglo se ispoljio njegov nepredvidiv temperament. Hitro klizne iz sedla spretnošću zmije i potrči prema Hewittu.

– Reci što mi imaš reći, ovdje, javno! – izdere se. – Preporuči dušu davolu i reci, a ja ću ti to stjerati natrag u grlo!

Hewitt više nije imao prednost udaljenosti. Znao je da je najbolji među najboljima i ne bi se plašio Ludog Ozzieja da su na maksimalnom dometu njegove »četrdeset

petice. Sada mu je preostala jedina šansa da se još više približi.

— Kako bi bilo da ti ja to šapnem u tvoje malo prljavo uho?

Hyde skoči k njemu vadeći revolver. No skoči i Hewitt, i tada prasne eksplozija u njegovu uhu a tane prozvižda tik pokraj njegove glave. Podmetne nogu Ozzieju i gurne ga natrag.

Ozzie padne. Hewitt ga ščepa za ruku koja je držala revolver i savije je gledajući ga kako se od boli svija, ali ne ispušta revolver. Hewitt posegne u svoj džep i izvuče malu, duguljastu kožnatu vrećicu ispunjenu sačmom, njemu najdraže oružje.

Nije zamahnuo rukom, već naglim trzajem ručnog zgloba. Ošinuo je Ozzieja po desnoj ruci koja se odmah paralizirala. Revolver padne na kolnik.

Hewitt ustane, podigne Ozzieja na noge i lagano ga udari vrećicom po sljepoočici. Hewitt ga spusti na kolnik i šutne revolver daleko na ulicu.

— Generale — reče Hethcuttu — ode firma!

Dok su jahali iz grada s Whitingom i kćeri na čelu, Hewitt opazi kako ga Hippo Thompson zamišljeno promatra.

— To je momak koji te je unakazio, zar ne, Hippo? — upita.

Gorostas uzdahne, kao da se probudio iz nekog sna.

— Da — odgovori — on je držao revolver, a ostali su me udesili. Ti sigurno znaš da te neće zaboraviti cijelog života.

Hewitt slegne ramenima.

— Što misliš, zašto sam to učinio? On će sada razmišljati o svom poslu, a ne generalovu! Slični su kao jaje jajetu, zar ne?

No Hippo je znao da to nije šala.

— Pokrivat ću te s leđa, Hewitte — reče — ali kad dode do borbe, hoću to kopile za sebe!

— Ti bi se htio proslaviti kao čovjek koji je ubio Ludog Ozzieja? Imam li pravo?

— Ne, danas sam naučio nešto novo, i to promatrajući tebe. Želim mu zagnjuriti nos u prašinu i želim da mu se to svidi!

Hewitt se nasmiješi.

— Pomalo shvaćaš — reče.

VI

Tom Pegram je ispunio očekivanja. Bio je vičniji sedlu od svog suparnika Spicera, i ne samo da je poznavao bolje stoku nego se dao i na računanje pa je sakupio poprilično brojki koje su pokazivale kako se Hethcuttova stoka množila i rasla tokom godina.

— Prije naše demonstracije — reče Pegram — ja bih htio generalu Hethcuttu postaviti pitanje ili dva.

— Sud će prvo ocijeniti njihovu važnost — brzo reče sudac Towers, prije nego što se Spicer mogao umiješati.

— Svakako! — Pegram mahne rukom i pokaže stoku iza žičane ograde. — Prvo što ću pitati jest u čemu je razlika između ove stoke ovdje i ostale. Da li je određena za klanje? Ili je odabrana za rasni uzgoj? Ili je, možda, određena za transport i prodaju, ili tome slično?

Svi su bili na konjima. Spicer je postavio svoga konja tako da se mogao nagnuti preko sedla i šapatom dogovarati sa svojim klijentom. Zatim okrene konja i stane licem prema sucu.

– Nemam primjedbi na postavljeno pitanje, iako mi zvuči pomalo čudno da volovi mogu biti za rasni uzgoj – reče on.

– Slučajno sam opazio nekoliko krava – reče Pegram – tako da neću mijenjati pitanje. Hoće li svjedok odgovoriti?

General Hethcutt progovori ili bolje prosićke:

– Nema ničega po čemu bi se ta stoka razlikovala od ostale. Imam je previše na sjeveru. Kada sam ih počeo premještati ovamo, na svježiju travu, pokušao sam odabrati volove za prodaju ovoga ljeta ili na jesen. Tako bi bili bliži željeznici i znatno uštedjeli troškove. Da, kupili smo i nekoliko krava, koliko se sjećam, ali ne znam da li ću ih prodati ili zadržati, te kako će uopće izgledati u to vrijeme.

– Vrlo dobro, gospodine – reče Pegram. – Znači da ova goveda nisu ništa bolja ni gora od prosječne vrijednosti vaših ostalih stada? – Da, otprilike tako.

– Koliki je broj grla u vašem vlasništvu, sveukupno!

– Prigovor! – reče Spicer. – Dokazni prijedlog odnosi se samo na ovo stado.

– Povlačim pitanje – reče Pegram – ali ako dokažem njegovu bitnost, ponovo ću ga postaviti. Još jedno pitanje za svjedoka. Da li su vaši radnici označili žigom »Bara H« ova goveda, i to po vašoj uputi?

– Da, ja ovdje izdajem narednja – general Hethcutt je još zapovjednički vikao.

– Vrlo dobro. Sada ću vam pokazati jedan ogled koji se sastoji od dva dijela. Gospodine Whitinge, budite ljubazni!

Whiting sjaše, odveže staru vreću iza sedla i odriješi je. Izvadi kratak željezni štap, sa žigom u

obliku slova T na jednom i s drvenom ručkom na drugu kraju, baklju i alkohol.

– Prvo ću zamoliti gospodina Whitinga da mi objasni svrhu tog alata i onda zatražiti da to ude u dokazni materijal – reče Pegram.

– Nakon smrti moje žene, ostao sam bez novaca – reče Whiting.

– Dao sam svu uštedevinu za njeno liječenje. Kada sam htio odabrati govedo za prodaju, i to, potpuno sam, jer nisam mogao platiti radnike, otkrio sam da imam manje stoke nego što sam je imao prije tri-četiri godine. Znam da nisam prodao nijedno proketo grlo, osim nekoliko mladih, križanih bikova, a ostao sam za oko osam stotina grla kraci.

– Prije toga niste znali da vam se stado smanjuje?

– Kao što sam rekao, žena mi je bila na umoru i sve ostalo nije bilo važno. Jedino što sam opazio jest da imam kvalitetniju travu nego što sam mogao očekivati, a tek poslije njene smrti, unajmio sam s preostalim novcem nekoliko ruku i počeo brojati. Têk sam tada otkrio da neki prokleti lopov krade moju telad posljednjih nekoliko godina. Jedino što mi je ostalo bile su stare krave i bikovi.

– Da li su to bile dobre krave?

– Najbolje koje sam imao. Odbrao sam ih za prodaju. To mi je teško palo, ali morao sam platiti troškove liječenja.

– Jeste li ikad imali »Galloway« ili »Aberdeen-Angus« vrstu?

– Uopće nisam imao crnih goveda.

– A general Hethcutt?

– Da, on je imao nekoliko. Kada je došao, počeo je uzgajati »Gallowaye«.

– Po vašoj procjeni, koliko on ima sada crne ili djelomično crne stoke?

– Pa, broj bi se mogao kretati negdje oko četrdeset do pedeset, ali djelomično crnih. »Galloway« bik je sada vrlo skup, pripada u najviši razred.

– Znači da nema rogove?

– Da.

– Jesu li i »Shorthorni« u najvišem razredu?

– Da, ali oni su posebna vrsta. Odlučio sam se za rogatu vrstu, jer ih morate uzgajati sve dok im ne porastu rogovi, pa sam zbog toga kupio i krave s rogovima.

– Zašto?

– Ovdje u okolici ima mnogo vukova, puma i medvjeda, a grlo bez rogova ne može se obraniti. Htio sam imati bikove koji mogu obraniti svoje stado.

– Jeste li o tome razgovarali s generalom Hethcuttom?

– Nikada nisam s njime ni o čemu razgovarao, ali to je bilo svima poznato, jer sam rekao ljudima da uzgajam bikove s rogovima i da su na prodaju.

– Molim, pogledajte onu stoku tamo! Da li neka od njih ima rogove?

– Većina ima rogove.

– Ima li među njima neka u sebi »Shorthorn« krvi?

– Većina ih ima »Shorthorn« krvi.

Spicer reče ljutito:

– Pitam se kamo nas to vodi? Da li to znači da želite reći kako je general Hethcutt taj koji je ukrao stoku tužitelju?

– Ne, još ne! Sada bih zamolio svjedoka da nam objasni svrhu tih nekoliko instrumenata, baklje i željezne sprave, s tako sitnim znakom na vrhu – obrati se Pegram Whitingu.

– Našao sam se u bezizlaznoj situaciji kada više nisam mogao unajmiti nijednog radnika i kada sam vlastitu kćer morao poslati ženininim roditeljima u San Francisco. No morao sam pronaći način da sam samcat uđem u trag nestaloj stoci. Čitav sam život bio vojnik, a još ne mogu svladati i vezati odraslo govedo bez ićije pomoći. Zapravo, rijetko tko može!

No to sam uspijevao s nejakom teladi, i tu sam se dobro izvježbao. Nisam mogao zapaliti vatru i tako privući pažnju na sebe, i to dok sam htio obilježiti tele koje je stajalo pokraj moje krave koja je nosila moj žig. Mogu reći ovdje, jasno i glasno, da sam to pokušao – bio bih mrtav čovjek. Ja sam protiv svih sila ranca »Bar H«.

Jedino što mi je preostalo i što sam mogao jest da oborim tele i da ga svežem, da mu sjednem na glavu i tako, slobodnih ruku, upalim baklju i zagrijem željezo. Žig sam stavljao tamo gdje ga je bilo teško otkriti, obično između zadnjih nogu ženskih grla, a između prednjih nogu mladih bikova.

Bilo je pakleno teško sve to uraditi. Zamislite, moje krave sa svojom čistokrvnom »Shorthorn« teladi, a ja sam ih morao žigosati tajnim znakom koji nitko nije mogao vidjeti! Čak i da ga je netko otkrio, mogao je pomisliti da je to nekakva ranica. Da, to je bio jedini način na koji sam mogao označiti svoju telad, i o tome sam vodio čitavo malo knjigovodstvo u šiframa, koje pokazuje da sam u nešto manje od pet godina označio četiri stotine i pedeset dva grla na taj način.

– Imate li tu knjigovodstvenu knjigu ovdje?

– Da, imam!

– Molim da to uđe u zapisnik kao tužiteljev dokaz broj tri.

– Prigovor, prigovor! Prigovor na sva tri dokaza u zapisniku – grakne Spicer. – Što oni znače? Što oni dokazuju?

– Mi to još ne možemo znati – reče Pegram – sve dok se ne uvjerimo da li postoji takav mali znak na stoci u ovom koralu. Osobito ako znamo da u posljednje vrijeme nitko nije mogao ostaviti takav znak. Uostalom, taj se znak nije mogao izbrisati niti ukloniti nakon što je upečen. Molim sud da pažljivo ispita ta tri dokaza i donese odluku o njihovoj važnosti.

Sudac sjaše sa stare rage koja je dosad nepomično stajala. Površno pogleda baklju. Pažljivo pregleda spravu za žigosanje.

– Očigledno, ovdje je riječ o šiframa koje ništa ne znače ako je ključ nepoznat. Pretpostavljam da ćete nam ga dati, gospodine Pegrame! I ako to učinite, htio bih znati zašto je tužitelj pisao u šiframa umjesto običnim brojkama.

Whiting objasni jednostavnu šifru PINK FLOWER:

– Živio sam potpuno sam i za to vrijeme shvatio sam da sam okružen samo neprijateljima i zato sam počeo pisati šiframa. Jedan od osnovnih razloga jest taj da su me mogli ubiti i to pronaći kod mene. I, što bi se tada dogodilo? To bi bilo odmah spaljeno. No ovako, postojala je mogućnost da to netko pronađe i sačuva za moju kćer, ne znajući o čemu se radi.

Prije dvije godine, petnaest dana nisam pravio nikakve bilješke. To je bilo u vrijeme kada sam morao svjedočiti na sudu u San Francisku. Onda, tu je i tjedan dana kada mi je kći bila u posjetu. Potpuno sam joj posvetio svoje vri-

jeme. Zatim, povremeno sam se loše osjećao i prekinuo dva do tri dana. Imam čak i svjedoke za to jer su me posjetili u to vrijeme.

Hewitt je pažljivo promatrao Hethcutta. Činilo se da je taj čovjek godinama vježbao izražaj svog kamenog lica, no sada se jasno vidjelo da je duboko potresen. Bio je blijed. Da li zbog straha ili bijesa bilo je teško reći.

Sjedio je uspravno u sedlu, kao da promatra paradu u svoju čast, stisnutih čeljusti i hladnih očiju. Odvjetnici su se sporili. Hewittu je bilo jasno da je sudac impresioniran Whitingovim planom potrage za stokom »Shorthorn« a prenapeti mali general nije ga se uopće dojmio.

Međutim, to nije značilo da će sudac prihvatiti njihove tvrdnje u potpunosti. To je ovisilo o mnogo čemu, najprije o tome koliko je ožigosanih goveda. Duboko u srcu svakog suca leži ambicija da donesu barem jednu presudu u svojoj karijeri, koja će se kasnije citirati kao briljantna, prekretnica i pravno neprikosnovena. Dugo nakon njegove smrti ta će presuda ostati u živom sjećanju ljudi, prvenstveno pravnika.

To je za suca Towersa bila jedinstvena prilika da uđe u povijest prava, ali morao je biti vrlo oprezan, vrlo siguran. Sasvim jasno da nije želio ispasti magarcem, napravivši neku grubu grešku.

– Dokazi se priznaju kao valjani – reče sudac Towers i kratko prekine žučnu raspravu dvojice odvjetnika. – A sada, kako mislite pregledati ta grla?

Pegram se okrene Whitingu koji reče:

– Tamo je uski prolaz za brojanje stoke, onaj koji vodi u odjeljak

za prehranu. Natjerat ćemo grla da prođu onuda i propuštati ih, tako da ja imam dovoljno vremena da pronadem moj mali tajni znak.

— Proklet bio ako dozvolim da mi netko švrlja po koralu i tjera moju stoku! — reče Hethcutt koji više nije mogao zadržati bijes. — Neću to dozvoliti!

— Vaša milosti — reče Pegram — tuženi je već prihvatio ponudu o dokazima i ovo je samo dio toga. Ako odbija i dalje da to prihvati, ja ću prijeći na drugi dokaz. Posljednja dva tjedna, moj klijent i njegovi ljudi potajno su vezali i pregledali određenu stoku s »Bara H«. Mi zahtijevamo da rezultati tog pregleda uđu u zapisnik i onda će postotak obilježene stoke koje su pronašli biti primijenjen na sva grla u vlasništvu tuženog.

Opet je došlo do natezanja i Spicer je morao opet povući svoga klijenta u stranu radi dogovora. Hewitt opazi kako general divlje koluta očima. Vidjelo se kako mu se mišići čeljusti napinju. Napinjali su se i dalje, iako je prestao otvarati usta priznajući da odustaje.

Svi su se radnici dali na posao i sve je išlo vrlo brzo. U uskom prolazu, prvi naiđe veliki crveni vol, trogodišnjak, divlji kao vepar. Zavijenih rogova vrste »Shorthorn«, četvrtaste glave i oble građe.

Whiting klekne s vanjske strane prolaza i prede rukom po plečki vola, pa dolje između nogu. Okrene se i kimne sucu.

— Evo jednog — reče.

Sudac se sagne da bi i sam opipao ožiljak. Provjeri ga prstima i usporedi sa znakom na željezu.

— Da li se želite i sami uvjeriti, gospodine Spicere? — reče on i

dalje klečeći. — Vjerujem da je to u vašem interesu.

Spicer klekne, a Whiting mu pokaže kako da pronade znak.

— Nešto sam napipao, to je u redu — reče Spicer — ali ne mogu reći da je to znak i ne možete od mene tražiti da vjerujem u ono što osjećam, a ne u ono što vidim.

Sudac ustane i isprasi ruke.

— Sud zapovijeda da se taj vol istjera iz prolaza, obori i sveže, da bismo ga svi mogli dobro vidjeti.

General Hethcutt je ponovo vladao sobom. Čvrsto je držao uzde dok je neki radnik namaknuo uže volu na rogove i povukao ga kroz vrata, a ostali su zadržali ostalu stoku. Bila su potrebna tri čovjeka i tri užeta da ga obore i svežu.

I tada su ugledali vječni ožiljak, na kojem dlaka više nikada neće izrasti. Sudac je sam usporedio ožiljak sa znakom na željezu, stavljajući jedno na drugo, da bi pokazao kako se točno slažu. Zatim pogleda Whitinga.

— Da li je to grlo, dok je bilo malo tele, sisalo kravu obilježenu vašim znakom? — upita Whitinga.

— Da, gospodine — reče Whiting. — Dakako, ja ga se ne sjećam, ali budući da nosi moj tajni znak, on je sisao jednu od mojih krava. Opazit ćete da na svom bedru nosi žig »Bara H«, koji mu je stavljen kasnije.

— To ništa ne dokazuje — upadne Spicer. — Taj mali znak mogao je biti stavljen i prije godinu dana!

— I to da uradi jedan čovjek? — upita Whiting. — Prije godinu dana on je težio sto pedeset do sto osamdeset kilograma. Veliki je to vol! Prije godinu dana bio sam potpuno sam, a i prije!

– Stavit ćemo u zapisnik da nosi dva znaka, jedan između lijeve noge i grudi, te znak »Bara H« na bedru – prekine ga sudac. – A sada da vidimo dalje!

Sljedeći je vol bio mladi, ali je pokazivalo više znakova vrste »Shorthorn«. Po leđima je bio crven, po strani smeđ, a uglavnom bijel po trbuhu.

I on je nosio mali znak između prednjih nogu.

Otjerali su ga natrag, a drugoga, koji je bio uglavnom smeđ, zavezali su za rogove i držali nepomičnog proguravši mu glavu kroz vrata. Whiting klekne na jedno koljeno, prijede rukom između prednjih nogu vola i mahne sucu.

– Još jedan, vaša milosti! Možda bi se general i sâm htio uvjeriti.

General Hethcutt se ni ne osvrne. Sudac upiše još nešto u svoj notes. I sljedeći je vol bio zavezan i pregledan i još je jedan znak bio pronaden. Tri zaredom. Četvrti nije imao znaka, ni peti.

Ali šesti je imao, i osmi, i deveti, zatim jedanaesti, četrnaesti, šesnaesti i dvadeseti. Posao je počeo teći brže. Nisu prekidali ni zbog jela. Radili su neprekidno čitavo poslijepodne, a prije sumraka posljednji vol prođe kroz prolaz.

– Šest stotina dvadeset i pet grla sveukupno, po mom računu – reče sudac – a dvije stotine i trinaest s dvostrukim znakom. To je blizu trideset četiri posto.

– Koliko sam obaviješten, i to iz pouzdanog izvora, na »Baru H« se sada nalazi deset puta više stoke nego ovdje, u ovom koralu, oko šest tisuća dvjesto pedeset grla. Ako primijenimo postotak na taj broj, izlazi da dvije tisuće sto dvadeset i pet nose oznaku i da, prema tome, pripadaju mom kli-

jentu, Alfredu Whitingu. I ako sada...

– To je prokleta laž! – poviče general. – Pa njegova knjiga pokazuje samo četiri stotine pedeset i dva grla, koliko ih je i označio!

– Oh, da – nastavi Pegram – ali mi nismo nikada rekli, niti možemo vjerovati, da je označio baš svu telad. To bi bilo fizički nemoguće. Kada sam rekao da svi nose oznaku, mislio sam samo na čistokrvne »Shorthorne«, oteljene na ranču »Flying W«, koji nosi nevidljiv znak čovjeka, iako samog i bespomoćnog, a ipak s dovoljno hrabrosti da se odupre kradljivcu stoke i lopovu.

Netko je priskočio i zadržao generalovu ruku koja je već izvukla revolver. Hewitt je motrio na Ludog Ozdieja držeći ruku blizu revolvera. Opazio je kako ga je Hyde pogledao. Njihove se oči sretoše.

Kada se general prestao opirati, Hyde je pažljivo vratio ruku na hrbat sedla. Hippo Thompson je savio koljeno da bi se sudac mogao popeti u sedlo.

– Pretpostavljam da već imate napisane citate zakona, na koje se pozivate, gospodine Pegrame – reče.

– Da, gospodine, s kopijom za gospodina Spicera.

– A vi, gospodine Spicere? Da li vi imate neki slučaj ili precedens, koji bi sud trebao razmotriti?

– Ne, u svakom slučaju ne još! Tko bi, do vraga oprostite na ovoime, vaša milosti tko bi očekivao tako ozbiljan zahtjev bez ikakve osnove, koji je u najmanju ruku besmislen? Kalifornijski zakon o stočnom fondu vrlo je star, ali pozitivno čvrst, i svaki član dobro razrađen i iskustvom potvrđen.

– Ne svaki član! – doda Pegram. – Mi upravo dopisujemo novi član!

– Dobro – kratko će sudac i nastaviti: To ću uzeti u obzir, ali mišljenje koje će prevagnuti znat će se za tjedan dana na sudu. Sudenje je za danas završeno.

* * *

Whitingovi su ljudi otpratili suca sporednim putem do glaso-vite ceste »El Camino Real«, poznatije kao »Kraljeva cesta«, koju su prvi izgradili franjevci na svom pohodu prema sjeveru iz San Diega. Tu je sudac skrenuo na jug, prema San Luis Obipsu, namjeravajući da se na putu zadrži nekoliko dana kod svog prijatelja rančera.

Whiting je čitavo vrijeme šutio, pa se tako i rastao od Toma Pegrama koji je skrenuo prema Three Oaksu. Izgledao je ispijeno, umorno i staro, kao da je sve stavio na posljednju kartu. Razlog tome, a Hewitt je to znao, bila je podsvjesna grižnja savjesti što je ustao protiv generala. Treba mnogo vremena da se izide iz vlastite kože, a Whiting je još poštovao čino ve.

No ono što je sada zabrinulo Hewitta bila je Bella. Ostavili su je samu kod kuće s najstarijim kau-bojem kojega je Hippo unajmio. Lon Tsan je bio u blizini i moglo se svašta dogoditi.

S olakšanjem je odahnuo kad ju je opazio kako sjedi pored vatre i u vrućoj vodi čisti nekoliko pilića za sutrašnji ručak. Bila je bosa, u uskim izlizanim hlačama i staroj kockastoj košulji.

– Zašto ste svi tako ozbiljni? – upita ih. – Zar ujak Lionel nije bio gostoljubiv prema vama?

Whiting se toga dana prvi put nasmiješi.

– Ako je to gostoljubivost, onda ja nisam tvoj otac – reče.

– Kako je prošlo?

– Bolje pitaj gospodina Hewitta što on o svemu misli! Djevojka pogleda Hewitta. On očigledno nije htio mnogo govoriti pred ostalima.

– Mislim da smo dobili sve što se moglo dobiti, osim onoga danas – reče. – Za tjedan dana idemo ponovno na sud. Moramo vlastima dati vremena da sve razmotre. Muči me samo jedno.

– Što to?

– Sljedeći spor koji će rješavati jest Pattersonova tužba. Ali kod njega nema dokaznog žigosanja toke, pa se pitam kojem će se pravilu prikloniti u slučaju tvog oca, jer će to onda morati primijeniti i kod Pattersona.

– Dakle, iako ne znam kako pravnici misle... – djevojka počne govoriti.

Otac je prekine:

– Nitko to ne zna!

– Pa ipak, kladim se u sve na svijetu da će očerupati ujaka Lionela, kao što sam ja ove kokoši. Krada stoke ipak je krada stoke, iako smo mislili da je tome došao kraj.

– Samo jedan general...

– Umirovljeni general, tata! – podsjeti ga kći – a zato sudac nije u mirovini i kladim se da se ujak Lionel ponašao kao da zapovijeda brigadom i prokleta bezveznim cilom – običnim sucem!

Pametna mala glavica, pomisli Hewitt. Prije nego što je s ljudima krenuo prema kući, ugledao je Sneakyja kako kako, poput stare kućne mačke, šeta kroz granje niz brežuljak. Hippo Tothompson ga također opazi i ruka mu se spusti

na revolver. On se još nije mogao priviknuti na tu opasnu mačku.

Kad su se poslije ljudi razišli na spavanje, Lon Tsan tiho i neopaženo side s brežuljka. Whiting je već zadrijemao u staroj njihaljci.

– Nemojte ga buditi! Želio bih s vama razgovarati – reče Lon Tsan.

Sjedoše na panj iza kuhinje i Lon Tsan upita što se zbilo na ranču „Bar H“. Sve što je rekao Lonu Tsanu bit će ponovljeno, za dan-dva, Giacomu Gabrieliniju. On je prepričao događaje, a Lon Tsan je zapisivao.

– Kakve su šanse da Alf dobije tu parnicu, gospodine Hewitte?

– Vrlo dobre, mogu reći. Ako se sudac pokaže dobrim matematičarom i ako izračuna gubitke po godinama, Alfu se može nadoknaditi mnogo grla. Budući da Alf nije postavio samo odštetni zahtjev već traži i kaznene sankcije, mislim da će u slučaju povoljne presude dobiti pakleno mnogo toga.

Lon Tsan je izgledao zadovoljan. Kada su ustali, Hewitt mu prvi pruži ruku. Lon Tsan je čvrsto prihvati.

– Samo jedna gruda može pokrenuti čitavu lavinu. To ne treba zaboraviti. Zbogom, gospodine Hewitte!

Ubrzo nestane među drvećem. Hewitt je ovaj put bio siguran da Lon Tsan kreće ravno u San Francisco, pa makar i pješice.

Pada mrak, a Hewitt je još sjedio pušeći cigaru. Prošao je jedan od najneobičnijih dana u njegovu životu i sada se mogao opustiti. Iznenada opazi Sneakyja kako mu se približava i on osjeti da su ga ipak prošli trnci. Zapravo, velika je mačka tražila samo malo ljubavi. Naslonila se na nj i izvrnula, pokazujući mu trbuh da je pomiluje.

Poslije nekoliko minuta, pojavi se Bella. Upravo je sušila kosu velikim ručnikom. Mirisala je na sapun. Očito se maločas okupala. Ona sjedne ispred njega na zemlju.

– Pomozi mi da osušim kosu – reče mu Bella.

– Bojim se da u tome nisam baš spretna. Nisam to nikada radio – odgovori. Osjeti da mu nema pomoći kad mu je srce stalo brže kući.

– Za sve postoji prvi put. to mi je uvijek teško, zato budi ljubazan i pomози mi.

– Dobro, dobro!

On uzme ručnik i počne trljati njenu bujnu kosu. Ona se okrene ledima i nasloni objema rukama na njegova koljena spustivši glavu na prsa kako bi mu olakšala brisanje kose. Srce mu je sve jače bubnjalo, ali je i dalje pušio cigaru prekidajući tu i tamo da otrese pepeo.

– Baci to iz usta! – ona će iznenada.

Sada više nije imao kamo. Baci cigaru i pritisne je petom o zemlju praveći rupu u prašini pokraj njenih nogu sve dok se žar ne ugasi. Djevojka podigne ruke i prođe kroz kosu.

– Ovako je nećemo moći osušiti. Moram donijeti suh ručnik.

On savije mokri i preda joj ga.

– Mislim da imaš pravo.

Bella se ponovo nasloni na nj raspustivši kosu preko ramena sve do krila. Zabaci glavu i pogleda ga, blijedog i ljupkog lica u tmini i pomakne usnama.

– Poljubi me – prošapće.

– Sad si izrekla veliku glupost, Bella!

– Zašto?

– Još je gluplje što to pitaš! Nisam zaljubljena u tebe, dovoljno sam star da ti mogu biti ocem, pri-

jatelj sam tvog oca i nisam za ženidbu!

– Oh, puuuu!

Ona podigne ruke i dosegne njegovu kosu zbacivši mu pri tome šešir. Povuču mu glavu nadolje i njegove su usne bile na njezinim. Osjeti kako ga vrh njenog jezika pali po usnicama.

Odjednom je zgrabi u zagrljaj i snažno poljubi. Ona tiho zastenje. On je iznenada pusti i dok je padala, uhvati njeno lice među dlanove.

– Dobro, gotovo je s tvojim malim eksperimentom, Bella – reče s osmijehom. – Iako si vrlo poželjna djevojka...

– Žena! – ispravi ga ona.

– Dobro, vrlo poželjna žena, ali ja nisam ono što bi ti željela, a ti nisi ono što bih ja želio. Zato bi bilo najbolje da više ne dozvolimo da se to ponovi, zar ne?

VII

Pismonoša koji je dvaput tjedno išao u Paso Robles i raznosio rančerima glavne poruke donio je jednoga dana i Hewittu pismo od njegova partnera. Oni su već davno naučili pisati u šiframa, no bilo je najvažnije da su se uvijek odlično sporazumijevali.

Između redaka Hewitt je shvatio da je general Hethcutt bio svojedobno prosječan kadet u West Pointu.

Na mjesto kapetana došao je kad je ovaj iznenada poginuo. Među vojnicima tada nije imao prijatelja, no nitko nije imao osobnog razloga da ga mrzi. Nakon borbe protiv Apaša, vratio se na dužnost u Washington.

Već je tada bio poznat kao okorjeli spekulant. Ali glasina da je oženio bogatu Engleskinju sve je zaprepastila.

Pričalo se da to sigurno nije učinio iz ljubavi.

Hewitt je ipak htio da s Conradom Meuseom porazgovara u četiri oka. Odmah je otputovao u San Francisco i najprije zamolio Gabriela Gabrielinija za privatni razgovor.

– Da li je Conrad dao naslutiti gdje je moglo biti skriveno sve to bogatstvo?

– Ne. To je upravo činjenica što nas upozorava da moramo biti spremni na najgore.

– Nevjerojatno! Mojim ljudima nije pošlo za rukom da uđu u trag ni jednom jedinom centu. Pretpostavljam da je to uložio negdje vani, ili...

– Ne bih rekao! Sve govori u prilog tome da je Hethcutt htio imati sve pri ruci, pa tako i plijen... Ali još me jedna stvar muči: jesi li siguran da su Taorellijevi nevini?

– Vraški su mnogo izgubili. Jedino je to moguće dokazati.

– Kad je Hethcuttova supruga posljednji put posjetila svoje?

– Prije dvije godine, pretpostavljam.

– Mislite li da su je oni odbacili?

Gabrielini slegne ramenima.

– Tko bi to znao! Te obitelji obično ne govore o svojim problemima. Meni se čini da smatraju da imaju dvije mrtve kćeri: Zou i Bernardinu. Znači da je ona za njih zauvijek izgubljena.

– Da li ona voli Hethcutta?

Gabrielini ponovno slegne ramenima.

– Tko bi znao! Od ljudi s ranča „Bar H“ čuo sam da ona nema snage da se ponovno suoči sa svojom obitelji, nakon svega što je Hethcutt učinio. Ali tko bi tome vjerovao! – Najprije moramo srediti to sa stokom – mirno će Hewitt. – Trebamo da učinimo jak pritisak i vidimo kakve će reakcije izazvati kod generala. Nakon toga ćemo o ostalom! Mislim da je on sve pretvorio u dragulje.

– I ja sam na to pomislio.

Trenutak kasnije bankar prasne u smijeh.

– Dakle, izmijenili smo sve informacije. Što smo postigli? Sve smo to i prije znali. Ili možda nemam pravo? Možda ste vi u međuvremenu još nešto otkrili?

– Htio bih detaljno pretražiti Hethcuttovu kuću prije nego što mu se pruži prilika da nekamo pobjegne – mirno će Hewitt.

– Mislite da je tamo plijen?

– Logičan zaključak! Odgovara njegovim osobinama.

– Da sve ima pri ruci? U kojem obliku?

– Dolazi u obzir samo papir! Pretpostavimo da dode do požara?

– Ali nema veza ako je zaštićeno nekim metalom!

Gabrielini je trenutak proučavao Hewitta.

– Da li ste ikada ranije imali sličan slučaj? – upitao je.

– Nema sličnih slučajeva, ali iz svakoga čovjek nauči ponešto novo. Sada mi je najvažnije da se malo odmorim za sutrašnji proces.

– Zacijelo, bit će to za neke vrlo nesretan dan.

Kad se vratio na ranč „Flying W“, odmah je rekao Whitingu:

– Alfe, naš je najveći problem da sada unajmimo još ljudi. Trebat će nam!

Kao i obično, nije se vidjela promjena na njegovu licu, no Hewitt je shvatio da mu se ta primjedba nije svidjela.

– Bankrotirat ću, to i sam znaš – rekao je.

Prije početka suđenja sudnica je bila krcata. Hewitt je osjetio neku napetost. Sjedio je u publici i iz profila gledao generala Hethcutta. Lice mu je bilo crveno, a usne još tanje od bijesa.

Hewitt je pomno pratio izlaganje. Jednim je okom pratio generala.

– Pa vi me optužujete da sam kradljivac stoke! – vrsnuo je u jednom trenutku. Više nije mogao obuzdati svoj bijes. – Optužujete mene... A ja sam pobio Indijance i postao ovo što jesam: general!

Sudac ljutito udari čekićem po stolu i zapovjedi generalu da sjedne.

– Svi su dokazi protiv vas, generale! Provjerili smo vrstu i porijeklo vaših goveda. Kažnjavam vas kaznom od stotinu dolara i zatvorom od jedne noći. Ako mi bez dozvole još jednom upadnete u riječ, morat ću poduzeti daljnje odgovarajuće mjere.

Hewitt nije mogao vjerovati da je sve prošlo tako jednostavno i brzo. Iznenadio se vidjevši kako šerif odvodi optuženog generala. Sve mu se to činilo kao san.

Na putu prema ranču, Hewitt i Whiting jahali su odvojeno od ostalih momaka. Dugo vremena nisu ni riječi progovorili.

– Čovjek mora biti strpljiv – rekao je Whiting prekinuvši dugu šutnju.

– I ići do kraja – dopuni ga Hewitt.

Whitingove se oči iznenada suze.

– Hewitte, takve mi se primjedbe nimalo ne sviđaju. Moja je žena bila Talijanka. A Talijani se uvijek drže zajedno. U mom slučaju čak ni novac nije bio važan. Ponekad se bira između ženidbe ili smrti.

Vidjevši ih da dolaze, Bella im je potrčala u susret.

– Zar je već sve gotovo? – povikalá je.

– Da, zlato! Mi smo dobili.

Ona dođe do oca i baci mu se u zagrljaj.

– Koliko smo dobili? – upita.

– Ne toliko mnogo da bi odmah moglo trošiti – našali se Whiting.

– Uostalom, pitaj gospodina Hewitta!

– Jadna teta Bernardina – reče Bella. Bila je iznenada tužna.

– Ali, zašto? – upita Hewitt. – Oni su bogati, sve je to za njih sitnica.

– Ne razumijete. On će na njoj iskaliti svoj bijes.

Do večere nije više ništa rekla. Kada su ljudi nakon jela počeli odlaziti, značajno je pogledala Hewitta i dala mu znak da pođe za njom.

Vidio ju je kako odmiče prema voćnjaku, daleko od kuće. Poslušno je koraćao za njom.

– Hewitte, moram ti vjerovati i zamoliti te da učiniš nešto za mene – reče ona.

– Učinit ću sve što mogu, samo da time ne pogoršam odnose s tvojim ocem.

– To može i on znati. Naime, ja ne bih smjela imati nikakve veze s tetkom Bernardinom, ni ona sa mnom, no dvaput smo se vidjele otkako sam ovdje.

– Kako se to dogodilo?

– Koristimo se jednim signalom. Zato bih te molila da joj daš taj signal da se nademo.

– Gdje?

– Kod Three Oaksa. Ili u blizini.

– Ali zašto, Bella?

– Ujak Lionel je najpokvareniji čovjek na svijetu. Kadar je svašta učiniti. Moram je vidjeti i reći joj da još želim njeno prijateljstvo.

– Čini mi se da ti zamisao nije najpametnija.

– Molim te...

– Kako se ona uspijeva sastati s tobom?

– Teta ima konje i kočiju. Često pravi male izlete. Molim te, učini mi to! Ovaj put i ti možeš poći sa mnom.

Pristao je, jer je htio osobno upoznati suprugu generala Hethcutta. Bella mu je objasnila kako da dade znak za sastanak.

Sljedećeg jutra osedlao je konja i u laganom kasu krenuo u prirodu »da uživa u svježem zraku«, kako je rekao. Nekoliko kilometara iznad ceste, na strani ranča »Bar H«, stajala je vjetrenjača s velikim spremištem za vodu i s nekoliko manjih rezervara oko kojih se obično skupljala stoka.

Na čeličnoj ogradi visili su limeni lončići koje su koristili za grabljenje vode za piće. Bili su stari i zardali. Uzeo je najgori i savio ga na vrhu, tako da se više nije mogao koristiti, a potom je s donje strane upisao vrhom noža: »Tri po podne, petak«.

Bella mu je rekla da je to sve što je trebao učiniti. Osjećao se nela-

godno sve dok nije prešao žičanu ogradu i vratio se u sedlo.

Daleko na cesti vidio je kako mu se približava visok, suhonjav muškarac sa svežnjem na leđima. Dočeka ga je. Bio je to Lon Tsan, odjeven u radničko odijelo, sa starim šeširom navučenim preko glave. Prethodnog dana viđen je u San Luis Obispu, u nenapadnom sivom odijelu i kapi.

Hewitt side s konja i rukuje se s Lonom Tsanom.

– Nemoj mi reći da se vraćaš iz San Franciska? – upita ga.

Kinez se nasmiješi. Tada je izgledao kao da mu je pedeset pet ili šezdeset godina. Vjerojatno mu je toliko i bilo, mada je djelovao mladi kad je bio ozbiljan. Nisu mu se tada na licu ocrtavale tolike bore.

– Ne, iz Paso Roblesa – odgovori Lon Tsan. – Tamo je proveo noć naš zajednički prijatelj.

– Gospodin Gabrielini?

– Da, bio je sretan čuvši novosti. Zamolio me da ti prenesem poruku. Ni pod kojim uvjetima, u ovom trenutku nemoj okrenuti leđa generalu Hethcuttu! Poludit će od bijesa! Poručio je to gospodin Gabrielini.

– Poslao sam mu telegram u San Francisco. Pretpostavljam da mu nije mogao biti uručen.

– Upravo su ga jutros poslali u Paso Robles. On poručuje da ti kažem da general može podići u gotovini deset do dvanaest tisuća, a još više ako založi stada!

– Onda se ne moramo brinuti o Hethcuttovoj realnoj ponudi za kompromis.

Zajedno su hodali prema Hewittovu konju.

– Gospodine Hewitte – ozbiljno će Lon Tsan – general ne zna za

kompromise! On jedino zna pokazati poslušnost prema jačem od sebe. Godinama osobno proučavam toga čovjeka. On je upropastio dobar glas moje obitelji, a ja ću ostatak života provesti boreći se da ga vratim. Čovjek treba poznavati svog protivnika, gospodine, a za ovoga sa sigurnošću mogu reći da je ludak.

Puma dojuri padinom da ih pozdravi. Rijetko je dolazila tako blizu ceste, no ovaj je put Lon Tsan bio u pitanju. Bila je iznenađena što se tako brzo vratio, no prije svega radosna.

I Bella im je došla u susret. Trčala je da ih pozdravi. Imala je na sebi haljinu a kosa joj je bila podignuta. Obojici je uputila ljubazan osmijeh. Hewitt kimne glavom i potvrdi joj da je ostavio poruku. Lon Tsan krene na svoju stranu, prema kolibi. Hewitt i djevojka nastave zajedno prema kući. Puma je trčala ispred njih.

Hewitt opazi da je mačka iznenada stala. Bacila se na zemlju i zagledala u desnu stranu. Otvorila je usta i tiho zarežala. Hewitt zgrabi Bellinu ruku.

– Čekaj! Mora da je nešto vidjela!

Bella stane.

– Sneaky, što ti je? – poviče.

Puma potrči prema obronku. Tijelo joj je još bilo zgrčeno. Hewitt nije mogao ništa vidjeti osim golih stijena. No jedan šum nikako nije mogao zaboraviti.

– Trči, kući! – uznemireno reče Belli. – I reci ocu da brzo dode s ljudima i puškama. Netko nam se opasno šulja u blizini.

– Ne! Ubit će pumu! – poviče djevojka i istrgne mu se iz ruku. – Sneaky, odmah se vrati! Čuješ li me?

Puma je ludo grabila uzbrdo. Visoko gore, između stijena, pojavio se neki čovjek. Hewitt je znao da puma obično ne napada čovjeka, ali to nije bila obična životinja. Postajala je sve razdražljivija, jer je pomalo popuštalo djelovanje droge.

Čovjek na stijenama imao je vinčesterku u rukama. Drhtao je cijelim tijelom vidjevši kako razjarena životinja juri ravno na nj. Podigao je pušku i opalio. Ali promašio je pumu, jer je ona ludački jurila prema njemu. U tom trenutku, Bella je vrisnula i bacila se na zemlju.

Čovjek još jednom opali. Puma padne na zemlju zahvaćena u skoku. Čovjek se zatim okrene i počne bježati. Hewitt opazi još jednoga. A za nekoliko sekundi mogao je čuti samo konjski topot kako nestaje u daljini.

Bella se uspravila. Jaukala je i prestrašeno gledala nadlakticu lijeve ruke. Hewitt čučne pored nje.

– Stisni zube, djevojko – reče joj. – Moramo vidjeti što se dogodilo.

Krajičkom oka on opazi kako Sneaky pokušava ustati. Ispod lijevog uha imao je svježu ranu. Nije bila velika ni duboka, no bila je dovoljna da ga nakratko zaustavi i zbuni. Tko zna kakve će mu tragove ostaviti!

Lon Tsan je dotrčao do njih. Hewitt je čučao s uperenim revolverom, a zatim uzeo džepni nožić i odrezao rukav Belline košulje.

– To je odbijeni metak – reče Lon Tsan. – Mislim da je prije nešto pogodio pa se odbio u Bellinu ruku.

– Nije mi ništa – reče Bella. Glas joj je podrhtavao. Od velike boli ruka joj je utrnula.

– Što imate u kući od prve pomoći? – upita Hewitt.

– Malo joda i ljekovite masti. Mislim da je to sve. Zašto?

– Bello, moramo potpuno otvoriti i očistiti tu ranu. Jako će te boljeti. Možeš li hodati do kuće?

– Svakako!

On joj pomogne da ustane. Ona se nasloni na nj i tako krenu prema kući. Sneaky se polako vukao za njima.

– Jadan Sneaky – reče Bella.

– Kako netko može pucati na nj kad živi kod nas i nikoga ne dira?

– Siguran sam da ona dvojica nisu došla zbog Sneakyja. Bili su vrlo iznenađeni i pucali su da bi spasili vlastite živote.

– Ali što su tamo tražili s puškama?

– Bello, sve je to vrlo složeno i ružno. Mislim da su tražili tvoga oca, Lona Tsana ili mene. Ili možda koji od Hippovih ljudi ima neprijatelja što ga progoni iz osobnih razloga. No jedno je sigurno: puma je posljednji stvor na svijetu koji ih je zanimao!

Alf Whiting se našao pred kućom s revolverom u ruci. Načas je bio zbunjen vidjevši ranjenu Bellu. Potrčao je po torbu u kojoj se nalazio pribor za prvu pomoć. O kamen je naoštrio nož i škare, a potom potrčao po baklju.

– Mogu ti dati malo opijuma da ne osjetiš bol – reče Lon Tsan.

– Ne, nikako! Hvala ti! Ni pod kojim uvjetom! Ta me stvar zaista ne zanima.

– Ponekad ipak pomaže. Kad bol bude neizdrživa, reci!

– Ima pravo – reče Hewitt. – Bolje da uzmeš malu tabletu sa čašom vode ili viskija. Bit će ti lakše!

Ona nevoljko pristane. Lon Tsan se uputi prema svom tajnom sklo-

ništu u brdu, a Alf Whiting donese čašu s razrijeđenim viskijem. Djevojka sažvače malu tabletu i ispere usta tekućinom. Alf donese čiste zavoje.

— U životu sam vidio i previjao mnogo težih rana. Ali ovo ne mogu gledati, gospodine Hewitte. Vjerujte mi! — Onda ne gledaj, upali samo baklju!

Hewitt je sterilizirao vrh noža na plamenu baklje. Sačekao je da se nož ohladi i da opijum počne djelovati. Zarezao je na mjestu na kojem se vidio tamni trag ostatka metka.

— Sada ćemo sve to lijepo oprati i zaviti — rekao je Belli. — Za nekoliko dana sve će biti u redu.

Zamotao joj je ruku. Bella ga zamoli da pomogne i pumi. On odmahne glavom.

— Mislim da me ona ne zanima. Sada imam pametnijih i važnijih poslova — odgovori. — Uostalom, ta joj rana ni ne smeta!

— Najbolje ću joj ja pomoći — reče Lon Tsan. — Znam kako. Dodi sa mnom, nevaljalče! Dat ću ti da samo ti uživaš.

Puma radosno potrči za njim. Bella odbije Hewittovu pomoć i sama ode u kuću. Whiting je bio blijed kao krpa. Hewitt ga je pozvao da s njime potraži Hippa i razgovara s njim, i njegovim ljudima. Međutim, nitko od njih nije imao takvog neprijatelja da bi napao iz zasjede i pokušao ubiti.

— Osim mene — reče Hippo. — U sudnici sam rekao Ludom Ozzieu da nas dvojica imamo još nepodmirene račune.

— A da li bi ti on pucao u leđa? I to pred publikom?

Hippo slegne ramenima, no Alf Whiting reče:

— Dovoljno je da Hethcutt kaže da taj dobiva deset dolara. Ako makne s puta jednoga od nas. Za Ozziea ne treba postojati jači razlog ubijanja!

— Lud je ako misli da će išta riješiti tvojom smrću.

— Znam. General nije takav idiot. Mislim da si mu ti ovaj put bio cilj.

Vjerojatno imaš pravo, mislio je Hewitt, ali zanima me otkud ti to znaš i zaključuješ...

Glasno je rekao:

— Zašto ja?

— Zacijelo o svemu znaš više od mene.

Hewitt ništa ne odgovori. Kad su se vratili u kuću, rančer je ponovno poveo razgovor.

— Talijanske obitelji imaju svoj poseban svijet. Malen, ali samo njihov. Nikada im nisam pripadao, ali Hethcutt je ili je bio dio toga. Da sam na vašem mjestu, gospodine Hewitte, i da sam se igrao nečim što je izazvalo bijes Talijana protiv Hethcutta, mislim da u tom slučaju ne bih ni zbog koga podmetao svoja leđa.

— Kako znaš da to činim?

— Gospodine Hewitte, nisam jučer rođen. Doveo te i preporučio Lon Tsan. Moja mala parnica premašila je po važnosti sva očekivanja, no kad si došao ovamo, svakako nije bila od te važnosti da zainteresira tvoju kompaniju. Tsanov je otac bio u kompaniji „Li Fang“ što se bavila uvozom. Propala je onoga trenutka kad je propao Taorellijev sindikat. Dakle, nisam budala kao što izgledam!

— Alfe — reče Hewitt — nikada te nisam smatrao budalom.

Whiting mu uputi jedan od svojih rijetkih osmijeha.

– Nisam sposoban platiti tvojoj kompaniji. Ali svakako mogu ići do kraja, makar četvoronoške, i nije me briga tko će me sve na tom sporednom putu još koristiti.

* * *

Nakon tri dana Bella je još osjećala jake bolove u ruci. Hodala je s povišom, no Hewitt je bio zadovoljan kako rana zarađuje. Bilo mu je nelagodno što s Alfom Whitingom ne može biti iskren i otvoreno reći da s Bellom ide na sastanak s gospodom Hethcutt. Djevojka je objasnila da mora kupiti neke stvari u Three Oaksu i da se samo s Hewittom osjeća potpuno sigurno.

Whiting nije ništa rekao, ali očigledno nije povjerovao u njenu priču. Bellinoj bolesnoj ruci, u galopu su odjahali od kuće. Hewitt je na sedlu imao »henrijevku«. Budnim je okom pratio sve oko sebe.

Približavajući se gradiću na križanju putova, Bella je skrenula s puta prema vjetrenjači. Ubrzo je Hewitt ugledao nekoliko tamnih konja i malu kočiju crna krova. Kad su joj se potpuno približili, vidio je u njoj ženu. Bila je potpuno sijeda. U mladosti je mogla biti privlačna, no sada je izgledala kao vještica.

– Zdravo, Bello – hladno reče.
– Što ti je s rukom?

– Netko me pogodio – odgovori djevojka. Sjahala je s konja i krenula prema tetki. Ona joj pruži obraz na poljubac.

– Tko? – plane Bernardina Hethcutt.

– Ne znam. Ali vjerojatno je to netko od ujakovih ljudi. Nije zapravo nišanio u mene. Puma je bila u blizini i nasmrta ga je preplašila. Prema njoj su pucali i pobjegli. Pogodio me odbijeni metak.

Žena Lionela Hethcutta zurila je u nju.

– Sve mi to zvuči nevjerojatno. Bello, Lionel je ludo bijesan od dana kada ga je onaj glupi sudac osudio na noć zatvora. I sve to skupa! Kome da se vjeruje? Tko svima njima da povjeruje?

– Ja, gospodo – reče Hewitt.

Ona ga hladno i ljutito odmjeri.

– A tko ste vi?

– Zovem se Jefferson Hewitt. Ja sam partner u kompaniji »Bankers Bonding and Indemnity«. Ako vaš suprug sumnja u to, onda se vjerojatno brine zbog važnijih stvari nego što je mala parnica protiv Alfa Whitinga. A kad su pogodili Bellu, znam da su zapravo pucali u mene.

– Taorellijevi?

– Tako je, gospodo!

Ona pogleda u daljinu ne pomačući se s mjesta.

– Okrnjeno je ime moje obitelji. Stotine je ljudi povrijeđeno, mnogo ih je uništeno. Zar zaista mislite da je moj muž odgovoran za to?

– Nemam nikakvih dokaza, ali mislim da već duže vrijeme sumnjate u svoga muža.

– Gospodine...

Bella se popne u kočiju i stavi ruku na tetkino rame.

– Nitko ne želi tebe povrijediti, tetko Bernardino. Ali ujak Bill Gabriellini ne može ostati ravnodušan prema takvim prljavim poslovima. Gospodin Hewitt je najbolji detektiv na svijetu, a Tuskanska banka plaća da se pronade nestali novac.

– Bolje da sam mrtva – promuća starica. – Lionel je egocentrični ludak. Mislim da nije potpuno zdrav. Ja... ja se bojim ići kući. Mislim da noću ne spava više od jednog sata nakon što se vratio sa suda.

– Zašto ne dodeš kod nas, tetko? – upita Bella. – Možemo spavati u istom krèvetu.

– Dijete moje, nemam nikakve odjeće osim ovoga što imam na sebi, a iz kuće ne bih mogla ništa uzeti. Razmišljala sam o tome da pobjegnem, ali nemam novaca čak ni da kupim kartu za vlak.

– Nemojte se brinuti zbog odjeće – reče Hewitt. – Podite s nama, a mi ćemo se pobrinuti da sretno stignete do svoje rodbine u San Francisku, ako tamo želite poći.

– Ne bih im mogla pogledati u obraz.

– Sada ste suočeni s istinom, gospodo, a svi oni to već odavno znaju. No oni su i dalje vaša rodbina. Oni...

– Oni su me prozvali lopovom, izdajnikom, izrodom... Sve su mi to rekli kad sam posljednji put bila kod njih. Za dvije godine dobila sam od njih samo jedno pismo.

– Zato – strpljivo će Hewitt – što ste u to vrijeme branili svoga muža, zar ne? Odbijali ste priznati ono što su o njemu govorili. Vjerujte mi, bit će drugačije ako odete k njima zato što više ne želite živjeti sa svojim mužem.

– Ne mogu pobjeći od njega. Pronaći će me, ma gdje bila!

– Ne morate se skrivati od njega. Vaša će vas obitelj štititi. Sada podite s nama i počnite nov život!

Znao je da se zna dobro ophoditi sa starijim ženama. Djelovao je uvjerljivo i iskreno. Nije povisivao glas niti im se suprotstavljao. Nekoliko bi puta ponavljao jednu te istu misao, nudio spokoj, zaštitu i ljubav najmilijih.

Ona je iznenada popustila. Čini se da joj je bilo važno jedino da

živa pobjegne od svoga muža. Bella je jahala naprijed u izvidnici. Kad su ponovno došli na glavnu cestu, Bernardino je lice bilo skamenjeno od straha. Tek kad su se približili ranču »Flying W«, mogla je povjerovati da je sve to zaista stvarnost.

VIII

Hewitt u prvi mah nije mogao povjerovati da je Hethcutt tek tako dopustio da mu pobjegne žena. Whitinga je zadužio da se pobrine za obranu ranča, dok se on trebao pobrinuti da tetka Bernardina stigne u San Francisco. Osedlao je konja, jednog vrlo izdržljivog, i ponovno pošao u Three Oaks. Bila je to mala stanica s koje je mogao poslati telegram.

Nadao se da će Gabrielini shvatiti kad pročita:

»HITNO POTREBNA POMOC
STOP SAN FRANCISCO STOP IN-
KOGNITO STOP KOD THREE
OAKSA STOP ČIM PRIJE STOP.«

Telegrafist je bio čovjek srednjih godina. Lice mu je bilo podbuhlo, a nos crvenkast, kao u kroničnih alkoholičara. Pročitao je sadržaj telegrama i namrštio se.

– Nije potpisano – reče.

– Onaj tko ga primi znat će od koga je.

– Ne znam ja, ne volim neprilike, pogotovu ne ovdje! Treba mi neki dokaz da sebe zaštitim.

Čovjek je očigledno shvatio sadržaj telegrama. Htlo je nešto reći, ali se suzdržao. Hewitt izvuče iz džepa novčanicu.

– Pokušaj s ovim – reče službeniku. – Možda će lakše otići.

Ovaj ne odgovori. Bez riječi zguzva novčanicu i gurne je u džep. Sjeo je za stroj i počeo pisati.

Hewitt je znao da je nekad vjerojatno bio brz i spretan, no vrijeme i alkohol učinili su svoje. Polako je micao prstima i birao slova. A koliko bi još to trajalo, da nije jedva čekao da za piće potroši Hewittov novac!

Hewitt je odjahao do ureda Toma Pegrama, koji se nalazio u njegovoj kući na samom kraju grada. Odvjetnik je s revolverom u ruci otvorio vrata. Lice mu je bilo namrgodeno.

– Izgledaš kao da si pun problema, Tome – reče Hewitt.

– Za sada ih nemam, ali uskoro ću ih imati – odgovori Pegram zatvorivši vrata. – Upravo smo dobili nož u leđa. Poznaješ li Clarka Noonana?

– Alf je govorio o njemu. Vodi ovdje neku trgovinu, zar ne?

– Da, upravo je otišao oдавде. Uvijek smo se naš dvojica dobro slagali. I dalje on može voditi neke Hethcuttove trgovačke poslove. Ali iznenada se pojavio da mi kaže kako je Rex Patterson otišao na nekoliko tjedana.

Tako, dakle! Kako je to saznao?

– Sam Rex mu je rekao prije nego što je vlakom otišao nekamo na sjever. Bojao se za svoj život. Bio je sretan zbog onoga što još može izvući.

– Pretpostavljam oko deset tisuća dolara.

– Otkud si to doznao?

– To je sav novac koji je Hethcutt mogao podići. Patterson ti još duguje tvoj honorar, Tome. Ima ovdje i neko imanje. Mora se vratiti. Ne budi milosrdan prema njemu. Čovjek mora ostati čovjek!

– U Kaliforniji je postojao čudan zakon – polako reče: – Jedan je sudac ubijao drugoga. U nekoliko slučajeva odvjetnike su ubijali

nakon parnica. U planinama se to vjerojatno još događa. Mislio sam da je ovdje drugačije.

– Ne vjerujem da će te to toliko prestrašiti da ćeš odustati od slučaja Alfa Whitinga.

Pegram ga zamišljeno pogleda.

– Dobro me poznaješ – rekao je i odšetao do prozora. – Čini se da Keener Ward zatvara za danas, mora da je došao do nekog novca.

– Tko je Keener Ward?

– Telegrafist.

– Do đavola! Baš sam mu ja dao napojnicu od dvadeset dolara, a za nekoliko sati morao bih dobiti odgovor.

– Mislim da neće biti u stanju da ga primi.

– Možeš li nešto učiniti da ga sam primim? Doći do njegova ključa? Ili ga nagovoriti da ostavi vrata otvorena?

– Pokušat ću. Dobri smo prijatelji. Nedostajat će mi Keener kad ga željeznica jednoga dana najuri.

Pegram stavi šešir i izide. Hewitt je gledao kroz prozor kako advokat razgovara s telegrafistom. Dugo su razgovarali, a zatim je telegrafist pojurio prema salunu, a Pegram prema svojoj kući.

– Keener mi je upravo ispričao nešto vrlo zanimljivo. Hethcutt je bio u gradu sa četvoricom ili petoricom svojih ljudi. Tražio je suprug. Rekao je da strahuje da joj se nije nešto dogodilo. Izišla je s kočijom i nije se vratila. Boji se da se nije razbila. Nadam se da to nije istina.

– Nije, Tome, ali bolje da o tome ne znaš više!

Pegram slegne ramenima i pruži Hewittu težak mjedeni ključ.

– Njime možeš otvoriti lokot. Keener reče da ide kući, no mislim da će ponijeti bocu sa sobom. Re-

kao je da tvoj telegram još nije uveo u knjige. Ako želiš kopiju, možeš je uzeti.

– Mora da je preplašen.

– Ima za to razloga. U gradu je još čovjek s ranča »Bar H«. Ne poznajem ga, no jaše Hethcuttova dobrog konja. Sada je privezan ispred saluna. Po tome mjestu možeš točno vidjeti što se događa u gradu.

– Možeš li mi ponuditi nešto za jelo? Nakon toga idem pogledati da li mi je stigao odgovor.

Pegram mu podgrije grah i skuha kavu.

– Siromah sam. Nudim ti ono što imam.

– Nećeš uvijek biti siromašan, Tome.

– Možda, samo ako preživim! Najprije moram preživjeti i tek onda unovčiti svoje parnice.

Pegram nije bio kukavica, ali u tom se gradu osjećao vrlo usamljenim i nezadovoljnim.

Jeli su bez riječi. Hewitt je ustao.

– Možeš li mi posuditi kakvu pušku? – upita. – Za svaki slučaj!

– Nemam, ali mogu ti dati dvocijevnu »Dvanaesticu«, ako ti može koristiti.

– Možda čak više od puške.

Pegram je imao i dva sanduka municije. Hewitt je napunio pištolj i džepove. Stavio ga je ispod lijeve ruke i odjahao prema telegrafskom uredu.

Sjeo je pored prozora. Mogao je tako u oba smjera vidjeti željezničku prugu. Iza njega prostirao se cijeli grad. Na zidu iza njegovih leđa bio je malen prozor. To ga je činilo prilično nervoznim. U blizini nije vidio nikakvo platno da ga prekrije. U jednom kutu prostorije pronašao je limenku sa crnom bojom koja služi za bojanje željeznih stupova. Nije bilo četke, no našao je prljavu krpu i njome prema-
zao staklo. Time je primorao sva-

kog znatiželjnika da razbije staklo prije nego proviri unutra.

Prije nego što je cobjio posljednji djelić prozorskog stakla, opazi kako iz grada dolazi usamljeni ja-
hač. Držao se važno i ukočeno u sedlu. Hewitt odmah pomisli na Hethcutta. Ako se odlučio na napad zbog nestanka svoje žene, činit će to vojnički, a vojnički će rasporediti i svoje ljude na sve strane.

Najprije je poslao izvidnicu. No i Hewitt je poznavao takvu strategiju.

Izvukao je Pegramov pištolj i oprezno izišao. Stajao je na uglu zgrade držeći šešir u rukama.

Konj je imao žig ranča »Bar H«. Nepoznati je čovjek sjahao i pustio uzde. Polakó je krenuo prema telegrafskom uredu. Stao je na udaljenosti najpogodnijoj za kalibar njegova revolvera i pažljivo nanišanio.

Hewitt je u tom trenutku potegao obarač. Pucao je u strančeve noge. Ovaj je poškoćio i vrisnuo. Nije čak ispalio nijedan metak. Nije mogao biti teško ranjen, ali bio je onesposobljen. Konj je preplašeno odjurio u galopu.

– Da sam na tvom mjestu, ne bih ništa pokušavao – poviče Hewitt i izide iz mraka.

Čovjek poslušno podigne ruke.

– Ostatak života provest ću kao invalid – zacvili. – Gotove su mi obje noge!

– Nije ti ništa. Gdje je general Hethcutt?

– Ne znam.

– Lažeš? A kod koga si zaposlen? Tko ti je gazda?

– Neki čovjek po imenu Buck Parrish. To je sve što znam.

– Gdje je on sada?

– Ne znam. Trebali smo se naći u Three Oaksu.

– I ti ćeš tamo zacijelo biti na vrijeme, je li tako? Konj ti je već daleko mogao stići. Sada se lijepo odšetaj natrag do grada i reci generalu Hethcuttu da će gužve imati napretek, samo ako je traži.

– Moje noge... Dobio sam stotinu pogodaka...

– Dobit ćeš još jedan, ovaj put smrtonosan, ako ne kreneš!

Bio je to bivši vojnik. Znao je za šalu, ali znao je i to kada šala postaje ozbiljna. Okrenuo se i poslušno krenuo.

Hewitt se žurno vratio u ured. Nije mu preostalo ništa drugo već da strpljivo čeka. Bio je sam u zgradi željezničke stanice, gdje su ga svakog trenutka mogli opkoliti i napasti Hethcuttovi ljudi. Pogledao je na sat. Nakon dvadesetak minuta, začuo se pozivni znak za Three Oaks.

Morao je upasti u liniju i zamoliti operatera da uspori:

•OVDJE AMATER STOP POLAGANO MOLIM STOP.

Polako je mogao napisati znakove:

•PORUČENO MI JE HITNA POMOĆ POTREBNA J. HEWITTU STOP KAKO MOGU DO NJEGA STOP QMK.

Hewitt je odgovorio:

•OVDJE HEWITT STOP HITNO POTREBAN TERETNI VLAK STOP LINIJA PREMA SJEVERU STOP MILJOKAZ DVA SEDAM OSAM STOP TREBA UZETI TAJNOG PUTNIKA SF VEČERAS STOP JE LI MOGUĆE STOP QMK.

Odgovor je odmah uslijedio:

•PREDLAŽEM ALTERNATIVU RADNIČKOG VLAKA STOP DVA SEDAM OSAM DANAS U ŠEST I TRIDESET STOP DA LI JE POTREBNA NAORUŽANA STRAŽA STOP.

Hewitt je odgovorio:

•ODUŠEVLJEN PRIJEDLOGOM STOP SAM ĆU OSIGURATI DVA STRAŽARA STOP HVALA STOP JEFFERSON HEWITT.

Zaključao je telegrafski ured i u galopu odjurio do Pegrama da bi vratio posuđene ključeve.

– Kako si uspio? Što si učinio?
– upitao ga je.

– Što manje znaš, bolje za tebe! Podsjećam te da nikamo ne ideš bez revolvera! – odgovori mu Hewitt.

Okrenuo je konja prema glavnoj cesti. Oko jednog kilometra od grada opazio je kako mu se približavaju trojica jahača. Dolazila su iz smjera ranča „Bar H“. Čini se da su ga oni opazili istodobno kad i on njih. Još je bio na neprijateljskom teritoriju. Stisnuo je zube i poprečnim putem jurnuo prema ogradi iza koje se nalazio ranč Alfa Whitinga. Morao je vjerovati da će je konj uspjeti preskočiti.

U zrak je ispalio dva hica, a zatim i treći. Osvrnuo se prema onoj trojici. Jurili su za njim. Očigledno su ga htjeli stići prije nego što stigne do kuće. Za to nije bilo mnogo izgleda, no bilo je glupo da se bez pokušaja vrate generalu Hethcuttu i tek tako priznaju da im je umakao.

Iz zakona se iznenada pojavio Hippo sa svojim ljudima. Bilo je dovoljno da se pokažu pa da napadajući ustuknu. Kad su se povukli, Hewitt ispali još jedan metak u zrak, a to je trebalo značiti da je opasnost prošla.

– Dobro sam im pokazao – reče Hippo. – Trebat će im vremena da sljedeći put pokušaju. Na žalost među njima nije bio čovjek koji mene zanima.

* * *

Bernardina Hethcutt nije godinama jahala. Sjela je u sedlo iza Belle. Bila je pomalo uzbuđena i preplašena. Hewitt, Whiting i još petorica muškaraca išli su u pratnji.

Pored pruge zaustavili su se u šest i trideset na večer. Dvojica su bila određena da gospodu Hethcutt prate u vlak u sve do San Franciska. Hewitt je pogledavao na sat. Do njega dode gospoda Hethcutt i primi ga za ruke:

– Znam da vam je to samo posao – reče mu – ali ne mogu izra-

ziti koliko sam ganuta vašom ljubaznošću. To se danas rijetko može doživjeti. Hvala vam, gospodine Hewitte! Bit ću drugi čovjek kad se ponovno nadem u svojoj obitelji.

— Šteta što se stvari ovako odvijaju, gospodo — odgovori joj — ali ponekad čovjek nema izbora. Radi ono što mora.

— Mislim da je to moj jedini izlaz, onako dalje nije išlo.

— Tetko Bernie, nemoj nikada više razmišljati o svemu ružnom što se dogodilo. Imaš na umu da je gospodin Hewitt i prije upropastio nekoliko brakova — reče Bella i nasmiješi se.

— Kao što sam rekao — primijeti Hewitt — drago mi je kad mogu pomoći. Jedno je ipak važno, gospodo! Bilo bi dobro da sjednete s gospodinom Gabrielinijem i da mu objasnite kakva je situacija ovdje. Time biste nam mnogo pomogli.

— Večeras ću razgovarati s njime — obeća ona.

Izgledala je iscrpljeno, ali je barem nestalo straha s njena lica. Hewitt još jednom pokuša:

— Biste li se mogli prisjetiti nekog mjesta gdje je vaš muž mogao sakriti novac udruženja Taorellievih. To bismo uistinu trebali saznati.

— Nitko to ne bi želio saznati koliko moja obitelj. Naše je ime okaljano. Na žalost ništa ne mogu učiniti. Zaista, ništa o tome ne znam.

U šest i trideset iz daljine se začuo zvižduk lokomotive. Uskoro se mogao vidjeti i vlak. Dolazio je s južne strane. Kondukter se pojavio na stepenicama zadnjeg vagona.

Bila je to velika lokomotiva iza koje su bila samo dva vagona. Polako se zaustavila i kondukter je skočio na zemlju.

— Gospodin Hewitt? — upitao je.

— Ja sam Hewitt. Trideset tri sekunde ste ranije stigli — nasmiješi se pruživši mu ruku.

— Zbog momaka — reče pokazavši zatvoreni vagon. — Imamo čak i kuhara! Gospoda će zaista udobno i sigurno putovati. Večera je za sat vremena.

— Molim vas da se ne zaustavljate u Three Oaksu, gospodine!

— Čak ni u Paso Roblesu ne stajemo.

U tom se trenutku pojavio i vođa specijalne grupe momaka za osiguranje. U džepu je imao revolvera u rukama vinčesterku. Sumnjičavo je pogledavao onu dvojicu koji su mu se trebali priključiti.

— Mi smo vrlo spretni u zaštiti naših vlakova — reče. — Možda će vam ovi ljudi biti potrebniji negoli meni.

Hewitt se samo nasmiješi i dade im znak da se mogu popeti u vagon. Bella poljubi tetu na rastanku, a Hewitt joj pomogne da uđe u vagon.

Kad su se Hewitt, Whiting i Bella popeli na vrh brijega, jasno su vidjeli kratku kompoziciju vlaka kako odmiče prema sjeveru. Preostalo im je sada samo da osiguraju obranu od neprijatelja koji je svakog trenutka mogao napasti.

— Gospodine Hewitte — reče Hippo — mislim da taj neće dugo čekati. Pretpostavljam da će pokušati sve zapaliti.

Hewitt pogleda Whitinga:

— Što ti misliš?

— Tko može znati što je generalu na pameti! No noćas svi moramo biti na nogama. Moramo rasporediti stražu oko ranča.

Hewitt ništa ne odgovori. Whiting podigne glavu i zagleda se u njega.

— O čemu razmišljaš, Hewitte? — reče.

— Ni sam ne znam. Pusti da mi se malo slegne, a u međuvremenu učinimo onako kako si ti rekao. Najbolje poznaješ okolicu i preuzmi komandu. Ja ću se malo odmoriti, barem dok je Hippo na straži. Onda me probudite! Ostajem na dužnosti do jutra.

Whiting je skupio ljude i objasnio im što moraju činiti. Sve je upozorio da paze na Sneakyja i da se ne iznenade ako im se približi i zaželi njihovo društvo.

– Sneaky nam može biti od velike pomoći, ne bih htio da mu se nešto dogodi.

Hewitt je mogao spavati i zaspati kad god želi. Bio je dovoljno uvježban da se budi po nekoj budilici ugrađenoj u mislima. Taj osjećaj budnosti doveo je do savršenstva.

No ovaj je put dugo ostao budan ležati u krevetu. Pitao se nije li to neki predosjećaj koji ne smije zanemariti. Razmišljao je o tome da konačno ipak zna gdje je skriven Taorellijev plijen. Ali na sud još nije mogao otići. Ismijali bi ga čuvši da je sve zasnovano na njegovu predosjećaju. Trebalo je još nešto učiniti.

Malo-pomalo, neke su mu činjenice postajale sve jasnije, barem mu se tako činilo. Kad mu se to razmišljanje učinilo ispraznim, odlučio je da zaspi bez opterećenja.

– Gospodine Hewitte, što god dulje razmišljam, sve sam sigurniji da će nas zapaliti – reče mu Hippo kad se probudio i preuzeo dužnost. – Ne večeras, ali za dva-tri dana sigurno. Želite li znati zašto to mislim?

– Dakako.

– On još misli da mu je žena ovdje i zato ne smije riskirati da ostane živa. Kad je ubije, prestaju sve njegove veze s talijanskim obiteljima u San Francisku. Ali poludjet će za nekoliko dana kad čuje gdje mu je žena!

– I ja to mislim.

– Pravo je zadovoljstvo raditi s vama, gospodine Hewitte! Ja nisam baš glup, ha?

– Tko je rekao da jesi?

– Ludi Ozzie Hyde. I mnogo drugih! Zato što sam prokletu krupan, a ni lice mi nije osobito lijepo. Mnogo ljudi misli da sam idiot. Citav me život zovu Hippo. To mi je nadimak. Strašno!

– Ne bih tako rekao. Znam jednog profesora u New Yorku koji predaje zoologiju na fakultetu i mnogo piše o tome. Hippo (vođeni konj) jedna je od najdelikatnijih životinja na svijetu. Pokazat ću ti knjigu u kojoj piše o tome. Uvjerit ćeš se da moraš biti ponosan na svoje ime.

– Pa to je strašno! Siguran sam da vam nisu nikada dali nadimak.

– Davno jednom. Bilo mi je šest-sedam godina. Tek sam pošao u školu. Stalno sam bio prehladen, a kako nisam imao maramice, prozvali su me „Šmrkavac“.

Hippo prasne u smijeh.

– Rekao sam da je prava sreća raditi s vama. Najveći detektiv na svijetu tako razgovara sa mnom!

Hewitt je odjahao u tamu. Kad se približio straži, sjahao je i vodio konja od čovjeka do čovjeka. Stazari su stalno bili u pokretu. Pazili su na sve strane ranča. Nije ih bilo dovoljno da pokriju tako velik prostor.

Svi su bili iznervirani i pomalo bijesni, ali nisu se žalili. Hippo je odabrao zaista izdržljive i vrijedne momke.

– Hewitte!

On se sledi i u hipu izvuče revolver, ali tada prepozna glas. Bila je to Bella Whiting, daleko od kuće, sama i bez revolvera.

– Bella? – tiho i zapanjeno izusti.

– Evo me! Ne bih te pronašla da nisam povelala Sneakyja.

Izronila je iz tame i prišla mu. Imala je kao i obično košulju i traperice.

– Zar me nećeš poljubiti? – prošaptala je.

– Ne.

– Zašto?

– Jer imam važnijeg posla, djevojko!

– Jedan poljubac neće te omesti u poslu.

Ona je bila opasno iskušenje za svakog muškarca. Jasno je osjećao privlačnost njena tijela i znao da

ona nije obična djevojka. Kroz život vodila ju je zdrava pamet i o svakoj bi stvari dobro razmislila, a kad bi joj se nešto svidjelo, nerado je odustajala od svoga plana.

— Bello, što ti je sada opet? Zar i bez tebe nemamo dovoljno problema? Želiš li još jedan navuci ocu na leđa?

— Ja ga samo oslobađam problema. Upravo jedan rješavam. Što bi on htio od mene? Zna da se neću skrasiti na nekoj učmaloj farmi. To ga je dugo vremena brinulo. Predobro je poznao moju majku da je ne bi prepoznao u meni.

— I?

— Znam da si ti muškarac stvoren za mene. Dugo sam te tražila i konačno sam te našla. I ja sam za tebe. Ne priznaješ, ali uskoro ćeš shvatiti. Uvijek ću ti biti od pomoći, nikada problem. Već se svidamo jedno drugome, zar ne?

— Ponekad se i ja pitam.

— Ne vjerujem u romantične ljubavi. Nikad nisam ni vjerovala. Ako se svidamo jedno drugome, ako se poštujemo, vjerujemo jedno drugome, što je još potrebno?

— Bello, ali ja tebi ne mogu vjerovati.

— Uskoro ćeš promijeniti mišljenje.

— I? Čini mi se kao da govoriš o braku?

— Da, kad za to dode vrijeme! Kad jednom shvatiš što želiš i kad ti bude jasno da sam stvorena za tebe.

— Mjesecima me ne bi vidjela. Ja sam čovjek koji voli putovanja i u tome se sastoji moj posao, a to nije za oženjena čovjeka.

— Ponekad mogu putovati s tobom i biti pored tebe a da ti ne smetam. Negdje ćemo imati svoju kuću u koju ćeš navraćati između tih poslova.

— To je vrlo nepraktičan san.

— Nije.

Ona se uspravi na prstima, zagrli ga i brzo poljubi. On se po-

kuša istrgnuti iz zagrljaja, ali bilo je kasno. Osjećao je toplinu njena tijela.

— Ni ovo ništa ne dokazuje — rekao je nakon nekoliko trenutaka. — Oduvijek sam znao da si privlačna žena, vrlo poželjna.

— Konačno, meni se nikamo ne žuri, Hewitte — odgovori mu. — A ti pokušaj sve zaboraviti. Pokušaj, ako možeš!

Nestala je u mraku. Hewitt ljutito dohvati uzde konja.

— Prokletstvo — promrmlja. — Zaista je zlatna djevojka i pametna! Zanima me da li... Ne, nisam ni ja potpuno glup, kako bi Hippo rekao. Nije to za mene!

IX

Nekoliko je noci mirno prošlo, no ljudi su stalno bili na oprezu. Whiting je znao da stari general mora smišljati pakleni plan.

Trećeg dana, u uobičajeno vrijeme, pojavio se Lon Tsan. Bio je vrlo tih i činilo se kao da neprimjetno želi doći u svoje sklonište. Hewitt je imao predosjećaj da ovaj put nisu došli samo zbog opijuma. Svi su bili snažni, poput šumskih radnika.

Sneaky nije bio u blizini. Bella je bila zaposlena u kuhinji. Pekla je kruh i usput pjevala kao i obično. Nijednim znakom nije odavala svoj tajni sastanak s Hewittom. U društvu se ponašala s njim kao i sa svima ostalima.

Hewitt je izbrojio sedam Kineza. I Bella se pojavila na vratima. Hewitt je u to vrijeme trebao spavati. Ali nije mogao zaspati ne saznajući tko su ti ljudi.

— Hewitte — nježno će Bella.

— Da?

— Je li to invazija Kineza?

— I ja se pitam što je! Mislim da se zbog njih ne trebamo brinuti, no, za svaki slučaj, neka se tvoj otac pobrine o njima.

– Mislim da se to oču neće svidjeti. Kinezi imaju svoj način razmišljanja. Nerado primaju naredbe. Baš me zanima tko su!

– I mene.

– Tko zna što je tetka Bernardina rekla svojim!

Hewitt joj ništa ne odgovori. Nije htio spomenuti neku vezu između dolaska Kineza i Bernardininog bijega u San Francisco. U tom trenutku dojahao je do njih Alf Whiting.

– Vruće je – reče im umjesto pozdrava.

– Moglo bi biti i gore – odgovori Hewitt. – Lon Tsan je došao sa sedmoricom Kineza. Siguran sam da ih nije doveo zbog opijuma. Whiting se namršti.

– Gdje su sada?

– U svom bunkeru. Mislim da su u Three Oaksu sišli s vlaka i čekali da se smrači kako ih nitko ne bi vidio.

– To mi se ni najmanje ne sviđa.

Iz daljine začuje se dugo, nelagodno zavijanje pume.

– Nije dobila svoje, inače se ne bi čula.

– To mi sve ne miriše na dobro... – reče Hewitt. – Možda bi Lon Tsan mogao nešto objasniti. Hoćeš li porazgovarati s njim?

– Treba ih pustiti da učine ono što su naumili. Oni su takvi ljudi. Možda znaju nešto što mi ne znamo. Necu ih ovog trenutka ometati. Kad se Lon pojavi, sve će nam objasniti.

Hewitt i Whiting su se zadržali u blizini kuće. Ljudi su dolazili na ručak u dvije smjene. Tek kad je otišla druga grupa, niz padinu prema njima krenuli su Kinezi.

– Možda ti se ovo neće svidjeti. Lon Tsane, ali čini mi se da se previše slobodno ponašaš na mom posjedu. Mogao si barem umiriti Sneakyja.

– Ispričavam se – reče Kinez. – Poveo sam sa sobom nekoliko prijatelja koji bi nam mogli po-

moći ako nas napadne general. Moraju se brzo vratiti u sklonište da ih netko ne bi otkrio. A zbog Sneakyja mi je zaista žao. Moji prijatelji, naime, ne uživaju drogu. Dao sam mu nekoliko tableta koje je progutao s mesom. Bit će miran, ne brini se!

– Lone Tsane – reče Hewitt – što se ovdje zapravo događa? Lon Tsan slegne ramenima.

– I sam bih to htio znati! Znam da je gospoda Hethcutt napustila muža i uz vašu pomoć vratila se svojim. Znam i to da su se sastali Taorellijevi i Gabrielini. Taorellijevi mogu od banke dobiti šezdeset tisuća dolara na ime odštete, ali Gabrielini je rekao da pričekaju, jer je mislio da će pomoću vas moći sve pokriti. Zato su moji prijatelji ovdje da vam pomognu ako zatreba.

– Lone Tsane, gospodin Gabrielini je optimist.

– Ništa drugo ne možete reći o tome?

– Za sada ne! Da li si ikad bio u Hethcuttovoju kući?

– Ne u samoj kući, ali sam više puta virio kroz prozor. I neki od mojih prijatelja ovdje.

– Možeš li povesti nas petoricu-šestoricu da je bolje promotrimo?

– Ne, to je nemoguće!

– Kako blizu možemo prići?

– Obično oko petsto metara. Ako on stražari oko svog ranča kao gospodin Whiting, onda je i to nemoguće.

– Gospodine Hewitte, što sada planirate? – upita Whiting.

– Još ne znam što bi bilo najbolje učiniti – reče okrenuvši se prema Kinezu. – Da li bi ti sam mogao doći do njegove kuće i pfoviriti kroz prozor?

– Mislim da bih. On ima tri psa, ali već su me upoznali. Dovoljno je malo mesa s opijumom i nema problema.

– Možeš li sa sobom povesti i nekoliko svojih ljudi?

– Samo po noći.

– Mogu li oni ponijeti sa sobom metalne kante?

– To bi bilo malo teže.

Hewitt zaklopi oči i razmisli.

Whiting ga upita:

– Gospodine Hewitte, što sada to znači?

– Opiši mi njegovu kuću! Označi sve na mapi. Svaka pojedinost vrlo mi je važna.

– Lon Tsan će to bolje učiniti – odgovori Whiting. – Ja zapravo nisam bio nikada njegov gost.

– Rado ću pokušati – doda Kinez.

Pred kućom je bilo prilično prometno. Ušli su unutra. Lon Tsan je pažljivo ucrtavao prilaze ranču. Zatim je pokazao glavnu zgradu i jednu noviju, sagrađenu na vrhu brijega.

– Čekaj – reče Hewitt. – Evo još jedan papir. Nemoj stiskati! Svaka mi je pojedinost važna.

Lon Tsan je nacrtao još dvije zgrade koje su generalu služile kao skladište, a potom je detaljno opisivao raspored kuće u kojoj je general živio.

U pozadini su bile staje i obori.

– Mora da je mnogo uložio u sve to – reče Hewitt.

– Sigurno. Mislim da bi kuća izdržala i najsnažnije potrese. Prednja su vrata masivna, neuništiva, od neke čudne kombinacije metala. Priča se da je sve radio po uzoru na kuću nekog čuvenog generala iz Washingtona.

Hewitt pokaže prstom mjesto gdje je nekada bila stara kuća.

– Da li se to mjesto uopće koristi?

– Ljeti za žetve radnici tamo spavaju. Možda ih ima i sada.

– Postoji li mogućnost da se tamo došuljamo sa sedam-osam ljudi?

– Siguran sam da su sada tamo njegovi ljudi.

– Koliko se daleko noću možemo prišuljati?

– Otprilike ovoliko – pokaže prstom oko petsto metara prema

cesti za Three Oaks. – A što smjerate, gospodine Hewitte? Ja nisam tolika budala, glavu ne nosim u torbi.

– Uvjeren sam da je sav plijen pretvoren u novčanice i da će kao papir izgorjeti – reče Hewitt. – Hethcutt ništa ne zna o draguljima ili investicijama, a ako je toliko novca povučeno iz banke, Gabrielini bi to znao i vjerojatno bi mi rekao. No to bi izazvalo sumnju da je netko mijenjao novac za zlato.

– Novac je u njegovoj kući, možda u njegovu osobnom uredu.

– A ti planiraš ući u njegovu kuću?

– Da, ako Lon Tsan sa svojim ljudima uspije doći do kuće, kako planiramo. Treba izazvati paniku i uvjeriti Hethcutta da je izbio požar. Prvo što će učiniti, potrčat će po novac! Htio bih kad bismo i mi mogli biti blizu stare kuće. Napali bismo ga odmah nakon alarma, dok bi on još tražio po kući.

Whiting stavi prst na mjesto odakle je, po Tsanovu mišljenju, bilo najlakše doći do kuće.

– Gledaj, ako budemo na tom položaju, spremni i na konjima, možemo oko voćnjaka ili izravno preko njega napasti kuću u trenutku dok oni budu navlačili gaće. Nakon izbijanja požara, dovoljno nam je pet minuta da se nademo pred generalovom kućom.

– Morat ćemo joj prići s paljbom – reče Hewitt. – Ali Lon Tsan možda ne želi izložiti opasnosti živote svojih ljudi.

– Oni nisu revolveraši – umiješa se Lon Tsan – no nije uopće potrebno da ih izlažemo opasnosti. Tih pet minuta mogu ostati negdje u zaklonu.

– Njima će zacijelo trebati mnogo kanti za vodu, ako se Hethcutt odluči na ono što mislim da će učiniti – reče Hewitt.

– A to je? – upita Whiting.

– Bacit će novac u vatru ako shvati da je opkoljen. To će mu biti lakše nego da pripadne nekom dru-

gom. Zato jedan čovjek mora biti stalno u pripravnosti, s kantom u ruci i mješinom vode na konju.

– Ja to mogu učiniti sa svojim prijateljima – tiho će Lon Tsan.

– Formirat ćemo dva napadačka odreda – reče Whiting. – Prvi će ići ravno prema staroj kući i blokirati ljude koje tamo zateknu. Druga će grupa čekati trenutak da napadne generalovu kuću.

– Odličan plan! – reče Hewitt. – Tko će komandirati?

– Hippo će voditi prvu, a ja drugu grupu.

– A ja? Što da radim?

– Ideš sa mnom. Morat ćeš se pobrinuti za Hethcutta. Mislim da ti to zvuči glupo, ali on je za mene još general, a ja sam običan poručnik. Teško bi mi bilo prekršiti stara pravila.

Bella Whiting uđe u sobu. Prišla je stolu. Vidjevši dva prostrta crteža, ona se namršti:

– Kuća ujaka Lionela – reče. – Zapravo, njegov cijeli ranč! Do da-vola!

– Bello, koliko sam te puta molio da ne psuješ! – oštro će Whiting.

– Planirate ga napasti i zapaliti kuću?

– To je posljednje što želimo. Ali zacijelo ćemo ih napasti prije nego što oni nas ponovno napadnu.

– Kada će početi ta predstava?

– Noćas, ako su Tsanovi ljudi vični noćnim pohodima. Već su jedan danas imali – reče Hewitt.

– Sada spavaju, Bit će spremni – reče Lon Tsan. – Dugo su čekali na ovo.

– Što ću ja raditi? – upita Bella.

– Bit ćeš upravo ovdje – reče joj otac. – Mislim da je Tsanovo sklonište najbolje za tebe. Dakako, sa Sneakyjem. Postavit ću na ulazu jednog naoružanog čovjeka, no bez obzira na sve, ti moraš biti u zaklonu!

– Misliš da je novac udruženja u ujakovoj kući? – upita Bella.

– To misli gospodin Hewitt, a to je za mene dovoljno – nagne se Whiting i poljubi je u čelo. – Hoćeš li biti dobra i ostati unutra sa Sneakyjem? Bilo bi mi drago da mogu računati na tebe!

– I možeš!

– Dakle, to smo riješili!

– Tata, nakon onoga što sam čula o tetki Bernie, o njenu životu, o tome kako ju je ujak Lionel praktički držao zaključanu na ranču, za njega ne osjećam više nimalo samilosti – reče Bella.

– Samo me nešto brine – umiješa se Lon Tsan. – General Hethcutt je bolestan čovjek. Možete zamisliti što je sve kadar učiniti jedan ludak, tim više što je neposredno nakon parnice izgubio i ženu. Dugo sam proučavao njegovu karijeru i njegov život. Od vremena kad je otišao s West Pointa, po svaku se cijenu pokušao obogatiti. Nadam se da svi to imate na umu.

– O tome sam i ja razmišljao – reče Hewitt. – Ali ne mislim da je lud. Mislim da je očajan, svjestan da je pritiješnjen uza zid.

– Nadajmo se da imate pravo – reče Lon Tsan. – Sada idem na počinak. Mislim da ni ostalima ne bi bilo naodmet da se malo odmore.

– Ali ne u kući! Možemo malo pridrijemati na položajima, skriveni ispod drveća. Ja ću se pobrinuti da vas na vrijeme sve probudim.

Pozvali su ljude i objasnili im plan. Hippo Thompson je ostao pomalo razočaran što će drugi čovjek biti ispred kuće i čuvati Bellu, ali mu se lice razvedrilo kad je čuo da će upravo on voditi prvu grupu ljudi.

U sumrak su Kinezi polako krenuli noseći baklje i kante. Ostao je samo jedan stražar koji će čuvati Bellu. Svi su ostali bili na putu prema Three Oaksu. U salunu mogli su popiti po dva pića na Whitingov račun. Značilo je to da će na

kraju akcije dobiti onoliko koliko žele.

Popivši jedno piće, Hewitt je opazio kako se u telegrafskom uredu pali svjetlo. Ostavio je konja ispred saluna i laganim se korakom prošetao do željezničke stanice. Keener Ward sjedio je polubudan u polutami. Trgnuo se čuvši Hewittov glas.

Začuo se zvuk telegrafskog aparata.

— Žao mi je što vas smetam, gospodine Warde, ali morao sam doći da vidim ima li kakve poruke za mene.

— Nema — spremno će Ward.

— Mogu li onda upitati zašto ste još ovdje? Što očekujete?

— Da poludim, to još očekujem!

— Koje je vrsti to vaše ludilo? — nasmiješi se Hewitt.

— Čovječe, ja sam pijanac, a nemam ni pića ni novca da ga kupim. Samo jedno piće! Jedno! — zacvilio je. — Spasilo bi mi život!

— Možeš li se zadržati samo na jednom? Ili na dva-tri?

— Što hoćeš reći? — procijedi Ward.

— Ako ti pošaljem dovoljno pića, možeš li ostati ovdje do jutra i primiti svaku poruku koja dode za mene?

— Da. Nešto očekujete?

— Najprije bih htio poslati jednu poruku. A na nju treba stići odgovor.

— Najprije piće, pa ću je onda poslati!

Hewitt se vrati u salun i kupi bocu najboljeg viskija. Ward u jednom gutljaju ispije polovicu. Istog trenutka bio je drugi čovjek. Hewitt je poslao telegram »Benhartu i kompaniji«. Bio je to naziv izmišljene firme koja im je služila za izmjenu poruka: njemu, Conrađu Meuseu i Giacomu Gabrieliniju. Za dva sata poruka je trebala biti u Gabrielinijevim rukama:

»OPREZNO SE PRIBLIŽAVAMO VEČERAS STOP MOLIM OSTANI TU GDJE JESI STOP NIJE PO-

TREBNO NIKAKVO UPLITANJE OVDJE STOP MOŽDA ĆE MI SAMO TREBATI BRZ ODGOVOR NA NEKA PITANJA STOP.

Potpisao je »Dr H.«

Bio je zadovoljan vidjevši kako telegrafist prisebno upravlja strojem. Čim je poruka bila predana, začuo se pozivni signal za Three Oaks. Bio je to telegram za Hewitta. Znakovi su se redali suviše brzo da bi Hewitt odmah mogao shvatiti, no Ward je primio poruku ne upitavši nijednom da mu nešto ponove. Tiho je pružio Hewittu ispisanu poruku. Ona je glasila:

»ANALIZIRAO SAM TVOJU JEDNADŽBU STOP ODLIČNA JE STOP KOMPLIMENTI TVOJOJ LOGICI STOP UZBUDLJIVE VIJESTI ZA BUDUĆNOST STOP.

Hewitt se zadovoljno vratio u salun. Pokazao je Alfu telegram i objasnio mu što znači. Ovaj je zapanjeno gledao.

— Htio bih da i general Hethcutt dobije sličan telegram od nekoga čije mišljenje uvažava — reče.

— Bilo bi čudno da takvo što već nije primio.

Obojica su pogledala na sat. Točno u jedanaest Hippo je krenuo sa svojim ljudima.

Whiting, Hewitt i petorica ljudi čekali su još desetak minuta, a potom oprezno krenuli za prvom grupom. U gradu nisu sreli nijednog generalova čovjeka. Barem je ta činjenica bila ohrabrujuća. Što god da je spremao, pomoć mu je očigledno bila neophodna.

X

Bila je to najmračnija noć u Hewittovu životu. Jedva je nazirao svoga konja. Iz daljine čulo se lajanje pasa. Whiting se zabrinuo. Ako su već došli do velike žute kuće, morali su biti spremni da komandom mesa s nešto opijuma utišaju pse. Inače se nisu mogli približiti Hethcuttovu prozoru.

Nakon stanovitog vremena, lajanje je utihnulo. Hewitt reče:

– Sada i mi možemo polako krenuti, Alfe!

Whiting tiho pozove ostale i povorka oprezno krene naprijed. Ubrzo se ispred njih pojavio još mračniji bedem: bio je to voćnjak u kojem je sada trebao biti skriven Hippo sa svojim ljudima. Whiting ga počne ukrug obilaziti s lijeve strane.

Iznenada prasne pucanj daleko ispred njih. Jedan čovjek poviče, a za njim drugi, treći, četvrti...

Visoko na brijegu zatitra široko žuto svjetlo. Whiting jurne naprijed, a za njim Hewitt s ostalima.

Pucnjava se začuje i iza njih, u voćnjaku pored stare kuće. Jedan je čovjek povikao i jauknuo kao da je ranjen, a zatim je nekoliko sekundi zavladao tajac. Nekoliko trenutaka kasnije začuo se topot konjanika koji su jurili prema cesti.

Hippo se probio kroz voćnjak i sam je jurnuo prema generalovoj kući. Whiting je pojurio za njim u galopu. Sljedećeg trenutka cijela je kuća bila u narančastom plamenu.

– Ne pucajte više, proklete budale! – začuo se Hethcuttov izbezumljen i srdit glas. – Neka me netko štiti! Moram u kuću! Ubijate sami sebe, kućkine sinovi!

Ljudi su panično jurili na sve strane. Netko je povikao:

– Brzo vodu!

Whiting opali u zrak da bi javio Hippu gdje se nalazi. Bio mu je u blizini.

– Tko će mi pomoći, budale? – vikao je Hethcutt. – Gdje ste? Nikad vas nema kad vas trebam!

Hewitt skoči s konja i pruži uzde jednom Kinezu.

– Sakrij ga negdje po strani – reče mu i potrči prema Hethcuttu. Ovaj je grabio prema kuhinjskim vratima.

– Gdje ste? Što vam treba? – povikao je Hewitt.

– Treba mi pomoć, budalo! Jesi li gluhonijem? – čuo se Hethcuttov bijesni glas.

Kuhinja je već bila puna dima. Hethcutt je bio samo u gaćama i gornjem dijelu pidžame. Rušio je pred sobom gomilu nekih kutija i panično rovaio po njima. U uzbudnju i histeriji nije prepoznao Hewitta.

– Pomozi mi, nitkove! – vikao je. – Ovo mi je važno! Moram iznijeti tu kutiju. Na njoj je pisalo: **SLURP OD ŽUTIH KRUŠAKA**.

– Ovim putem, gospodine – vikao je Hewitt probijajući se kroz gusti dim.

– Kućkine sinovi – iznenada zaplače Hethcutt – zapalili su mi kuću! Moja se žena nikada više neće ovamo vratiti.

Oko njih bilo je puno dima. General je čvrsto vukao svoj kraj kartonske kutije. U jednom trenutku spotakao se i pao. Hewitt uperi revolver.

– Dalje ne idemo, Hethcutte! – reče. – Smiri se, nije to prava vatra: Ništa ti neće izgorjeti!

Hethcutt naglo protrlja oči. Pružio je ruku prema kutiji i dotakao je. Čak nije ni svjestan uperena revolvera ni toga da je vatra gotovo ugašena.

– Kućkin sine, ako ne znaš pomoći, mići mi se s puta! – planuo je Hethcutt.

Hewitt se sagne i snažno ga uhvati za ovratnik.

– Budalo, zar me ne prepoznaješ? To sam ja, Hewitt! Požar je već ugašen, a ovo ja uzimam!

Nogom je pritisnuo kutiju sa sirupom od žutih krušaka, u kojoj je moglo biti sve osim krušaka. Hethcutt nije nikako htio shvatiti istinu. Svom je snagom hasrnuo na Hewitta. Bio je od njega niži i stariji, ali njegov bijes kao da nije znao granice. Ludačkom se snagom borio sve dok nije bespomoćno pao na pod.

Vani su sve baklje bile ugašene. Whiting je izdavao naredenje svojim ljudima. Skupljali su ranjene i razoružavali zarobljene.

– Hewitte, gdje si, do davola? – povikao je.

– U dnevnoj sobi – odazove se Hewitt – Tu je general a imam i ono zbog čega smo ovdje.

Hippo mu se prvi našao pri ruci. Poput igračke uhvatio je generala i prebacio ga preko leđa. Hewitt se sam pobrinuo za kutiju.

– Alfe, gdje je Ludi Ozzie?

– Vidio sam ga, ali... – Whiting pogleda oko sebe i opsuje. – Najbolje da se što prije udaljimo s ovog mjesta. Taj bi majmun još mogao ubiti nekoga od nas.

Hethcutt je još bio u nesvijesti. A to je moglo potrajati još koji sat. Utovarili su ga u kola zajedno s ostalima i polako prošli Three Oaks. Na neravnom putu, kad su kola iznenada poskočila, Hethcutt se probudio. Iznenadeno je pogledao oko sebe. Prvo je ugledao Hewitta kako jaše pored kola.

– Dođavola, što se ovdje događa? – upitao je.

No prije nego što je mogao dobiti odgovor, vidio je u dnu kola kartonsku kutiju sa sirupom od krušaka. Hewitt shvati da je pred njim čovjek čiji se svijet upravo ruši.

Kinezi su na ranču obavijestili Bellu da njen otac želi da ostane u zaklonu sve do jutra. Ali bilo je nemoguće obuzdati njen temperament.

General Hethcutt sjedio je u kuhinji. Čuvao ga je naoružani Hippo Thompson. Malo-pomalo, general je počeo shvaćati. Lice mu je oblilo rumenilo. Podrhtavao je od bijesa.

– Moramo sve brzo izbrojiti – reče Hewitt. – Bello, molim te, pronadi papir i olovku!

Izenada se začuje generalov drhtavi glas:

– Upozoravam vas, ako otvorite tu kutiju, neću se smiriti dok vas do posljednjeg ne pošaljem u smrt!

– Na žalost, bojim se da ćemo vam za to morati dati priliku – reče Hewitt upalivši cigaretu.

– Naredujem da stavite tu kutiju pored mene! – oštro će Hethcutt podigavši zapovjednički prst.

– Žao mi je, prijatelju, ali ovdje ne priznajemo vaš čin. Ovdje zapovijeda poručnik.

Whiting se nelagodno osjećao. Hewitt je shvatio da to nije samo zbog njegova čina. Očigledno se bojao da Hethcutt ne počne govoriti.

– Hoćete li nam uštedjeti trud i reći koliko je novca ovdje? Vraški ćete se morati potruditi da ga opravdate! Čini mi se da je na kupu više od onoga što bi se moglo nazvati džeparcem.

Pred zoru uspjeli su izbrojiti sav novac. Ukupno je bilo četiri stotine pedeset dvije tisuće petsto. Hewitt je poslao dvojicu naoružanih jačača da predaju u Three Oaksu dva telegrama, jedan za Giacoma Gabrielinija, a drugi za Conrada Meusea.

Whiting je postao vrlo uznemiren. Ni sam nije znao što bi učinio, pa je predložio da se svi malo odmore.

Nakon stanovitog vremena Whiting je smogao snage da kaže:

– Pretpostavljam da znate, gospodine Hewitte, da sav novac ne potječe od udruženja Taorellijevih. Ja vam mogu reći točnu svotu koja je od njih uzeta.

– A to je? .

– Dvjest a šezdeset pet tisuća.

Hewitt je s naporom morao prikriti oduševljenje. Zajedno s Conradom zaradio je deset posto od te svote, a to nije bio neznatan iznos.

– A ostalo je, znači, zaradeno na ranču »Bar H«? – upita Hewitt.

Whiting prekrije lice rukama.

– Gospodine Hewitte – procijedi on s mukom – nema načina da uđete u trag ostatku novca, a ako to i pokušate, onda sam ja propao čovjek. Tu je i vjenčani poklon od Taorellijevih, oko dvadeset tisuća! Znam da je Hethcutt naslijedio od nekog rodaka oko četrdesetak tisuća. Bilo je to prije desetak godina.

Hewitt je sve brojke pomno zapisao. Za pedeset dvije tisuće nije se znalo odakle potječu.

Hewitt mirno stavi ruku na Whitingovo rame.

— Budimo poštteni, Alfe — reče.
— Tko je koga uveo u sve to? General tebe ili ti njega?

— Taj kućkin sin nije nikada imao petlje da nešto sam učini. On se kasnije uključio u cijeli plijen, i kao general mirno se išetao iz službe s velikim bogatstvom u džepu. Nakon rata s Indijancima, svatko vukao na svoju stranu. Ja sam jedini imao nekakav plan.

S gorčinom je iznosio mnoge pojedinosti. Bilo je očigledno da je on čovjek jake memorije. Giacomo Gabriellini prodro je u sve to, ali ni on nije znao koliki je plijen, niti kako je dobro bilo sve organizirano.

Zahvaljujući svom položaju, čovjek poput Hethcutta mogao je zahtijevati cijeli slučaj prije nego netko shvati da je to kriminal. S Whitingom se samo jednom sreo, ali i to je bilo dovoljno.

Nakon vojne inventure, svi su papiri već bili zastarjeli. Potpisan je izvještaj i na sve je stavljena točka.

A to znači da su se na račun vojske krade sve više i više gomilale.

— Dobivaš svoj udio! A to je dovoljno da držiš jezik za zubima — govorio bi general.

U međuvremenu, Hethcutt je dovođio mlade oficire koji ni o čemu nisu imali pojma i stoga ih je lako mogao vući za nos. Hewittu je bilo jasno da general ima u rukama još neke argumente kojima je držao Whitinga u škripcu.

— Još jedno pitanje, Alfe — reče mu. — Gdje je general našao Ludog Ozziea?

— Ukrao ga je od mene!

— Onda nas čeka još posla. Požurimo!

General je i dalje nepomično sjedio na stolici. Pored njega budno je stajao Hippo.

— Gospodine Lionele Hethcutte, kao agent kompanije „Bankers

Bonding and Indemnity“, ovime vas stavljam pod građanski pritvor zbog drske pronevjere u toj banci. Morat ćete ovdje čekati dok se ne pojave odgovorne osobe koje će preuzeti vaš slučaj.

General je odsutno slegnuo ramenima. Bila je to jedna od izgubljenih bitaka. Trenutak je šutio, a onda je Hewitta prostački opsovao.

Bella je u međuvremenu ušla u sobu.

— Pazi na jezičinu, nitkove! — oglašio se Hippo. — U sobi je dama.

Hewitt napiše još jedan telegram šerifu Macklinu Haleu:

•POD PRITVOROM LIONEL HETHCUTT STOP NOVAC PRONAĐEN KOD NJEGA STOP OČEKUJEM VAŠE AKCIJE STOP

JEFFERSON HEWITT•

— Od toga nikakve koristi — reče mu Whiting pročitavši telegram. — Pazi što ti kažem, Hale će se razboljeti kad to čuje!

— Nije važno! Pretpostavljam da će ovamo prvi stići Giacomo Gabriellini s predstavnicima vlasti iz San Franciska. U međuvremenu moramo organizirati stražu za zarobljenika i njegov novac. Osim toga, preostaje nam još Ludi Ozzie! I s njim se još moramo obračunati.

— Konačno da i to čujem! — nasmiješio se Hippo.

XI

Tri mjeseca kasnije Hewitt je sjedio u luksuznom restoranu s mladim Nickom Taorellijem i Giacomom Gabrielinijem.

— Tako, dakle, prijatelju moj — reče Gabriellini. — Sav taj trud da bi oba lopova mogla do kraja života udobno živjeti od kamata u banci!?

Sud je generalu oduzeo samo novac pronađen u njegovoj kući. Za ostatak, koji je bio pohranjen u nekoliko banaka, nije bilo nikakva dokaza. Svi su papiri bili davno zastarjeli.

– Gospoda Hethcutt još je ludo zaljubljena u svoga muža. Odlučili su da ostatak života provedu u Firenci. Dovoljne su im samo kamate, glavnica još nekoliko života ne moraju dirati!

– Zao mi je samo pume – reče Hewitt. – Jadna životinja, u omamljenom stanju izgubila je život njuškajući za onim Ludim Ozziem. I on je na kraju dobio svoje. Ali što se pume tiče, mislim da je to zločin protiv prirode, gospodine! Tu su upleteni i vaši prsti, ako se ne varam. Godinama ste štitili Lona Tsana. Još jedna obitelj!

– Obitelj! – živahno će Nick Taorelli. – To me podsjetilo na

Bellu Taorelli. – Danas mi je žalosno rekla da vam je poslala pismo kojim vas poziva na večeru. No nije dobila nikakav odgovor!

– Molim vas: budite tako ljubazni i recite joj da mi je zaista žao, ali sutra putujem u šest i trideset. Rano u jutro.

– Šteta, mogli ste postati član velike, moćne obitelji. Bella je Taorellijeva koliko i Whitingova.

– Ali obitelj je upravo ono što sebi ne mogu priuštiti – odgovori Hewitt. – Moj posao može obavljati samo samac!

KRAJ

U PRIPREMI:

Louis L'Amour:
MRAČNI KANJON

S ljetom je stigao i novi

ljetni RS Magazin.

Obilje štiva i stripova

za razonodu.

Na svim kioscima

- ljetno izdanje

RS Magazina